POLIROM

Georges
SIMENON

Revolverul lui Maigret

Maigret

Georges Simenon

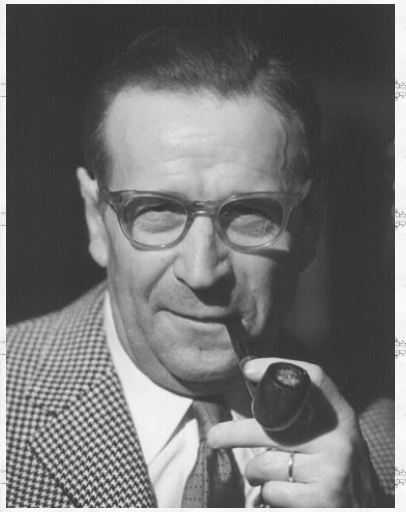

Revolverul lui Maigret

Seria MAIGRET

Georges Simenon, Le Revolver de Maigret, 1952

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2009

Capitolul 1

Unde Maigret întârzie la prânz şi un comesean nu mai ajunge la cină

Mai târziu, când Maigret avea să se gândească la această anchetă, avea să o asocieze întotdeauna cu un lucru nu tocmai normal, cu acele maladii care nu se manifestă brusc, ci încep prin indispoziţii vagi, strângeri de inimă, simptome prea benigne ca să accepţi să le dai atenţie.

Iniţial, nu a existat vreo plângere la Poliţia Judiciară, nici vreun apel la Police Secours[1] sau vreun denunţ anonim, ci totul a început cu un telefon banal dat de doamna Maigret.

Pendula din marmură neagră, de pe şemineul din birou, arăta ora douăsprezece fără douăzeci şi Maigret revedea foarte clar unghiul format de acele ceasornicului pe cadran. Fereastra fusese larg deschisă, deoarece era iunie, şi, sub razele calde ale soarelui. Parisul căpătase mirosul său de vară.

— Tu eşti?

Evident, soţia îi recunoscuse vocea, dar întotdeauna îl întreba dacă era el, nu din neîncredere, ci pur şi simplu dintr-o stângăcie când vorbea la telefon de care nu reuşise să se dezbare. Probabil că şi la el acasă, în apartamentul de pe bulevardul Richard Lenoir, ferestrele erau larg deschise.

[1] Serviciu al Poliţiei însărcinat să intervină în cazuri de urgenţă (n.t.).

La ora aceea, doamna Maigret sfârşise cu trebăluitul. Rareori se întâmpla să-l sune la birou.

— Te ascult.

— Voiam să te întreb dacă vii la prânz. Maigret se încruntase, nu nemulțumit, ci surprins, deoarece foarte, foarte rar îi telefona ca să-i pună această întrebare.

— De ce?

— Aşa. Adică, e aici cineva care te aşteaptă. Maigret simțea că e stânjenită, de parcă s-ar fi considerat vinovată.

— Cine?

— Nu-l cunoşti. Dar nu-i nimic. Dacă nu vii, îi spun să nu mai aştepte.

— Un bărbat?

— Un tânăr.

Probabil că îl invitase în salon, unde ei aproape că nu intrau niciodată. Telefonul se afla în sufragerie, unde stăteau de obicei şi îşi primeau apropiații. Acolo îşi avea Maigret pipele, fotoliul, iar doamna Maigret, maşina de cusut. După stânjeneala cu care îi vorbea, înțelegea că nu îndrăznise să închidă uşa între cele două încăperi.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— Ce vrea?

— Nici asta nu ştiu. E ceva personal.

Pentru el nu avea nici o importanță. Insista mai mult din cauza jenei soției sale şi pentru că i se părea că îl luase deja pe vizitator sub protecția ei.

— Intenționez să plec de la birou pe la amiază, spuse el în cele din urmă.

O singură persoană mai aştepta în anticameră, o femeie care îl mai plictisise de trei-patru ori cu nişte scrisori de amenințare primite de la o vecină. Maigret sună aprodul.

— Să intre.

Îşi aprinse pipa şi, resemnat, se lăsă pe spate în fotoliu.

— Ia spuneți, doamnă, ați mai primit o scrisoare?

— Două, domnule comisar. Le-am adus cu mine. In una, după cum veți vedea, recunoaşte că ea mi-a otrăvit motanul şi mă anunță că, dacă nu mă mut, urmez eu.

Acele ceasornicului se deplasau lent pe cadran. Trebuia să se prefacă totuşi că ia povestea aceea în serios. Totul dură ceva mai puțin de un sfert de oră. Apoi, când se ridica să-şi ia pălăria din dulap, cineva bătu la uşă.

— Sunteți ocupat?

— Ia uite! Ce faci la Paris?

Era Lourtie, unul dintre foştii lui inspectori, care fusese mutat la Brigada Mobilă din Nisa.

— În trecere. Am vrut să mai respir aerul de aici şi să vă strâng mina. Avem timp să bem un pastis la Braseria Dauphinel

— În fugă.

Îi era drag Lourtie, un flăcău ciolănos, cu o voce de dascăl. în braserie, unde rămaseră în picioare la bar, mai erau şi alți inspectori. Vorbiră de una, de alta. Gustul băuturii cu anason era foarte potrivit într-o zi ca aceea. Băură un păhărel, al doilea, apoi încă unul.

— E timpul s-o şterg. Mă aşteaptă acasă.

— Mergem o parte din drum împreună?

Traversaseră Pont Neuf, apoi merseseră până în strada Rivoli, unde Maigret aşteptase cinci minute până să găsească un taxi. Se făcuse unu fără zece când în sfârşit urcase la etajul trei al imobilului din bulevardul Richard Lenoir şi, ca de obicei, uşa apartamentului se deschisese mai înainte să fi apucat să scoată cheia din buzunar.

Comisarul remarcase imediat aerul îngrijorat al soției sale şi o întrebase în şoaptă, din cauza uşilor deschise:

— Mai e aici?

— A plecat.

— Nu ştii ce voia?

— Nu mi-a spus.

Dacă n-ar fi fost atitudinea doamnei Maigret, ar fi dat din umeri şi ar fi mormăit: „Să fie sănătos!".

Dar, în loc să se întoarcă în bucătărie şi să servească masa, ea intră după dânsul în sufragerie, având pe față expresia cuiva care simte nevoia să fie iertat.

— Ai intrat în salon azi-dimineață? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Eu? Nu. De ce?

Chiar aşa! De ce s-ar fi dus în salon, față de care avea o repulsie, înainte de a pleca la birou?

— Aşa mi s-a părut.

— Atunci?

— Nimic. încercam să-mi amintesc. M-am uitat în sertar.

— Care sertar?

— Cel în care îți ții revolverul din America.

Abia atunci începuse Maigret să bănuiască adevărul. Când petrecuse câteva săptămâni în Statele Unite, la invitația FBI-ului, se vorbise mult despre arme. La plecare, americanii îi oferiseră un revolver de care erau foarte mândri: un Smith & Wesson 45 special, cu țeavă scurtă şi trăgaci foarte sensibil. Pe armă fusese gravat numele lui.

To J.J. Maigret, from his FBI friends.

Nu-l folosise niciodată. Însă, cu o zi înainte, îl scosese din sertar ca să-l arate unui prieten, unui coleg mai exact, pe care îl invitase la o cafea şi un păhărel. Îl primise în salon.

— De ce J.J. Maigret?

Şi el pusese aceeaşi întrebare când primise arma, în cursul unui cocteil de onoare. Americanii, care au obiceiul să folosească două prenume, se informaseră în legătură cu ale lui. Din fericire, aflaseră doar primele două Jules - Jo-

seph , pentru că mai avea unul: Anthelme.

— Vrei să spui că mi-a dispărut revolverul?

— O să-ți explic.

Înainte de a o asculta, intră în salon, care încă mirosea a fum de țigară, şi aruncă o privire spre cămin, unde îşi amintea că pusese arma în seara dinainte. Revolverul dispăruse. şi era sigur că nu-l pusese la locul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi, aşează-te. Dă-mi voie să servesc masa, altfel friptura o să fie prea arsă. şi nu fi bosumflat.

Dar era.

— Mi se pare oarecum exagerat că ai lăsat un necunoscut să intre aici şi...

Doamna Maigret ieşi din încăpere şi reveni cu o farfurie.

— Dacă l-ai fi văzut...

— Ce vârstă avea?

— Foarte tânăr. Nouăsprezece, poate douăzeci de ani?

— Şi ce voia?

—Eram în bucătărie când a sunat. Am crezut că era funcționarul de la gaze. M-am dus să deschid. M-a întrebat dacă aici locuieşte comisarul Maigret. Şi, după atitudinea lui, am înțeles că mă lua drept servitoare. Era nervos, parcă părea speriat.

— Şi l-ai poftit să intre în salon?

— Pentru că mi-a spus că trebuia neapărat să discute cu tine, ca să-ți ceară sfatul. I-am sugerat să meargă la tine la birou. Dar se pare că era ceva foarte personal.

Maigret avea încă un aer ursuz, dar parcă îi venea să zâmbească. Şi-l imagina pe tânărul cuprins de panică de care doamnei Maigret i se făcuse imediat milă.

— Cum arăta?

— Un băiat foarte bine. Nu ştiu cum să spun. Nu bogat, ci distins. Sunt sigură că plânsese. A scos țigările din buzunar, apoi, imediat, s-a scuzat. Atunci i-am spus: „Poți

fuma. Sunt obişnuită". Pe urmă i-am promis că îți voi telefona ca să mă asigur că vii la masă.

— Revolverul era tot pe cămin?

— Sunt sigură. Nu l-am văzut în acel moment, dar îmi amintesc că se afla acolo când am şters praful, pe la nouă dimineața, şi altcineva n-a mai venit la noi.

Doamna Maigret nu pusese revolverul la loc în sertar pentru că nu se putuse obişnui niciodată cu armele de foc. Chiar dacă ştia că revolverul nu era încărcat, nu s-ar fi atins de el pentru nimic în lume.

Parcă vedea scena. Soția lui intrând în sufragerie, vorbindu-i cu glas scăzut în receptor, apoi întorcându-se să-l anunțe pe tânăr; „In cel mult o jumătate de oră va fi aici".

— L-ai lăsat singur? întrebă Maigret.

— Trebuia să mă ocup de bucătărie.

— Când a plecat?

— Asta chiar nu ştiu. La un moment dat, a trebuit să rumenesc ceapa şi am închis uşa de la bucătărie să nu iasă mirosul. Apoi am intrat în dormitor ca să mă aranjez puțin. Credeam că e tot aici. şi poate şi era. Nu voiam să-l jenez intrând în salon. Abia puțin după douăsprezece şi jumătate am vrut să-i spun să nu-şi piardă răbdarea şi am văzut că plecase. Eşti supărat pe mine?

Pentru ce să fie supărat pe ea?

— Ce crezi? Nu arăta deloc a hoț!

— Păi, nici nu era! Cum ar fi putut să ghicească un hoț că, tocmai în dimineața asta, pe căminul din salonul lui Maigret se afla un revolver?

— Pari preocupat. Arma era încărcată?

— Nu.

— Atunci?

Întrebarea era stupidă. Cine îşi dă osteneala să pună mâna pe un revolver are mai mult sau mai puțin intenția să-l folosească. Maigret se şterse la gură, se ridică şi se du-

se să arunce o privire în sertar. Cartuşele se aflau la locul lor. înainte de a reveni la masă, sună la birou.

— Torrence? Sună-i, te rog, pe armurierii din oraş!... Alo! Da, armurierii... întreabă-i dacă a venit cineva să cumpere cartuşe pentru un Smith & Wesson 45 special... Cum?... 45 special...

în cazul în care n-a apărut încă nimeni, dacă vine totuşi în după-masa asta sau mâine dimineaţă, să facă în aşa fel ca să-l reţină un timp pe cumpărător şi să anunţe postul cel mai apropiat de poliţie... Da... Asta e tot... Vin şi eu la birou...

Când ajunsese la Poliţia Judiciară, pe la două şi jumătate, Torrence avea deja răspunsul. Un tânăr se adresase unui armurier de pe bulevardul Bonne-Nouvelle, care nu avea muniţii de calibrul solicitat şi îşi trimisese cumpărătorul la Gastinne-Renette. Iar acesta îi vânduse o cutie.

— Tânărul a arătat arma?

— Nu. A scos o bucată de hârtie pe care erau scrise marca şi calibrul.

Maigret trebuise să se ocupe de alte cazuri în după-amiaza aceea. Pe la cinci, urcase la laborator. Jussieu, directorul, îl întrebase:

— Te duci diseară la Pardon?

— Morun în sos de ulei de măsline şi usturoi! răspunse-se Maigret. M-a sunat alaltăieri.

— Şi pe mine. Nu cred că doctorul Paul poate veni.

În viaţa cuplurilor există perioade când se văd des unele cu altele, ca apoi să se piardă din vedere fără un motiv anume.

De aproape un an, în fiecare lună, soţii Maigret mergeau la cină la soţii Pardon sau, cum se spunea, la cina doctorilor. Jussieu, directorul laboratorului ştiinţific, îl luase într-o seară pe comisar acasă la doctorul Pardon, pe bulevardul Voltaire.

— Vei vedea! E un tip care o să-ți placă. Un băiat de valoare, care ar fi putut să devină unul dintre cei mai mari specialişti ai noştri. Aş putea spune că în orice specialitate, pentru că, după ce a fost intern la Val-de-Grâce [2] şi asistentul lui Lebraz, a mai făcut cinci ani ca intern la Sainte-Anne.[3]

— Şi acum?

— A devenit medic de cartier, din vocație. Munceşte douăsprezece-cincisprezece ore pe zi, fără să-i pese dacă bolnavii lui îl vor putea plăti, şi de cele mai multe ori uită să le trimită nota de plată. În afară de asta, singura lui pasiune e arta culinară.

Două zile mai târziu, Jussieu îi dăduse un telefon.

— Îți place iahnia de fasole cu afumături?

— De ce?

— Pardon ne-a invitat mâine la masă. La el acasă se serveşte câte un singur fel de mâncare, de preferință unul regional, şi vrea să ştie dinainte dacă invitaților le place.

— Îmi place.

De atunci, mai fuseseră şi alte cine: cu friptură de cocoş în sos de vin, cu cuşcuş, cu solă ca la Dieppe şi altele.

De data aceasta, specialitatea serii era morun în sos de ulei de măsline şi usturoi. De fapt, pe cine să mai întâlnească Maigret la această cină? Pardon îi dăduse telefon cu o zi înainte.

— Eşti liber poimâine? îți place morunul în sos de ulei de măsline şi usturoi? Preferi sau nu trufele?

— Le prefer.

Bărbații căpătaseră obiceiul să-şi spună Maigret şi Pardon, în timp ce femeile îşi spuneau pe numele mic. Cele două cupluri aveau aproape aceeaşi vârstă. Jussieu era cu

---

[2] Mari centre spitaliceşti din Paris (n.t.).

[3] Mari centre spitaliceşti din Paris (n.t.).

zece ani mai tânăr. Doctorul Paul, medicul legist, care li se alătura deseori, era mai în vârstă.

— Auzi, Maigret, te-ar deranja să-l întâlneşti pe unul dintre foştii mei colegi?

— De ce m-ar deranja?

— Nu ştiu. La drept vorbind, nu l-aş fi invitat dacă nu mi-ar fi cerut să-i ofer ocazia de a te cunoaşte. A venit mai adineauri la cabinetul meu, pentru că mi-e şi pacient, şi a vrut să ştie neapărat dacă vei veni.

În seara aceea, la şapte şi jumătate, doamna Maigret, care îmbrăcase o rochie înflorată şi purta

O pălărie de pai, tocmai îşi pusese mănuşile din ață albă.

— Vii?

— Vin.

— Tot te mai gândeşti la tânăr?

— Deloc.

Partea plăcută în astfel de ocazii, printre altele, era faptul că familia Pardon locuia la cinci minute de mers pe jos. Puteau vedea reflexele soarelui în ferestrele de la etajele de sus. Străzile miroseau a praf cald. Copiii încă se jucau pe afară şi unele familii ieşiseră să ia aer pe trotuar, unde îşi instalaseră scaunele.

— Mergi prea repede.

Maigret mergea întotdeauna prea repede pentru ea.

— Eşti sigur că el a cumpărat cartuşele?

De dimineață, mai ales de când Maigret îi pomenise despre Gastinne-Renette, parcă o apăsa ceva în piept.

— Crezi că vrea să se sinucidă?

— N-ai vrea să vorbim despre altceva?

— Era foarte nervos. Chiştoacele din scrumieră erau rupte.

Aerul era călduț, iar Maigret mergea cu pălăria în mână, ca plimbăreții de duminică. Ajunseră pe bulevardul Voltaire şi, chiar lângă piață, intrară în imobilul unde locuiau soții

Pardon. Urcară în ascensorul strâmt, care făcea mereu acelaşi zgomot când pornea, iar doamna Maigret tresări ca de fiecare dată.

— Intraţi. Soţul meu va veni în câteva minute. A fost chemat la im caz urgent, dar e la doi paşi de aici.

Puţine erau cinele la care doctorul nu era deranjat. Atunci spunea:

— Nu mă aşteptaţi...

Şi, deseori, plecau fără să-l mai revadă.

Jussieu sosise deja şi stătea singur în salon, unde se afla un pian mare şi pe toate mobilele vedeai tişlaifăre. Pardon se întoarse valvârtej peste câteva minute şi intră mai întâi în bucătărie.

— Lagrange n-a sosit?

Pardon era mic de statură, destul de rotofei, cu un cap foarte mare şi ochi bulbucaţi.

— Ia să vedem ce ziceţi când o să vă servesc eu cu ceva!

La el acasă trebuia să te aştepţi mereu la o surpriză, fie un vin extraordinar, fie un lichior sau, ca de data asta, aperitiv din Charentes, trimis de un proprietar din Jonzac.

— Eu nu vreau! protestă doamna Maigret, care se amețea dintr-un pahar.

Se aşezară la taifas. Ferestrele erau şi aici deschise, viaţa se scurgea cu încetinitorul pe bulevard, aerul părea aurit, iar lumina devenea tot mai densă şi mai roşiatică.

— Mă întreb ce face Lagrange.

— Cine e?

— Un tip pe care l-am cunoscut cândva la liceul Henri IV. Dacă-mi amintesc bine, ne-a părăsit prin clasa a noua. Locuia atunci pe strada Cuvier, în faţa Grădinii Botanice, iar tatăl lui mă impresiona pentru că era baron sau aşa pretindea. N-am mai ştiut nimic despre el mult timp, mai bine de douăzeci de ani, şi abia acum câteva luni l-am văzut intrând în cabinetul meu, după ce a aşteptat să-i vină

rândul. L-am recunoscut totuşi imediat.

Se uită la ceasul de la mână, apoi la pendulă.

— Mă miră faptul că a insistat foarte mult să vină şi acum nu-i aici. Dacă nu soseşte în cinci minute, ne aşezăm la masă.

Umplu paharele. Doamna Maigret şi doamna Pardon păstrau tăcerea. Prima era grăsuță, a doua slabă, dar amândouă aveau față de soții lor aceeaşi atitudine rezervată. Rareori se întâmpla să participe la conversație în timpul unei cine, după care se retrăgeau amândouă într-un colț ca să şuşotească. Doamna Pardon avea un nas foarte lung, mult prea lung. Trebuia să te obişnuieşti cu el. La început, erai jenat când o priveai în față.

Oare din cauza nasului, pentru care colegele de clasă o luau probabil în râs, era atât de umilă şi se uita la bărbatul ei ca şi cum i-ar fi mulțumit că o luase de soție?

— Pun prinsoare, spuse Pardon, că toți am avut la şcoală un coleg sau o colegă de felul lui Lagrange. Din douăzeci sau treizeci de băieți, rareori se întâmplă să nu fie cel puțin unul care, la treisprezece ani, să nu fie deja obez, cu o față bucălată şi picioare groase şi roz.

— La mine în clasă eu eram aceea, îndrăzni să spună doamna Maigret.

Iar Pardon, galant:

— La fete, totul se aranjează. Ba chiar acestea devin mai târziu cele mai drăguțe. Lui Francois Lagrange îi ziceam „Bebeluşul Cadum"[4], şi probabil că existau mii în şcolile din Franța pe care colegii îi numeau aşa în perioada în care străzile erau pline de imaginea bebeluşului monstruos.

— Nu s-a schimbat?

[4] Aluzie la bebeluşul din ilustrațiile publicitare ale produselor Cadum (pomadă, pastă de dinți, săpun) (n.t.).

— Sigur, proporțiile nu mai sunt aceleaşi. Dar a rămas la fel de bleg. N-am ce-i face! Să ne aşezăm la masă!

— De ce nu-i dai un telefon?

— Pentru că nu are telefon.

— Locuieşte în cartier?

— La doi paşi de aici, pe strada Popincourt. Mă întreb ce vrea de fapt. Când a venit la mine la cabinet, avea la el un ziar, iar pe prima pagină era fotografia ta...

Pardon se uită la Maigret.

— Îmi cer scuze, bătrâne. Nu ştiu cum a venit vorba şi i-am spus că te cunosc. Probabil am adăugat că suntem prieteni. „E chiar aşa cum se spune?", m-a întrebat Lagrange. Am răspuns că da, că eşti un om care...

— Care ce?

— N-are importanță. în fine, am spus ce gândeam, în timp ce-l examinam. E diabetic. şi mai are şi probleme glandulare. Vine de două ori pe săptămână, deoarece e foarte preocupat de sănătatea lui. La vizita următoare, mi-a vorbit iar despre tine, vrând să ştie dacă te vedeam des, iar eu i-am răspuns că cinăm împreună în fiecare lună. Atunci a insistat să-l invit şi pe el, ceea ce m-a surprins, pentru că, de pe vremea liceului, nu l-am mai întâlnit decât în cabinetul meu de consultații... Haideți la masă!

Morunul era un deliciu şi Pardon găsise un vin sec din regiunea Nişei care se potrivea de minune. După ce vorbiseră de graşi, vorbiră despre roşcați.

— E adevărat că în fiecare clasă e şi un roşcovan!

Asta abătu conversația spre teoria genelor. Discuția ajungea întotdeauna la subiecte medicale, iar doamna Maigret ştia că soțului ei nu-i displăceau deloc.

— E căsătorit?

La cafea. Dumnezeu ştie de ce, reveniseră la subiectul Lagrange. Albastrul din aer, un albastru profund şi catifelat, învinsese treptat roşul asfințitului; totuşi, nu aprinse-

seră luminile şi, prin geamul uşii de la balcon, se vedea balustrada conturându-şi parcă în tuş negru arabescurile din fier forjat. Dintr-un colţ de stradă îndepărtat se auzeau acorduri de acordeon şi un cuplu vorbea cu glas scăzut pe balconul vecin.

— După câte mi-a spus, a fost, dar soţia lui a murit de mult.

— Cu ce se ocupă?

— Cu afaceri. Probabil afaceri destul de vagi. Pe cartea lui de vizită scrie „administrator de societăţi" şi că ar locui pe strada Tronchet. Am telefonat la adresa respectivă într-o zi când voiam să amân o programare şi mi s-a răspuns că birourile nu mai există de ani de zile.

— Are copii?

— Doi sau trei. O fată, dacă-mi amintesc bine, şi un băiat pentru care ar dori să găsească o slujbă stabilă.

Au revenit la medicină. Jussieu, care lucrase la Sainte-Anne, îşi aminti de Charcot. Doamna Pardon tricota şi îi explica doamnei Maigret un punct complicat. Aprinseră lumina. In încăpere intrară câţiva ţânţari. Când Maigret se ridică să plece, se făcuse deja unsprezece.

Se despărţiră de Jussieu la colţul bulevardului, pentru că lua metroul din Piaţa Voltaire. Maigret se simţea puţin greoi, din cauza morunului şi poate şi a vinului din Sud.

Soţia lui, care îl luase de braţ, ceea ce făcea doar când se întorceau seara acasă, voia să spună ceva. După ce-şi dădea seama? Nu deschisese gura, şi totuşi Maigret aştepta.

— La ce te gândeşti? mormăi el în cele din urmă.

— N-ai să te superi?

El dădu din umeri.

— Mă gândesc la tânărul de dimineaţă. Poate că, după ce ajungem acasă, ai putea telefona ca să afli dacă nu s-a întâmplat ceva.

Folosea o perifrază, dar Maigret înţelese. Soţia lui voia să

spună: „...să afli dacă nu s-a sinucis".

Lucru ciudat, în privința a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, Maigret se gândea la cu totul altceva.

Era doar o impresie, fără nici o bază serioasă. El nu se gândea la un sinucigaş. Era uşor îngrijorat, dar nu voia să se vadă.

— Cum era îmbrăcat?

— N-am fost atentă la hainele lui. Mi se pare că erau de culoare închisă, probabil bleumarin.

— Şi părul?

— Deschis. Mai curând blond.

— Slab?

— Da.

— Drăguț?

— Destul de drăguț, cred.

Maigret ar fi pus prinsoare că soția sa roşise.

— Știi, nu m-am uitat prea mult la el! îmi amintesc îndeosebi de mâinile lui, pentru că strângea cu nervozitate marginea pălăriei. Nu îndrăznea să se aşeze. A trebuit să insist. Ai fi zis că se aştepta să-l dau pe uşă afară.

Ajuns acasă, Maigret sună ofițerul de serviciu de la poliția municipală, unde erau direcționate toate apelurile de la Police Secours.

— Aici Maigret! Ceva de semnalat?

— Doar câțiva „bercy", şefule.

Ceea ce, dat fiind că Hala de Vinuri se afla pe cheiul Bercy, însemna „nişte bețivi".

— Nimic altceva?

— O încăierare pe cheiul Charenton. Ba nu! Stați puțin. Spre seară, au scos o înecată din canalul Saint-Martin.

— A fost identificată?

— Da. O prostituată.

— Nici o sinucidere?

Asta ca să-i facă plăcere soției sale, care asculta, cu pă-

lăria în mână, în uşa dormitorului.

— Deocamdată, nu. Să vă sun dacă apare ceva nou?

Maigret ezită. Îl agasa că părea interesat de povestea asta, mai ales în faţa soţiei sale.

— Dacă vrei...

Dar nu-l mai sună nimeni în timpul nopţii. Doamna Maigret îl trezi când îi aduse cafeaua, iar ferestrele dormitorului erau deja deschise şi puteai auzi muncitorii încărcând lăzi într-un camion în faţa depozitului de vizavi.

— Uite că nu s-a sinucis! spuse el, ca şi cum s-ar fi răzbunat.

— Poate încă nu se ştie.

Maigret ajunse la Poliţia Judiciară la nouă şi se alătură colegilor la raport, în biroul şefului cel mare. Doar rutină. Parisul era calm. Poliţia obţinuse semnalmentele asasinului femeii scoase din canal. Arestarea lui era doar o chestiune de timp.

Poate că, până la sfârşitul zilei, avea să fie găsit beat mort într-un bistrou.

Pe la unsprezece, Maigret fu chemat la telefon.

— Cine mă caută?

— Doctorul Pardon.

Prietenul lui părea ezitant.

— Îmi cer scuze că te deranjez la birou. Ieri ţi-am vorbit despre Lagrange, care îmi ceruse permisiunea să ia parte la cina noastră. în dimineaţa asta, plecând să-mi fac vizitele, am trecut prin faţa locuinţei lui, pe strada Popincourt. Am intrat, cu gândul că poate se simte rău. Alo! Asculţi?

— Ascult.

— Nu ţi-aş fi telefonat dacă, după ce-ai plecat, soţia nu mi-ar fi vorbit despre povestea cu tânărul.

— Care tânăr?

— Tânărul cu revolverul. Se pare că doamna Maigret i-a spus soţiei mele că, ieri dimineaţă...

— Da. Şi?

— Lagrange s-ar supăra dacă ar şti că ți-am telefonat. L-am găsit într-o stare ciudată. Mai întâi, m-a lăsat să bat la uşă câteva minute fără să răspundă, şi chiar începusem să mă îngrijorez, pentru că portăreasa îmi spusese că era acasă. Până la urmă mi-a deschis. Era cu picioarele goale, în cămaşă, foarte tulburat şi a părut uşurat când a văzut că eram eu. „îmi cer scuze pentru ieri-seară...", a spus el, urcând iar în pat. „Nu mă simțeam bine. Nu mă simt nici acum. I-ai vorbit despre mine comisarului?"

— Ce i-ai răspuns? întrebă Maigret.

— Nu mai ştiu. I-am luat pulsul, tensiunea. Nu mi-a plăcut deloc. Arăta ca un om care suferise o comoție. In apartament era dezordine. Nu mâncase, nu băuse nici cafea. L-am întrebat dacă era singur, iar asta l-a alarmat imediat. „S-ar putea să fac o criză cardiacă, nu-i aşa?" „Nici vorbă! Mă miram doar..." „De ce anume?" „Copiii tăi nu locuiesc aici?" „Doar fiul meu cel mic. Fata a plecat când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Băiatul cel mare e căsătorit." „Cel mic lucrează?" Atunci a început să plângă şi mi-a lăsat impresia unui biet grăsan care se dezumflă. „Nu ştiu", a bâiguit el. „Nu-i aici. Nu-i aici. N-a venit acasă." „De când?" „Nu ştiu. Sunt singur. O să mor singur..." „Unde lucrează fiul tău?" „Nici măcar nu ştiu dacă lucrează. Nu-mi spune nimic. A plecat..."

Maigret asculta, iar expresia feței sale devenise serioasă.

— Asta e tot?

— Aproape. Am încercat să-l îmbărbătez. îi plângeai de milă. De obicei, se ține bine; oricum, aşa lasă încă impresia. Ca acum să-l văd în locuința aia mizeră, bolnav, într-un pat nefăcut de câteva zile...

— Fiul lui obişnuieşte să nu doarmă acasă?

— Nu, după câte am înțeles. Evident, ar fi o pură întâmplare să fie tocmai el tânărul care...

— Da.

— Ce crezi?

— Nimic, deocamdată. Tatăl chiar e bolnav?

— După cum ți-am spus, a suferit o comoție severă. Cu inima n-o duce prea bine. Stă în pat, transpirând şi înspăimântat că va muri...

— Ai făcut bine că mi-ai telefonat, Pardon.

— Mi-era teamă c-ai să râzi de mine.

— Nu ştiam că soția mea a istorisit întâmplarea cu revolverul.

— Am făcut o gafa?

— Nicidecum.

Maigret sună aprodul.

— Mai e cineva pentru mine?

— Nu, domnule comisar. Doar nebunul.

— Du-i-l lui Lucas.

Individul era un abonat, un nebun inofensiv, care venea o dată pe săptămână să-şi ofere serviciile poliției.

Maigret încă ezita puțin. în fond, mai curând din teama de judecata celorlalți. Povestea asta, văzută dintr-un anumit unghi, era destul de ridicolă.

Ajuns pe chei, vru să urce într-o maşină a poliției, apoi, tot dintr-un fel de pudoare, hotărî să se ducă pe strada Popincourt cu taxiul. Era mai puțin oficial. În felul ăsta, nimeni nu avea să râdă de el.

Capitolul 2

Unde e vorba de o portăreasă care nu e curioasă şi de un domn în vârstă care se uită prin gaura cheii

Cămăruța portăresei, aflată în stânga bolții de la intrare, era ca o gaură în zid, luminată toată ziua de un bec care atârna de o sârmă şi arunca în jur o lumină gălbuie, iar spațiul era ocupat aproape în întregime de lucruri care lăsau impresia că se îmbină unele cu altele ca într-un joc de construcții: o sobă, un pat înalt cu o plapumă de puf roşie, o masă rotundă acoperită cu o muşama, un fotoliu unde stătea tolănit un motan mare şi roşcat.

Portăreasa nu deschise uşa, se uită la Maigret prin geam şi, văzând că nu trecea mai departe, se hotărî să-l deschidă. Capul ei fu atunci încadrat de toc ca o poză mărită, prost executată, puțin decolorată, făcută la un bâlci. Părul său negru

părea vopsit, restul fiind fără culoare, fără formă. Femeia aştepta.

— Îmi puteți spune unde locuieşte domnul Lagrange? întrebă Maigret.

Ea nu răspunse imediat, iar el ar fi putut s-o creadă surdă. În sfârşit, rosti cu un plictis fără leac:

— La trei, pe stânga, în fundul curții.

— E acasă?

Nu era plictis, ci indiferență, poate dispreț, poate chiar

ură pentru tot ceea ce exista în afara acvariului ei.

— Dacă doctorul a venit să-l vadă în dimineața asta, înseamnă că e acasă, răspunse femeia cu vocea ei tărăgănată.

— N-a mai urcat nimeni la el după doctorul Pardon?

Pomenind numele, arăta că era informat.

— El a vrut să mă duc acolo.

— Cine?

— Doctorul. A vrut să-mi dea ceva bani ca să fac curat şi să-i pregătesc ceva de mâncare.

— Şi ați fost?

Ea dădu din cap în semn că nu, fără să explice.

— De ce?

Femeia dădu din umeri.

— Nu vă înțelegeți cu domnul Lagrange?

— Sunt aici doar de două luni.

— Fosta portăreasă locuieşte în cartier?

— A murit.

Îşi dădea seama că era inutilă orice încercare de a obține mai mult de la portăreasă. Pentru ea, întreaga casă, clădirea de şase etaje cu ferestrele spre stradă şi cea de trei etaje din fundul curții, cu locatarii, artiştii, copiii săi, cu vânzoleala lor, toate astea reprezentau inamicul a cărui singură rațiune de a exista pe lumea asta era să-i tulbure ei liniştea.

După ce ieşeai de sub bolta întunecoasă şi răcoroasă, curtea părea aproape veselă, printre pietrele pavajului chiar creşteau câteva fire de iarbă, soarele lovea în plin fațada clădirii cu tencuială gălbuie din fundul curții, un tâmplar, în atelierul lui, tăia lemn, care mirosea plăcut, iar într-un cărucior dormea un copil, supravegheat din când în când de mama lui de la o fereastră de la primul etaj.

Maigret cunoştea bine cartierul, care era aproape şi cartierul lui, unde existau multe case asemănătoare. în curtea

imobilului său de pe bulevardul Richard Lenoir încă mai exista un closet fără scaun, a cărui uşă stătea tot timpul întredeschisă, ca în curţile de la ţară.

Urcă încet cele trei etaje, apăsă pe butonul de la uşă şi auzi soneria răsunând în apartament. La fel ca Pardon, trebui să aştepte. Ca şi el, auzi în cele din urmă nişte zgomote uşoare, un fel de alunecare de picioare goale pe podea, o apropiere prudentă şi, în sfârşit, ar fi jurat, o respiraţie greoaie, foarte aproape, de partea cealaltă a uşii. Sună din nou. De data asta, nu mai auzi nici o mişcare şi, aplecându-se, putu să distingă strălucirea unui ochi la gaura cheii.

Comisarul tuşi, întrebându-se dacă trebuia să-şi spună numele, apoi, în momentul în care deschidea gura, o voce rosti:

— Un moment, vă rog.

Se auziră din nou paşi, deplasări de colo-colo prin încăpere, apoi, în sfârşit, declicul broaştei şi zgomotul zăvorului. Prin uşa întredeschisă îl privea un bărbat înalt, în halat de casă.

— Pardon v-a spus...? bâigui el.

Halatul arăta vechi şi uzat; la fel şi papucii. Nu era bărbierit şi avea părul răvăşit.

— Sunt comisarul Maigret.

Bărbatul făcu un semn prin care dădea de înţeles că îl recunoscuse.

— Intraţi! îmi cer scuze...

Nu preciză pentru ce. De afară, intrai direct într-o încăpere comună în dezordine, unde Lagrange ezită să se oprească, iar Maigret, arătând spre uşa deschisă a unui dormitor, spuse:

— Poţi să te urci înapoi în pat.

— Nu zic nu. Mulţumesc.

Soarele scălda apartamentul, care semăna mai mult cu

un fel de locuință provizorie, fără să poți spune de ce.

— Îmi cer scuze..., repetă bărbatul, urcând în patul desfăcut.

Respira cu greutate. Fața îi lucea de transpirație şi ochii săi mari nu ştiau unde să se oprească. Maigret nu se simțea nici el în largul său.

— Aşezați-vă pe scaunul ăla...

Văzând că pe scaun era o pereche de pantaloni, Lagrange repetă:

— Scuze...

Comisarul nu ştia unde să pună pantalonii şi, până la urmă, îi lăsă la picioarele patului, apoi spuse cu o voce mai fermă:

— Doctorul Pardon ne-a anunțat ieri că vom avea plăcerea să facem cunoştință.

— Da, aşa credeam...

— Ai stat la pat?

Văzu că interlocutorul lui ezita.

— Da, la pat.

— Când ai început să te simți rău?

— Nu ştiu... Ieri.

— Ieri dimineață?

— Poate...

— Inima?

— Toate... Pardon mă tratează de mult timp... şi inima...

— Eşti îngrijorat din cauza fiului dumitale? Celălalt se uita la el aşa cum şcolarul grăsan care fusese altădată se uita probabil la profesor când nu ştia să răspundă la lecție.

— N-a venit acasă? Altă ezitare.

— Nu... Nu acum...

— Voiai să vorbeşti cu mine?

Maigret încerca să aibă vocea indiferentă a unui om venit în vizită. Lagrange, la rândul lui, schița vag un zâmbet de politețe.

— Da. îi spusesem lui Pardon...

— Din cauza fiului dumitale? Păru brusc mirat şi repetă:

— A fiului meu?

Apoi, imediat, scutură negativ din cap.

— Nu... încă nu ştiam...

— Nu ştiai că va pleca?

Lagrange îl corectă, ca şi cum exprimarea lui Maigret ar fi fost prea categorică:

— N-a venit acasă.

— De când? De câteva zile?

— Nu.

— De ieri dimineață?

— Da.

— V-ați certat?

Lagrange suferea, dar comisarul voia să meargă până la capăt.

— Eu şi Alain nu ne-am certat niciodată. Maigret simți că spusese asta cu un fel de mândrie.

— Dar cu ceilalți copii?

— Nu mai locuiesc aici.

— Înainte să te părăsească?

— Nu era acelaşi lucru.

— Presupun că ți-ar părea bine să-ți găsim fiul? Spaima apăru din nou în ochii lui.

— Ce intenționați să faceți? întrebă bărbatul. Avea tresăriri de vigoare care îi confereau aproape aerul unui om normal, apoi, brusc, recădea, flasc, pe pat.

— Nu! Nu trebuie. Cred că mai bine nu...

— Eşti îngrijorat?

— Nu ştiu.

— Ți-e teamă să nu mori?

— Sunt bolnav. Nu mai am putere. Nu... Duse mâna la inimă, părând că îi urmăreşte bătăile cu anxietate.

— Ştii unde lucrează fiul dumitale?

— Nu în ultima vreme. Nu voiam ca doctorul să vă vorbească despre asta.

— Totuşi, în urmă cu două zile, insistai să-ți mijlocească o întrevedere cu mine.

— Am insistat?

— Voiai să-mi spui ceva, nu-i aşa?

— Eram curios să vă întâlnesc.

— Doar atât?

— Îmi cer scuze.

Era cel puțin a cincea oară când rostea aceste cuvinte.

— Sunt bolnav, foarte bolnav. Asta e tot.

— Totuşi, fiul dumitale a dispărut.

Lagrange se arătă agasat.

— Poate că pur şi simplu a făcut ca sora lui.

— Ce a făcut sora lui?

— Când a împlinit douăzeci şi unu de ani, chiar în ziua aceea, a plecat, fără să spună nimic, luându-şi toate lucrurile.

— Cu un bărbat?

— Nu. Lucrează într-un magazin de lenjerie, la Arcadele[5] de pe Champs-Elysees, şi locuieşte cu o prietenă.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Dar mai ai un fiu, mai mare?

— Da, Philippe. E căsătorit.

— Nu crezi că Alain s-a dus la el?

— Nu comunică între ei. Nu s-a întâmplat nimic, vă spun încă o dată. Doar că sunt bolnav şi singur. Mi-e ruşine că v-ați deranjat. Pardon n-ar fi trebuit să vă spună. Mă întreb de ce i-am vorbit despre Alain. Presupun că aveam febră.

---

[5] Galerie comercială, opera arhitectului Louis Grossard (n.t.).

Poate că încă mai am. Nu trebuie să staţi aici. E dezordine şi probabil că miroase a boală. N-am nici cu ce să vă servesc.

— Nu ai femeie de menaj?

Se văzu clar că Lagrange mințea.

— N-a venit.

Maigret nu îndrăznea să-l întrebe dacă avea bani. în cameră era foarte cald, o căldură stătută, şi în aer stăruia un miros neplăcut.

— Nu vrei să deschid fereastra?

— Nu. E prea mult zgomot. Mă doare capul. Mă doare tot corpul.

— Poate că ar fi mai bine să fii dus la spital?

Cuvântul îl înspăimântă.

— În nici un caz! Vreau să rămân aici.

— Ca să-ți aştepți fiul?

— Nu ştiu.

Era ciudat. Din când în când, Maigret era cuprins de milă, dar, imediat după aceea, se enerva, având impresia că bărbatul juca teatru. Poate că era bolnav, dar nu atât de grav, i se părea lui, încât să stea trântit în pat ca o larvă mare, nu atât de rău încât să aibă ochii înlăcrimați şi acele buze moi ca de bebeluş gata să izbucnească în plâns.

— Spune-mi, Lagrange...

Şi, deoarece tăcuse, comisarul surprinse o privire deodată mai fermă, una dintre acele priviri pătrunzătoare pe care îndeosebi femeile le aruncă pe furiş când se simt descoperite.

— Ce?

— Eşti sigur că, atunci când i-ai cerut lui Pardon să te invite ca să te întâlneşti cu mine, nu aveai nimic să-mi spui?

— Jur că am zis asta fără să mă gândesc la nimic anume.

Mințea; de aceea simțea nevoia să jure. Aşa cum fac femeile.

— Nu-mi poți da nici un indiciu care să ne permită să-ți găsim fiul?

Într-un colț se afla o comodă. Maigret, care se ridicase în picioare, se apropie de ea, simțind în spate privirea celuilalt.

— Te voi ruga totuşi să-mi împrumuți o fotografie de-a lui.

Lagrange urma să răspundă că nu avea. Maigret era atât de sigur de asta, încât deschise un sertar cu un gest parcă reflex.

— E aici?

În sertar găseai de toate, chei, un portofel vechi, o cutie de carton cu nasturi, hârtii în dezordine, facturi de la gaz şi de la electricitate.

— Dați-mi-l.

— Ce?

— Portofelul.

Temându-se ca Maigret să nu-i examineze conținutul, bărbatul găsi forța să se ridice într-un cot.

— Dați-mi-l... Cred că am o fotografie de anul trecut...

Devenea febril. Degetele groase îi tremurau. Dintr-o mică despărțitură, unde ştia că se află, scoase o fotografie.

— Dumneavoastră insistați. Eu sunt sigur că nu s-a întâmplat nimic. Nu trebuie să apară în ziare. Nu trebuie să faceți nimic.

— Ți-o aduc înapoi diseară sau mâine.

Şi asta îl speria.

— Nu e nici o grabă.

— Ce-ai să mănânci?

— Nu mi-e foame. N-am nevoie de nimic.

— Şi diseară?

— Probabil că mă voi simți mai bine şi voi putea ieşi din

casă.

— Şi dacă n-ai să te simți mai bine?

Era gata să izbucnească în plâns de enervare, de agasare, iar Maigret nu avu cruzimea să zăbovească mai mult.

— O singură întrebare. Unde a lucrat până nu demult fiul dumitale Alain?

— Nu ştiu numele... Era un birou de pe strada Reaumur...

— Ce birou?

— De publicitate... Da... Cred că de publicitate...

Se prefăcea că vrea să se ridice ca să-şi conducă vizitatorul.

— Nu te deranja. La revedere, domnule Lagrange.

— La revedere, domnule comisar. Nu fiți supărat pe mine...

Maigret fu cât pe ce să-l întrebe: „Pentru ce?".

Dar la ce bun? Rămase un moment pe palier să-şi reaprindă pipa şi putu să audă lipăitul picioarelor goale pe podea, apoi cheia în broască, zăvorul şi, probabil, un oftat de uşurare.

Trecând pe lângă cămăruța portăresei, văzu capul acesteia în cadrul ei, ezită şi se opri.

— Ați face mai bine, cum v-a sfătuit doctorul Pardon, să urcați din când în când să vedeți dacă are nevoie de ceva. Chiar e bolnav.

— Nu era noaptea trecută, când am crezut că vrea s-o şteargă hoțeşte.

Asta a fost de ajuns. Maigret, care voise să se îndepărteze, se încruntă şi se apropie de ea.

— A ieşit din casă azi-noapte?

— Şi era destul de sănătos ca să ducă un cufăr mare cu ajutorul unui şofer de taxi.

— Ați vorbit cu el?

— Nu.

— Cât era ceasul?

— Să fi fost vreo zece. Speram că o să elibereze apartamentul.

— L-ați auzit revenind?

Femeia dădu din umeri.

— Sigur că da, de vreme ce e sus!

— Cu cufărul?

— Nu.

Maigret era prea aproape de casă ca să mai ia un taxi. Trecând prin fața unui bistrou, își aminti de pastisul băut cu o zi în urmă, care se potrivea atât de bine cu acel început de vară. Așa că mai bău unul la tejghea, privindu-i, fără să-i vadă, pe muncitorii în salopetă albă care ciocneau paharele cu el.

Pe când traversa bulevardul, ridică ușor capul și o zări pe doamna Maigret care se agita prin apartamentul cu ferestrele deschise. Probabil că și ea îl văzu. În orice caz, îi recunoscu pasul pe scară, deoarece ușa se deschise.

— N-a pățit nimic?

Se gândea tot la tânărul din ajun, iar soțul ei scoase din buzunar fotografia și i-o arătă.

— El e?

— Cum ai reușit?

— El e?

— Bineînțeles că e el! Nu cumva...?

Își imagina probabil că murise și era foarte tulburată.

— Nu. Umblă creanga. Vin de la tatăl lui.

— Cel despre care ți-a vorbit ieri doctorul?

— Da, Lagrange.

— Ce-a spus?

— Nimic.

— Înseamnă că tot nu știi de ce ți-a luat revolverul?

— După toate aparențele, ca să-l folosească.

Maigret telefonă la Poliția Judiciară, dar nu se petrecuse

nimic care ar fi putut fi pus pe seama lui Alain Lagrange. Mâncă în grabă, luă un taxi ca să se întoarcă la birou şi urcă imediat la serviciul fotografic.

— Fă-mi copii să ajungă pentru toate secţiile de poliţie din Paris.

Ezită şi se gândi să trimită fotografia în toată ţara... Dar oare nu acorda prea mare importanţă acestei poveşti? Îl deranja că, până la urmă, nu avea nimic concret, doar faptul că îi fusese şterpelit revolverul.

Puţin mai târziu, îl chemă pe Lucas în biroul lui. îşi scosese haina şi fuma din pipa lui cea mai mare.

— Aş vrea să verifici taxiurile de noapte din cartierul Popincourt. E o staţie în Piaţa Voltaire. Cred că asta e. La ora asta, şoferii care fac de noapte sunt în general acasă.

— Şi ce-i întreb?

— Dacă ieri seară, pe la zece, vreunul dintre ei a luat un geamantan mare de la un imobil de pe strada Popincourt. Aş vrea să ştiu unde l-a dus.

— Atât?

— Mai întreabă dacă tot el l-a dus pe client înapoi pe strada Popincourt.

— Am înţeles, şefule.

La ora trei, maşinile de patrulare ale poliţiei intraseră deja în posesia fotografiei lui Alain Lagrange; la patru, aceasta ajungea la comisariate şi la posturile de poliţie cu menţiunea: Atenţie! E înarmat. La şase, toţi agenţii din Paris, preluându-şi schimbul, urmau să o aibă în buzunar.

Maigret însă nu prea ştia ce să facă. Un fel de pudoare îl împiedica să ia această poveste în tragic şi, în acelaşi timp, nu se simţea deloc în apele lui stând la birou, avea impresia că pierde timpul şi că ar fi trebuit să acţioneze.

I-ar fi plăcut să aibă o conversaţie lungă cu Pardon despre familia Lagrange, dar, la ora aceea, probabil că anticamera medicului era plină de bolnavi. Îi era jenă să-i între-

rupă consultațiile. Nici măcar nu ştia ce întrebări i-ar fi pus.

Răsfoi cartea de telefon, găsi trei agenții de publicitate pe strada Reaumur şi le notă aproape mecanic în carnețel.

— N-aveți nimic pentru mine, şefule? îl întrebă Torrence puțin mai târziu.

Altfel, nu i-ar fi cerut să se intereseze la agenții.

— Telefonează la toate trei să vezi care a avut angajat un tânăr pe nume Alain Lagrange. Dacă o găseşti, te duci acolo şi iei toate informațiile posibile. Nu atât de la patroni, care nu ştiu niciodată nimic, cât de la angajați.

Mai zăbovi o jumătate de oră la birou, rezolvând câteva probleme fără importanță. Apoi primi un vicar care se plângea că cineva îi fura banii din cutia milei. înainte de a-l primi pe preot, îşi reîmbrăcare haina. şi, după ce rămase singur, plecă şi el, luând una dintre maşinile de poliție care aşteptau pe chei.

— La Arcadele de pe Champs-Elysees.

Trotuarele erau pline de lume. La intrarea în galeria comercială întâlneai mai mulți turişti vorbind în toate limbile decât francezi. Maigret nu venea prea des acolo şi constată cu surprindere că, pe o lungime de mai puțin de o sută de metri, găseai cinci magazine de lenjerie. Nu prea îi venea să intre. Avea impresia că vânzătoarele îl priveau ironic.

— Nu lucrează cumva aici o domnişoară Lagrange?

— E ceva personal?

— Da... Adică...

— Avem o Lajaunie, Berthe Lajaunie, dar e în concediu.

La al treilea magazin, o tânără drăguță ridică imediat capul şi spuse, deja bănuitoare:

— Eu sunt. Ce vreți de la mine?

Nu semăna cu tatăl ei; poate cu fratele ei Alain, având o expresie foarte diferită, şi, fără să ştie de ce, Maigret îl plânse pe bărbatul care avea să se îndrăgostească de ea.

Într-adevăr, la prima privire, era plăcută, mai ales când îşi afişa zâmbetul comercial. Dar, în spatele acestei amabilităţi, intuia o duritate şi o stăpânire de sine uimitoare.

— Ţi-ai văzut fratele în ultima vreme?

— De ce mă întrebaţi?

Tânăra aruncă o privire spre capătul celălalt al magazinului, unde patroana era într-un salon de probă cu o clientă. Decât să discute fără rost, Maigret preferă să-i arate insigna.

— A făcut ceva rău? întrebă ea cu glas scăzut.

— Te referi la Alain?

— Cine v-a spus că lucrez aici?

— Tatăl dumitale.

Tânăra nu stătu prea mult pe gânduri.

— Dacă chiar trebuie să staţi de vorbă cu mine, aşteptaţi-mă undeva o jumătate de oră.

— Te voi aştepta la terasa cafenelei Le Frangais.

Se uită la el cum ieşea, fără să se tulbure, încruntată, iar Maigret petrecu treizeci şi cinci de minute privind valurile mulţimii şi schimbându-şi locul picioarelor de fiecare dată când un chelner sau vreun trecător se lovea de ele. În sfârşit, tânăra îşi făcu apariţia, îmbrăcată într-un taior de culoare deschisă şi păşind hotărât. Maigret era sigur că va veni. Nu era genul de fată care să nu se ţină de cuvânt sau să se arate stânjenită după ce venea. Se aşeză pe scaunul pe care îl ţinuse pentru ea.

— Ce bei?

— Un Porto.

Îşi aranjă părul de o parte şi de alta a pălăriuţei din pai alb şi se aşeză picior peste picior.

— Ştiai că tatăl dumitale e bolnav?

— Întotdeauna a fost.

Vocea ei nu trăda pic de milă sau emoţie.

— Zace la pat.

— Posibil.

— Fratele dumitale a dispărut.

Maigret o văzu tresărind şi înţelese că această veste o surprindea mai mult decât voia să recunoască.

— Nu te miră?

— Nimic nu mă mai miră.

— De ce?

— Pentru că am văzut prea multe. Ce doriţi exact de la mine?

Era greu de răspuns direct la o întrebare atât de precisă, iar ea îşi scoase netulburată o ţigară dintr-o tabacheră şi întrebă:

— Aveţi un foc?

Maigret îi întinse un băţ de chibrit aprins.

— Aştept.

— Ce vârstă ai?

— Presupun că nu v-aţi deranjat numai ca să aflaţi ce vârstă am. După insigna pe care mi-aţi arătat-o, nu sunteţi un simplu inspector, ci un comisar, adică cineva important.

Apoi, după ce-l privi mai atent:

— Nu sunteţi cumva faimosul Maigret?

— Da, sunt comisarul Maigret.

— Alain a ucis pe cineva?

— De ce te gândeşti la asta?

— Pentru că, presupun eu, trebuie să fie ceva serios dacă vă ocupaţi personal de caz.

— Fratele dumitale ar putea fi victima.

— Chiar a fost ucis?

Nu manifesta nici acum vreo emoţie. Ce-i drept, nici nu părea să creadă că fratele ei ar fi fost ucis.

— Rătăceşte pe undeva, prin Paris, cu un revolver încărcat în buzunar.

— Probabil că nu e singurul în situaţia asta, nu?

— A furat revolverul ieri dimineață.

— De unde?

— De la mine de acasă.

— A intrat la dumneavoastră în apartament?

— Da.

— Când nu era nimeni acasă? Vreți să spuneți că a dat o spargere la dumneavoastră?

Tânăra era amuzată. Pe fața ei apăru o expresie ironică.

— Constat că nu ai nici un pic de afecțiune nici pentru Alain, nici pentru tatăl dumitale.

— N-am afecțiune pentru nimeni, nici măcar pentru mine.

— Ce vârstă ai?

— Douăzeci şi unu de ani şi şapte luni.

— Înseamnă că ai plecat de acasă de şapte luni.

— Numiți aia casă? Ați fost acolo?

— Crezi că fratele dumitale e în stare să ucidă pe cineva?

Oare nu ca să fie interesantă îi răspundea pe un ton sfidător?

— S-ar putea! Toată lumea e în stare, nu?

În altă parte, nu la terasa aceea unde un cuplu vecin începea să tragă cu urechea, poate că ar fi fost mai dur, fiindcă îl călca pe nervi.

— Ți-ai cunoscut mama, domnişoară?

— Vag. Aveam trei ani când a murit, imediat după naşterea lui Alain.

— Cine te-a crescut?

— Tatăl meu.

— Se ocupa singur de trei copii?

— Când trebuia neapărat.

— Adică?

— Când nu avea bani ca să plătească o bonă. La un moment dat, am avut două, dar n-a durat mult. Uneori avea grijă de noi o menajeră, alteori, o vecină. Mi se pare că

nu cunoaşteţi foarte bine familia.

— Aţi locuit dintotdeauna pe strada Popincourt?

— Am locuit peste tot, chiar şi pe lângă Bois de Boulogne. Urcam, coboram, mai urcam puţin, până când ne-am dus în jos de-a binelea. Acum, dacă nu aveţi nimic mai important să-mi spuneţi, e timpul s-o şterg, pentru că am întâlnire cu prietena mea.

— Unde locuieşti?

— La doi paşi de aici, pe strada Berri.

— La hotel?

— Nu. Avem două camere într-un imobil particular. Presupun că vreţi să ştiţi numărul?

Şi i-l spuse.

— Chiar mi s-a părut interesant să vă cunosc. Suntem înclinaţi să ne facem tot felul de idei despre oameni.

Maigret nu îndrăzni s-o întrebe ce idee îşi făcuse despre el şi, mai ales, ce idee avea acum. Tânăra se ridicase de pe scaun, cu taiorul mulat pe corp, iar câţiva consumatori se uitau la ea, apoi la dânsul, spunându-şi probabil că era un tip norocos. Comisarul se ridică şi el şi o părăsi la mijlocul trotuarului.

— Mulţumesc, spuse el, fără tragere de inimă.

— N-aveţi pentru ce. Nu vă amărâţi prea tare din pricina lui Alain.

— De ce?

Ea dădu din umeri şi răspunse:

— Am eu, aşa, o idee! Am impresia că, oricât aţi fi de Maigret, mai aveţi încă multe de aflat.

Spunând acestea, se îndepărtă cu paşi repezi spre strada Berri, care era foarte aproape, şi nu întoarse capul înapoi. Maigret nu-i spusese şoferului să-l aştepte. Luă metroul, care era înţesat, ceea ce îi întreţinu proasta dispoziţie. Nu era mulţumit de nimeni, nici de el însuşi. Dacă l-ar fi întâlnit pe Pardon, i-ar fi reproşat că îi vorbise despre acest La-

grange cu un comportament de fantomă umflată goală pe dinăuntru, şi avea un dinte şi împotriva soției sale, pe care aproape că o învinovățea pentru întâmplarea cu revolverul.

Toate astea nu-l priveau deloc. Metroul mirosea a leşie. Reclamele din stații, mereu aceleaşi, îl scârbeau. Afară regăsi soarele aproape arzător şi se înciudă şi pe soare pentru că îl făcea să transpire. Când îl văzu trecând, aprodul înțelese că era prost dispus şi se limită la un salut discret.

Pe birou, la vedere, apărată de curent de una dintre pipe, care folosea în această împrejurare drept prespapier, se afla o notă.

„Vă rog telefonați cit de repede posibil la comisariatul special al Gării de Nord."

Nota era semnată de Lucas.

Ridică receptorul, ceru legătura, având încă pălăria pe cap, şi, ca să-şi aprindă pipa, ținu receptorul între obraz şi umăr.

Lucas mai e la voi?

Maigret îşi petrecuse cei mai cenuşii doi ani din viață în acel comisariat de gară, pe care îl cunoştea sub toate aspectele. Auzi vocea unui inspector care spunea:

— Pentru tine. şeful tău.

Apoi Lucas:

— Alo! Nu ştiam dacă veți mai trece pe la birou. V-am telefonat şi acasă.

— Ai găsit şoferul?

— Am avut noroc. Mi-a povestit că ieri seară se afla într-un bar din Piața Voltaire, când a venit la el un client, un tip înalt şi gras, cu un aer important, care a cerut să fie dus la Gara de Nord.

— Ca să ducă un cufăr la biroul de bagaje?

— Exact. Ați înțeles. Cufărul e încă aici.

— L-ai deschis?

— Nu mă lasă.

— Cine?

— Cei de la gară. Cer tichetul sau un mandat.

— Nimic special?

— Ba da. Pute!

— Adică...

— Da, exact la ce vă gândiți. Dacă nu-i un hoit, atunci cufărul e plin cu carne stricată. Aştept?

— Ajung acolo într-o jumătate de oră.

Maigret se îndreptă spre biroul şefului cel mare.

Acesta telefonă la Parchet. Procurorul plecase deja, dar unul dintre substituți îşi asumă până la urmă responsabilitatea.

Când Maigret trecu din nou prin biroul inspectorilor, Torrence încă nu se întorsese. Janvier scria un raport.

— Ia pe cineva cu tine, du-te pe strada Popincourt şi supraveghează numărul 37 bis. E vorba de un anume Franpois Lagrange, care locuieşte la etajul trei, pe stânga, în fundul curții. Să nu vă vadă. Tipul e înalt, gras şi pare bolnav. Ia şi fotografia fiului.

— Şi ce facem cu ea?

— Nimic. Dacă fiul intră şi iese, îl urmăriți discret. E înarmat. Dacă iese tatăl, ceea ce m-ar mira, îl urmăriți şi pe el.

După câteva minute, Maigret se afla într-o maşină care îl ducea la Gara de Nord. îşi amintea ce-i spusese fiica lui Lagrange la terasa de pe Champs-Elysees: „Toată lumea e în stare, nu?".

În orice caz, ceva de genul ăsta. Or, era vorba despre posibilitatea de a ucide.

Se strecură prin mulțime şi îl găsi pe Lucas care flecărea liniştit cu un inspector de la comisariatul special.

— Aveți mandatul, şefule? Trebuie să vă spun că tipul de

la bagaje e căpos şi că poliția nu-l impresionează.

Era adevărat. Omul se uită cu luare aminte la document, îl răsuci pe toate fețele, îşi puse ochelarii să examineze semnătura şi ştampilele.

— Acuma, dacă nu mai e răspunderea mea... şi, cu un gest resemnat, dar dezaprobator, le arătă un cufăr mare şi cenuşiu, model vechi, cu pânza ruptă pe alocuri, legat cu sfoară. Lucas exagerase când spusese că puțea, dar adevărul e că degaja un miros fad pe care Maigret îl cunoştea foarte bine.

— Presupun că n-o să-l deschideți aici? într-adevăr, era oră de vîrf. Mulțimea se înghesuia la casele de bilete.

— Poate să ne ajute cineva? îl întrebă Maigret pe omul de la bagaje.

— Există hamali. Doar nu vreți să-l car eu? Cufărul nu intra în mica maşină de culoare neagră a Poliției Judiciare. Lucas îl urcă într-un taxi. Nu era foarte legal, dar Maigret se grăbea.

— Unde îl duc, şefule?

— La laborator. Aşa e cel mai practic. Probabil că Jussieu e încă sus.

Pe scară, Maigret îl întâlni pe Torrence.

— ştiți, şefule...

— L-ai găsit?

— Pe cine?

— Pe tânăr.

— Nu, dar...

— Atunci, mai târziu...

Într-adevăr, Jussieu nu plecase. Se adunară patru-cinci în jurul cufărului, îl fotografiară din toate unghiurile şi încercară diferite experiențe înainte de a-l deschide.

O jumătate de oră mai târziu, Maigret suna la biroul directorului.

— Şeful a plecat adineauri, i se răspunse.

Îl sună acasă şi află că în seara aceea cina la un restaurant de pe malul sting al Senei. Dar încă nu ajunsese la restaurant. Maigret se văzu nevoit să mai aştepte zece minute.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, şefule. Sunt Maigret. Vă telefonez în legătură cu cazul de care v-am vorbit. Lucas a avut dreptate. Cred că ar fi bine să veniți aici, pentru că e vorba de cineva important şi s-ar putea să se facă vâlvă...

Apoi, după o scurtă pauză:

— Andre Delteil, deputatul... Da, sunt sigur... Bine... Vă aştept.

Capitolul 3

Unde e vorba despre un personaj la fel de stânjenitor mort ca şi viu şi despre noaptea albă a lui Maigret

Prefectul poliţiei lua parte la un dineu al presei străine într-un mare hotel de pe bulevardul Montaigne când directorul Poliţiei Judiciare reuşi să-l prindă la telefon.

— Drace! exclamă prefectul.

Apoi urmă un moment de tăcere.

— Sper că ziarişţii n-au aflat încă? întrebă el, pe şoptite.

— Până acum, nu. Reporterul lor bântuie pe culoare şi şi-a dat seama că se întâmplă ceva. Nu vom putea să-i ascundem mult timp adevărul.

Ziaristul, Gerard Lombras, un vechi specialist în câini călcaţi de maşini, care dădea în fiecare seară o raită pe la Poliţia Judiciară, se aşezase pe ultima treaptă a scării, exact în faţa uşii laboratorului, şi trăgea calm din pipă.

— Nu faceţi nimic, nu spuneţi nimic până nu primiţi instrucţiuni de la mine, recomandă prefectul.

Apoi, intrând în una dintre cabinele telefonice ale hotelului, prefectul îl sună pe ministrul de Interne. Era seara cinelor întrerupte, totuşi o seară extrem de plăcută, în care străzile Parisului erau pline de oameni ce se plimbau alene. Iar cei aflaţi pe cheiuri se întrebau probabil de ce, deşi nu se făcuse noapte, în vechea clădire a Palatului de Justiţie se aprindea lumina în atât de multe birouri.

Ministrul de Interne, originar din Cantal, care îşi păstrase accentul şi vorba aspră, exclamă aflând ştirea:

— Asta şi mort ne deranjează!

Familia Delteil locuia într-o reşedinţă particulară de pe bulevardul Suchet, lingă Bois de Boulogne. Când Maigret primi în sfârşit permisiunea să telefoneze acolo, un valet îi răspunse că doamna nu era la Paris.

— Nu ştii când se întoarce?

— Abia la toamnă. E la Miami. Domnul nu e nici el acasă.

Maigret insistă:

— ştii unde e?

— Nu.

— Ieri era la Paris?

O ezitare.

— Nu ştiu.

— Ce vrei să spui?

— Domnul a ieşit.

— Când?

— Nu ştiu.

— Alaltăieri seară?

— Da, aşa cred. Cu cine vorbesc?

— Poliţia Judiciară.

— Nu ştiu nimic. Domnul nu-i acasă.

— Are pe cineva din familie la Paris?

— Pe fratele lui, domnul Pierre.

— Îi ştii adresa?

— Cred că stă pe lângă Etoile. Pot să vă dau numărul de telefon. O clipă... Balzac 51-02.

— Nu te-a mirat că domnul nu s-a întors acasă?

— Nu, domnule.

— Te-a anunţat că nu vine?

— Nu, domnule.

În laboratorul ştiinţific îşi făceau apariţia siluete noi.

Tocmai sosiseră judecătorul de instrucție Rateau, găsit la nişte prieteni, unde juca bridge, dar şi procurorul Republicii, şi amândoi discutau cu glas scăzut. Doctorul Paul, medicul legist, care cina şi el la un restaurant, sosi printre ultimii, cu veşnica lui țigară între buze.

— Îl iau? întrebă el, arătând spre cufărul deschis, unde cadavrul rămăsese în aceeaşi poziție ghemuită.

— Imediat după ce vei face primele constatări.

— Pot deja să vă spun că n-a murit azi. Măi să fie! Ăsta e Delteil!

— Da.

Un „da" care spunea multe. Cu zece ani în urmă, nici unul dintre cei prezenți probabil că nu l-ar fi recunoscut pe mort. Era pe atunci un avocat tânăr întâlnit mai mult pe stadionul Roland Garros şi prin barurile de pe Champs-Elysees decât la Palatul de Justiție şi care semăna mai mult cu un june-prim de cinema decât cu un membru al baroului.

Puțin mai târziu, se căsătorise cu o americancă bogată, se instalase pe bulevardul Suchet şi, după trei ani, candidase la alegerile legislative. în timpul campaniei electorale, nici adversarii nu-l luaseră în serios. Totuşi, fusese ales, la diferență de câteva voturi, şi, de la o zi la alta, începuse să facă să se vorbească despre el.

Nu făcea parte propriu-zis din nici un partid, dar devenise teroarea tuturor, interpelând neobosit, dezvăluind abuzurile, combinațiile, fraudele, fără să se poată şti vreodată exact unde voia să ajungă cu toate astea.

La începutul fiecărei şedințe importante, miniştrii, deputații întrebau:

— Delteil e prezent?

Şi fețele se posomorau. Dacă era, cu tenul lui bronzat ca o vedetă de la Hollywood, cu mustăcioara neagră răsucită la capete în formă de virgulă, însemna că va ieşi cu scan-

dal.

Maigret avea aerul lui posac. Sunase la fratele deputatului, care stătea cu chirie într-o casă mobilată de pe strada Ponthieu, şi fusese sfătuit să încerce la Fouquet's. De la Fouquet's fusese trimis la Maxim's.

— Domnul Pierre Delteil e acolo?

— Cine îl caută?

— Spuneți-i că e vorba de fratele lui.

În sfârşit, îl avu la capătul firului. Probabil că cine îi transmisese că era căutat la telefon înțelesese greşit.

— Andre, tu eşti?

— Nu. Aici Poliția Judiciară. Vă rog să luați un taxi şi să veniți aici.

— Am maşina afară. Despre ce este vorba?

— Despre fratele dumneavoastră.

— A pățit ceva?

— Nu spuneți nimic înainte de a sta de vorbă cu mine.

— Dar...

Maigret închise, se uită cu un aer plictisit la grupurile care se formau în încăperea mare, apoi, pentru că nu era nevoie de el imediat, coborî la biroul lui. Lombras, ziaristul, se luă după el.

— Nu mă uitați, domnule comisar?

— Nu.

— Peste o oră va fi prea târziu pentru prima ediție.

— Vorbim înainte.

— Ce-i? Un peşte mare, nu-i aşa?

— Da.

Torrence îl aştepta, dar, înainte de a vorbi cu el, Maigret îşi sună soția.

— Nu conta pe mine în seara asta şi, probabil, nici la noapte.

— Am bănuit când am văzut că n-ai venit.

Urmă o tăcere. ştia la ce sau, mai curând, la cine se

gândea doamna Maigret.

— E vorba de el?

— În orice caz, încă nu s-a sinucis.

— A tras?

— Nu ştiu nimic.

Maigret nu le dezvăluise totul celor de sus. Nu avea chef să le spună totul. Poate că grangurii îl vor mai agasa vreo oră, după care îşi va putea relua liniştit ancheta.

Se întoarse spre Torrence.

— L-ai găsit pe tânăr?

— Nu. Am stat de vorbă cu fostul lui şef şi cu colegii. I-a părăsit în urmă cu doar trei săptămâni.

— De ce?

— A fost dat afară.

— Fura?

— Nu. Se pare că e cinstit. Dar, în ultimul timp, absenta mereu. La început, nu s-a supărat nimeni. Toți îl simpatizau. Apoi, întrucât lipsea din ce în ce mai des...

— Ai aflat ceva despre prietenii lui?

— Nimic.

— Vreo iubită?

— Nu vorbea niciodată despre problemele lui personale.

— Nici o „victimă" printre dactilografe?

— Una dintre ele, nu o frumusețe, mi-a vorbit despre el roşind, dar am impresia că n-o băga în seamă.

Maigret ceru o legătură telefonică.

— Alo! Doamna Pardon? Aici Maigret. Soțul e acasă? Are zi lungă? Rugați-l să vină un moment la telefon, vă rog.

Voia să ştie dacă nu cumva, mai târziu, doctorul se întorsese la Lagrange.

— Pardon? îmi pare rău că te necăjesc, bătrâne.. Ai bolnavi de consultat în seara asta? Ascultă. Se petrec lucruri grave legate de prietenul tău Lagrange... Da... Am fost să-l văd... A apărut ceva nou de când am trecut pe la el. Am

nevoie de ajutorul tău... Exact... Ar fi bine dacă ai trece să mă iei de la birou...

Când urcă iar scările, cu Lombras pe urmele lui, îl zări pe Pierre Delteil, pe care îl recunoscu deoarece semăna mult cu fratele său.

— Dumneavoastră m-ați chemat?

— Sst!

Şi arătă spre reporter.

— Urmați-mă.

Îl duse sus şi deschise uşa în momentul în care doctorul Paul se ridica, după o primă examinare a cadavrului.

— Îl recunoaşteți?

Toată lumea amuțise. Asemănarea dintre cei doi bărbați făcea scena şi mai neplăcută.

— Cine a făcut asta?

— E fratele dumneavoastră?

Bărbatul nu lăcrimă, ci strânse din pumni şi din maxilare, iar privirea îi deveni fixă şi dură.

— Cine a făcut asta? repetă Pierre Delteil, cu trei-patru ani mai tânăr decât deputatul.

— Nu ştim încă.

Doctorul Paul explică:

— Glonțul a intrat prin ochiul stâng şi a rămas în cap. N-a ieşit. După câte pot să-mi dau seama, e un glonț de calibru mic.

La unul dintre telefoane, directorul Poliției Judiciare vorbea cu prefectul. Apoi se întoarse spre grupul care aştepta şi transmise instrucțiunile venite de la minister.

— Un simplu comunicat de presă, care să anunțe că deputatul Andre Delteil a fost găsit mort într-un cufăr lăsat la bagaje în Gara de Nord. Cât mai puține detalii cu putință. Vom avea destul timp mâine pentru asta.

Judecătorul Rateau îl luă pe Maigret într-un colț al încăperii.

— Crezi că e o crimă politică?

— Nu.

— Vreo femeie la mijloc?

— Nu ştiu.

— Ai vreun suspect?

— Voi şti mâine.

— Sper că mă vei ține la curent cu mersul anchetei. Sună-mă, chiar şi noaptea, dacă apare ceva nou. Mâine voi fi la birou de la nouă dimineața.

Maigret dădu vag din cap şi se duse să schimbe câteva cuvinte cu doctorul Paul.

— S-a-nțeles, bătrâne.

Paul plecă la Institutul Medico-Legal să facă autopsia.

Timpul trecuse pe nesimțite. Se făcuse deja zece seara când siluetele întunecate coborâră una după alta scara prost luminată. Jurnalistul nu-l slăbea pe comisar.

— Intră un moment în biroul meu. Aveai dreptate. Un peşte mare. Andre Delteil, deputatul, a fost asasinat.

— Când?

— Încă nu se ştie. Cineva i-a tras un glonț în cap. Cadavrul a fost găsit într-un cufăr lăsat la bagaje în Gara de Nord.

— De ce a fost deschis cufărul?

Reporterul înțelesese imediat.

— Atât pentru astăzi.

— Aveți o pistă?

— Atât pentru astăzi.

— Veți lucra toată noaptea la cazul ăsta?

— Posibil.

— Şi dacă v-aş urma pas cu pas?

— Te-aş aresta la primul pretext şi te-aş ține la răcoare până mâine dimineață.

— S-a-nțeles.

— Atunci totul e în regulă.

Pardon bătu la uşă şi intră. Reporterul întrebă:

— Cine e?

— Un prieten.

— Aş putea şti cum îl cheamă?

— Nu.

În sfârşit, rămaseră singuri. Maigret îşi scoase haina şi îşi aprinse pipa.

— Ia loc. înainte să mergem acolo, aş vrea să avem o mică discuţie, şi e mai bine aici.

— Lagrange?

— Da. Mai întâi, o întrebare. Chiar e bolnav, şi cât de grav?

— Mă aşteptam la asta şi m-am gândit tot drumul, pentru că nu e uşor de dat un răspuns categoric. E bolnav, asta e sigur. Suferă de diabet de vreo doisprezece ani.

— Ceea ce nu-l împiedică să ducă o existenţă normală?

— Aproape. îl tratez cu insulină. L-am învăţat să-şi facă singur injecţiile. Când nu ia masa acasă, are întotdeauna un mic cântar în buzunar ca să cântărească unele alimente. E un lucru important când te tratezi cu insulină.

— Ştiu. Mai departe?

— Vrei un diagnostic în termeni tehnici?

— Nu.

— A suferit dintotdeauna de o deficienţă glandulară, aşa cum se întâmplă cu majoritatea celor care aparţin acestui tip fizic. E un om moale, impresionabil, uşor de doborât.

— Starea lui actuală?

— Aici situaţia e mai delicată. Azi-dimineaţă am fost foarte surprins când l-am găsit în starea în care l-ai văzut. L-am consultat îndelung. Deşi hipertrofiată, inima nu e în stare proastă, nu mai mult decât acum o săptămână sau două, când Lagrange circula normal.

— Te-ai gândit la posibilitatea unei simulări?

Pardon se gândise, se vedea după stânjeneala lui şi,

scrupulos, îşi căuta cuvintele.

— Presupun că ai motive temeinice să-ți pui astfel de întrebări?

— Motive grave.

— Fiul lui?

— Nu ştiu. E mai bine să te pun la curent. În urmă cu patruzeci şi opt de ore, poate mai mult, poate mai puțin, vom şti curând, un bărbat a fost ucis, mai mult decât probabil în locuința din strada Popincourt.

— A fost identificat?

— E deputatul Delteil.

— Se cunoşteau?

— Ancheta ne-o va spune. Totuşi, ieri seară, în timp ce cinam la tine şi vorbeam despre el, Franțois Lagrange aducea un taxi în fața casei şi, cu ajutorul şoferului, cobora un cufăr care conținea cadavrul pentru a-l duce la Gara de Nord. Te surprinde?

— Pe cine n-ar surprinde?

— Acum înțelegi de ce vreau neapărat să ştiu dacă azidimineață, când l-ai examinat, Franfois Lagrange era chiar atât de bolnav pe cât voia să se creadă sau dacă simula.

Pardon se ridică.

— Înainte de a răspunde, aş prefera să-l examinez din nou. Unde e?

Se aştepta ca Lagrange să fi fost adus la Poliția Judiciară.

— Tot la el acasă, în pat.

— Nu ştie nimic?

— Habar n-are că am descoperit cadavrul.

— Şi ce vrei să faci?

— Să merg acolo împreună cu tine, dacă nu ai nimic împotrivă. îi eşti prieten?

Pardon ezită, apoi răspunse cu sinceritate:

— Nu!

— Îl simpatizezi?

— Să spunem că mi-e milă de el. Nu-mi făcea deloc plăcere să-l văd intrând în cabinetul meu. Mai curând simțeam o anumită jenă, aşa cum mi se întâmplă întotdeauna în prezența molâilor. Dar nu pot să uit că şi-a crescut singur cei trei copii, nici că, atunci când vorbea despre fiul lui cel mic, vocea îi tremura de emoție.

— Sentimentalitate exagerată?

— M-am întrebat şi eu. Nu-mi plac bărbații care plâng.

— I s-a întâmplat să plângă în fața ta?

— Da. îndeosebi când fata l-a părăsit fără ca măcar să-şi lase adresa.

— Am stat de vorbă cu ea.

— Şi ce-a spus?

— Nimic. Ea una nu plânge! Vii cu mine?

— Presupun că va dura ceva timp?

— S-ar putea.

— Îmi dai voie să o sun pe soția mea?

Se făcuse noapte când urcară în una dintre maşinile prefecturii. Pe drum, amândoi păstrară tăcerea, cufundați în gânduri, imaginându-şi, probabil, cu oarecare teamă scena cu care aveau să aibă de-a face.

— Opreşte în colțul străzii, îi ceru Maigret şoferului.

Îl recunoscu pe Janvier în fața imobilului cu numărul 37 bis.

— Unde e colegul tău?

— Din precauție, i-am spus să stea ascuns în curtea imobilului.

— Şi portăreasa?

— N-are grija noastră.

Maigret sună şi îl invită pe Pardon să treacă înaintea lui. Cămăruța portăresei nu era luminată şi femeia nu-i întrebă cine erau, dar comisarul avu impresia că zăreşte pata albicioasă a feței în spatele geamului.

Sus, la trei, era lumină în una dintre camere.

— Să urcăm...

Nu găsi butonul soneriei în întuneric, deoarece întreruptorul electric nu funcționa, așa că bătu la ușă. Se scurse mai puțin timp decât dimineață înainte ca o voce să întrebe.

— Cine e?

— Comisarul Maigret.

— Un moment, vă rog...

Probabil că Lagrange își îmbrăca din nou halatul de casă. Mîinile îi tremurau, deoarece răsuci cu greu cheia în broască.

— L-ați găsit pe Alain?

Îl zări imediat pe doctor în semiobscuritate şi se schimbă la față, devenind şi mai palid ca de obicei. Rămase locului, nemişcat, neştiind ce să facă, nici ce să spună.

— Ne dai voie să intrăm?

Maigret adulmecă aerul şi recunoscu mirosul care îi înțepa nările: un miros de hârtie arsă. Barba lui Lagrange mai crescuse puțin de dimineață, iar pungile pe care le avea sub ochi erau şi mai umflate.

— Dată fiind starea dumitale de sănătate, spuse în sfârşit comisarul, n-am vrut să vin fără medicul care te tratează. Pardon a acceptat să se deranjeze. Presupun că nu refuzi să fii examinat?

— M-a consultat dimineață. ştie că sunt bolnav.

— Dacă ai să te reîntorci în pat, are să te examineze din nou.

Lagrange vru să protesteze, se văzu după privire, dar se resemnă, intră în dormitor, îşi scoase halatul şi se întinse pe pat.

— Descoperă-ți pieptul, spuse cu blândețe Pardon.

În timp ce era consultat, bărbatul privea fix în tavan. Maigret se plimba prin încăpere. Se apropie de cămin, ridi-

că o clapă neagră de cenuşă şi descoperi hârtii calcinate, care fuseseră transformate aproape în praf cu vătraiul.

Din când în când, Pardon murmura termeni profesionali.

— Întoarce-te... Respiră... Mai adânc. Tuşeşte...

Nu departe de pat se afla o uşă. Comisarul o deschise şi găsi o cameră neocupată, probabil a unuia dintre copii, cu un pat de fier căruia i se luase salteaua. Apăsă pe comutator. Camera devenise un fel de debara. într-un colţ zăceau un teanc de hebdomadare, cărţi fără copertă, inclusiv manuale, şi o valiză din piele plină de praf. În dreapta, lângă fereastră, o parte din podea, care avea forma cufărului găsit la Gara de Nord, era mai deschisă la culoare decât restul.

Când Maigret reveni în camera vecină. Pardon stătea în picioare cu un aer preocupat.

— Rezultatul?

Medicul nu răspunse imediat, evitând privirea lui Lagrange ațintită asupra lui.

— Cred în mod sincer că e în stare să-ți răspundă la întrebări.

— Ai auzit, Lagrange?

Acesta îi privea rând pe rând, fără să spună nimic, iar ochii săi erau de-a dreptul impresionanți, ca aceia ai unui animal rănit care se uită fix la oamenii aplecați asupra lui şi încearcă să înțeleagă.

— Ştii de ce mă aflu aici?

Probabil că Lagrange luase o hotărâre, în timpul consultului, deoarece păstră tăcerea, fără a schița vreun gest.

— Recunoaşte că ştii foarte bine, că te aştepți la asta de azi-dimineață şi că teama te-a adus în starea asta.

Pardon se aşezase într-un colţ, cu un cot sprijinit de speteaza scaunului şi bărbia în mână.

— Am descoperit cufărul.

Nu urmă nici un şoc. Nu se întâmplă nimic, iar Maigret

nici măcar n-ar fi putut jura că, preț de o fracțiune de secundă, privirea lui devenise puțin mai intensă.

— Nu pretind că l-ai ucis pe Andre Delteil. S-ar putea să nu fi participat la crimă. Recunosc că nu știu nimic din ceea ce s-a petrecut aici, dar sunt sigur că dumneata ai transportat la biroul de bagaje cadavrul închis într-un cufăr. Ai tot interesul să mărturiseşti.

Lagrange rămânea tăcut, nemişcat. Maigret întoarse capul spre Pardon şi îi aruncă o privire descurajată.

— Vreau chiar să cred că eşti bolnav, că efortul făcut ieri seară şi emoțiile te-au zdruncinat. Un motiv în plus ca să-mi răspunzi cu sinceritate.

Lagrange închise ochii, îi deschise, dar buzele lui nu se mişcară.

— Fiul dumitale a fugit de acasă. Dacă el e ucigaşul, îl vom prinde curând, iar tăcerea dumitale nu-l ajută deloc. Dacă nu e el făptaşul, e preferabil, pentru siguranța lui, să ştim asta. E înarmat. Poliția a fost prevenită.

Maigret se apropiase de pat, poate chiar se aplecase puțin fără să-şi dea seama, iar buzele bărbatului se mişcară în sfârşit, bâiguind ceva.

— Ce spui?

Atunci, cu o voce speriată, Lagrange strigă:

— Nu mă bate! N-aveți dreptul să mă bateți!

— Ştii foarte bine că n-am de gând să fac asta.

— Nu mă bateți... Nu mă...

Şi, brusc, ridică pătura, se agită, prefăcându-se că respinge un atac.

— Nu vreau... Nu vreau să fiu bătut...

Era un spectacol urât, penibil. încă o dată, Maigret se întoarse spre Pardon, vrând parcă să-i ceară sfatul. Dar ce sfat i-ar fi putut da medicul?

— Ascultă-mă, Lagrange. Eşti cât se poate de lucid. Nu mai eşti un copil. Mă înțelegi foarte bine. Iar puțin mai de-

vreme nu erai chiar atât de bolnav, odată ce ai avut energia să arzi documente compromițătoare...

Urmă un moment de acalmie, ca şi cum bărbatul şi-ar fi tras sufletul, ca apoi să se zbată şi mai furios şi să răcnească de data asta:

— Săriți!... Ajutor!... Mă bat!... Nu vreau să fiu bătut! Dați-mi drumul...

Maigret îl prinse de încheietura mâinii.

— Ai terminat?

— Nu! Nu! Nu!

— Taci odată?

Pardon se ridicase şi se apropie şi el de pat, privind cu atenție bolnavul.

— Nu vreau... Dați-mi drumul... O să trezesc toată casa... O să le spun...

Pardon şopti la urechea lui Maigret:

— Nu vei scoate nimic de la el.

Imediat ce se îndepărtă de pat, Lagrange redeveni nemişcat şi tăcut.

Se sfătuiră amândoi într-un colț.

— Chiar crezi că nu-i în toate mințile?

— Nu sunt deloc sigur.

— Ar fi o posibilitate?

— Există întotdeauna o posibilitate. Ar trebui pus sub observație.

Lagrange mişcase uşor capul ca să nu-i scape din ochi şi se vedea bine că trăgea cu urechea. Probabil că înțelesese ultimele cuvinte şi părea calmat.

Totuşi, Maigret făcu încă o încercare, nu fără o oarecare lehamite.

— Înainte să iei o hotărâre, Lagrange, vreau să te avertizez de un lucru. Am un mandat de arestare pe numele tău. Jos aşteaptă doi dintre oamenii mei. Dacă nu răspunzi satisfăcător la întrebările mele, te vor duce la infirmeria din

arestul prefecturii.

Nici o reacție. Lagrange se uita țintă în tavan, cu un aer atât de absent, încât te puteai întreba dacă auzea.

— Doctorul Pardon îți poate confirma că există procedee aproape infailibile pentru depistarea simulării. Dimineață nu erai nebun. Nu erai nici când ai ars documentele. Nu eşti nici acum, sunt sigur de asta.

Oare pe buzele bărbatului apăruse un zâmbet vag?

— Nu te-am lovit şi n-am să te lovesc. Iți repet doar că atitudinea pe care ai adoptat-o nu te va duce nicăieri şi nu va face decât să-ți atragă antipatia, dacă nu şi mai rău. Eşti hotărât să răspunzi?

— Nu vreau să fiu bătut! repetă el, cu o voce neutră, ca şi cum ar fi murmurat o rugăciune.

Maigret, cu umerii lăsați, deschise fereastra, se aplecă în afară şi se adresă inspectorului care aştepta în curte.

— Ia-l pe Janvier şi urcați!

închise la loc fereastra şi începu să se plimbe prin cameră. Pe scară se auziră paşi.

— Poți să te îmbraci dacă vrei. Dacă nu, te vom lua aşa cum eşti, înfăşurat într-o cuvertură.

Lagrange se limita să repete din vârful buzelor aceleaşi silabe care de acum nu mai aveau nici un sens:

— Nu vreau să fiu bătut... Nu vreau să...

— Intră, Janvier... şi tu... Luați-l şi duceți-l la infirmeria arestului. Nu e nevoie să-l îmbrăcați, pentru că ar fi în stare să înceapă să se zbată. Puneți-i cătuşele, pentru orice eventualitate. Băgați-l într-o cuvertură...

La etajul de deasupra se deschisese o uşă. De cealaltă parte a curții se luminase o fereastră şi puteai zări o femeie în cămaşă de noapte cu coatele sprijinite de pervaz, iar în spatele ei, un bărbat care se ridica din pat.

— Nu vreau să fiu bătut...

Maigret nu se uită, dar auzi zgomotul cătuşelor, gâfâieli-

le, paşii, opintelile.

— Nu vreau să fiu... nu... Ajutor!... Săriți! Unul dintre inspectori îi puse probabil mâna la gură sau îi vârî un căluş, deoarece vocea slăbi în intensitate, se stinse, apoi se auziră paşi pe scară.

Urmă, brusc, un moment de linişte greu de suportat. Comisarul se grăbi să-şi aprindă pipa. Apoi se uită la patul răvăşit, cu un cearşaf care se întindea până la mijlocul încăperii. Papucii vechi rămăseseră acolo, iar halatul de casă zăcea pe podea.

— Care e părerea ta. Pardon?

— O să-ți fie greu.

— Îmi cer scuze că te-am amestecat în povestea asta. E destul de urâtă.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit un detaliu, doctorul murmură:

— Întotdeauna i-a fost foarte frică de moarte.

— Ah!

— Se plângea în fiecare săptămână de câte ceva şi îmi punea o sumedenie de întrebări ca să afle dacă era ceva grav. Cumpăra cărți de medicină. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Maigret le găsi într-un sertar al comodei, şi la unele pagini erau puse semne.

— Ce o să faci?

— Mai întâi, de el se vor ocupa cei de la infirmerie. Eu voi continua ancheta. Dar cel mai mult aş vrea să dau de fiul lui.

— Crezi că el e făptaşul?

— Nu. Dacă Alain ar fi fost ucigaşul, n-ar fi avut nevoie să-mi fure revolverul. La ora la care se afla la mine acasă, crima fusese deja comisă. Decesul a survenit cu cel puțin patruzeci şi opt de ore în urmă, adică marți.

— Mai rămâi aici?

— Câteva minute. Ii aştept pe inspectorii trimişi de Janvier. Peste o oră, voi avea raportul doctorului Paul.

Puțin mai târziu își făcu apariția Torrence, însoțit de doi colegi şi de oamenii de la Identitatea Judiciară cu tot echipamentul lor. Maigret le dădu instrucțiuni, în timp ce Pardon stătea deoparte, cu acelaşi aer preocupat.

— Vii?

— Te urmez.

— Te las acasă?

— Tocmai voiam să-ți cer permisiunea să merg la infirmerie. Oare colegii mei de acolo mă vor privi cu ochi răi?

— Dimpotrivă. Te-ai gândit la ceva?

— Nu. Aş vrea doar să-l revăd, poate să încerc din nou. E un caz tulburător.

Aerul de afară îi mai învioră puțin. Ajunseră la Poliția Judiciară şi Maigret ştia dinainte că vor fi mai multe ferestre luminate decât de obicei. Maşina sport a lui Pierre Delteil încă mai era acolo. Comisarul se încruntă când îl zări pe jurnalistul Lombras „la datorie" în anticameră.

— Vă aşteaptă fratele răposatului. Nimic pentru mine?

— Nimic, puiule.

Maigret vorbise fără să se gândească, pentru că Gerard Lombras avea aproape vârsta lui.

Capitolul 4
Urmarea nopții albe şi a întrevederilor dezagreabile

Pierre Delteil se manifestă imediat agresiv. De exemplu, în timp ce Maigret îi dădea instrucțiuni tânărului Lapointe, care tocmai intrase de serviciu, stătu cu fundul sprijinit de marginea biroului, bătând darabana cu degetele lui cu unghii foarte îngrijite pe o tabacheră din argint. Apoi, când Maigret îl întoarse din drum pe Lapointe ca să-i ceară să comande sendvişuri şi bere, zâmbi înadins ironic.

E adevărat că primise o lovitură puternică şi că, de atunci, nervozitatea lui crescuse întruna, încât era obositor să-l priveşti.

În sfârşit! exclamă el, după ce uşa se închise şi comisarul se aşează la birou.

Şi, întrucât Maigret se uita la el părând că atunci îl vedea pentru prima dată, îi spuse:

— Presupun că ancheta va ajunge la concluzia: omor în scop de jaf sau din cauza unei femei, nu? Probabil că ați primit instrucțiuni de sus să muşamalizați cazul? Vreau să vă spun că...

— Stați jos, domnule Delteil.

Bărbatul nu se aşează imediat.

— Nu-mi place deloc să vorbesc unui om care stă în picioare.

Vocea lui Maigret era puțin ostenită, uşor înăbuşită. Plafoniera nu fusese aprinsă şi lampa de birou răspundea doar o lumină verzuie. Pierre Delteil luă loc pe scaun în ce-

le din urmă, puse picior peste picior, apoi se răzgândi, deschise gura să spună iar ceva neplăcut, dar nu avu timp să vorbească.

— Simplă formalitate, zise Maigret, întinzând mâna spre el fără să-şi dea osteneala să-l privească. Vreți să-mi arătați cartea de identitate?

O examină cu grijă, ca un polițist de frontieră, întorcând-o pe toate fețele.

— Producător de film, citi el la rubrica „profesiune". Ați produs multe filme, domnule Delteil?

— Păi...

— Ați produs vreunul?

— Încă n-a intrat în producție, dar...

— Dacă înțeleg bine, n-ați produs nimic. Vă aflați la Maxim's când v-am găsit prin telefon.

Puțin mai devreme, erați la Fouquet's. Ocupați un apartament mobilat într-un imobil destul de scump de pe strada Ponthieu şi aveți o maşină foarte frumoasă.

Apoi îl examină din cap până în picioare, vrând parcă să aprecieze croiala costumului, cămaşa de mătase, pantofii de firmă.

— Aveți venituri personale, domnule Delteil?

— Nu văd ce sens au aceste...

— Aceste întrebări, completă comisarul foarte calm. Nici un sens. Cu ce vă ocupați înainte ca fratele dumneavoastră să ajungă deputat?

— Am lucrat pentru campania lui electorală.

— Şi înainte?

— Am...

— Exact. Pe scurt, de câțiva ani, sunteți mai mult sau mai puțin eminența cenuşie a fratelui dumneavoastră. În schimb, acesta vă întreținea.

— Încercați să mă umiliți? Asta face parte din instrucțiunile pe care le-ați primit? Recunoaşteți că domnii

ştiu foarte bine că e vorba de o crimă politică şi că v-au dat sarcina să înăbuşiți adevărul cu orice preț. Am înțeles asta când am fost sus, de aceea v-am aşteptat. Vreau să vă declar...

— Cunoaşteți asasinul?

— Nu neapărat, dar fratele meu devenise stânjenitor, aşa că au pus la cale...

— Puteți fuma.

Urmă ca atare un moment de tăcere.

— Presupun că, în opinia dumneavoastră, singura concluzie este o crimă politică?

— Cunoaşteți făptaşul?

— Aici, domnule Delteil, eu pun întrebări. Fratele dumneavoastră avea amante?

— Toată lumea ştie asta. Nici nu se ascundea.

— Nici față de soția lui?

— Avea cu atât mai puțin rost să o facă, cu cât erau în divorț. E unul dintre motivele pentru care Pat se află în Statele Unite.

— Ea a cerut divorțul?

Pierre Delteil ezită.

— Pe ce motiv?

— Probabil pentru că nu o mai amuza.

— Fratele dumneavoastră?

— Le cunoaşteți pe americance?

— Am întâlnit câteva.

— Bogate?

— Şi.

— Atunci, probabil ştiți că se căsătoresc cam în joacă. Cu opt ani în urmă. Pat se afla în trecere prin Franța. Era prima ei vizită în Europa. şi i-a plăcut să rămână, să aibă reşedința ei particulară la Paris, să ducă o viață pariziană...

— Şi să aibă un soț care juca un rol în această viață pariziană. Ea l-a împins pe fratele dumneavoastră să intre în

politică?

— A fost dorința lui dintotdeauna.

— Aşadar, a profitat pur şi simplu de mijloacele pe care căsătoria i le punea la dispoziție. Mi-ați spus că, mai mult sau mai puțin recent, soția lui s-a săturat şi s-a întors în Statele Unite să ceară divorțul. Ce-ar fi făcut fratele dumneavoastră?

— Şi-ar fi continuat cariera.

— Şi averea? De obicei, americancele bogate au grijă să se căsătorească în regim de separare a bunurilor.

— Andre oricum nu ar fi acceptat banii ei. De altfel, nu văd ce rost au aceste întrebări.

— Îl cunoaşteți pe acest tânăr?

Maigret îi întinse fotografia lui Alain Lagrange. Pierre Delteil o privi fără să înțeleagă, ridică apoi capul şi întrebă:

— El e asasinul?

— Vreau să ştiu dacă l-ați mai văzut.

— Niciodată.

— Cunoaşteți un anume Lagrange, Franțois Lagrange?

Bărbatul căzu pe gânduri, ca şi cum numele nu i-ar fi fost complet necunoscut şi ar fi încercat să-si amintească.

— Cred că, în unele medii, i se spune baronul Lagrange, preciză Maigret.

— Acum înțeleg la cine vă referiți. De cele mai multe ori, i se spune doar Baronul.

— Îl cunoaşteți bine?

— Îl întâlnesc din când în când la Fouquet's sau în alte locuri. Se întâmplă câteodată să dau mâna cu el. Probabil că am băut împreună un aperitiv...

— Aveați relații de afaceri?

— Nu, slavă Domnului!

— Fratele dumneavoastră se cunoştea bine cu el?

— Ca şi mine, probabil. Toată lumea îl cunoaşte mai mult sau mai puțin pe Baron.

— Ce ştiți despre el?

— Aproape nimic. E un idiot, un idiot paşnic, un mare molâu care încearcă să se strecoare prin viață.

— Ce profesie are?

Şi Pierre Delteil răspunse mai naiv decât ar fi vrut:

— Are o profesie?

— Presupun că trebuie să se întrețină într-un fel?

Maigret fu cât pe ce să adauge: „Nu toți au un frate deputat". Nu o făcu, fiindcă nu mai era necesar. Tânărul Delteil se îmblânzise, fără să-şi dea seama de schimbarea lui de atitudine.

— Se ocupă oarecum de afaceri. Cel puțin aşa presupun. Nu e singurul. E genul de om care te apucă de revere şi îți spune că pune la cale o afacere de câteva sute de milioane, ca apoi să-ți ceară să-i împrumuți bani pentru o cină sau pentru taxi.

— I s-a întâmplat să-i ceară bani fratelui dumneavoastră?

— A încercat să-i tapeze pe toți de bani.

— Nu credeți că fratele dumneavoastră s-ar fi putut folosi de el?

— Imposibil.

— De ce?

— Pentru că fratele meu se ferea de idioți. Nu văd unde vreți să ajungeți. Am impresia că aveți informații despre care nu vreți să vorbiți. Ce nu reuşesc eu să înțeleg este cum s-a ştiut că un cufăr, lăsat la bagaje în Gara de Nord, avea înăuntru cadavrul lui Andre.

— Nu se ştia.

— A fost o întâmplare?

Rânjea din nou neîncrezător.

— Aproape o întâmplare. încă o întrebare. De ce un om ca fratele dumneavoastră l-ar fi vizitat acasă pe un individ precum Baronul?

— L-a vizitat acasă?

— Nu mi-ați răspuns.

— Mi se pare improbabil.

— La începutul unei anchete, o crimă pare întotdeauna improbabilă.

Cineva bătu la uşă şi comisarul strigă:

— Intră!

Chelnerul de la Braseria Dauphine intră cu sendvişurile şi cu berea.

— Vreți, domnule Delteil?

— Mulțumesc.

— Adică nu?

— Tocmai luam masa când...

— Nu vă mai rețin. Am numărul dumneavoastră de telefon. S-ar putea ca mâine sau poimâine să am nevoie de dumneavoastră.

— În concluzie, nu luați în calcul ideea unei crime politice?

— Iau totul în calcul. După cum vedeți, lucrez.

Ridică receptorul telefonului, ca să-i arate mai clar că discuția se încheiase.

— Alo! Paul?

Delteil ezită, apoi îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşă.

— Să ştiți totuşi că n-am să las să...

Maigret îi făcea cu mâna: „Bună seara! Bună seara!".

Uşa se închise.

Aici Maigret... Spune!... Da, bănuiam... Eşti de părere că a fost ucis marți seara, poate în cursul nopții?... Dacă se potriveşte?... Aproape...

Tot marți, dar după-amiaza, Franpois Lagrange telefonase ultima dată doctorului ca să se asigure că Maigret va veni la cina de a doua zi. In acel moment, încă mai dorea să-l întâlnească pe comisar, şi cu siguranță că nu doar din curiozitate. Prin urmare, probabil că nu se aştepta la vizita

deputatului sau poate că o prevedea pentru una dintre serile următoare!

Miercuri dimineaţă, fiul lui, Alain, venise acasă la comisar atât de agitat, cu un aer atât de speriat, după spusele doamnei Maigret, încât acesteia îi fusese milă de el şi îl luase sub protecţia ei.

Ce căuta tânărul acolo? Venise să ceară un sfat? Asistase oare la crimă? Descoperise cadavrul, care poate încă nu se afla în cufăr?

Fapt e că, văzând revolverul lui Maigret, se răzgândise, luase arma, părăsise apartamentul în vârful picioarelor şi se oprise la primul armurier ieşit în cale ca să cumpere cartuşe.

Prin urmare, avea un plan.

În aceeaşi seară, tatăl său nu venise la cină la familia Pardon. In schimb, vorbise cu un şofer de taxi, cu ajutorul căruia transportase cadavrul la Gara de Nord, după care se urcase în pat şi se dăduse bolnav.

— Şi glonţul, Paul?

După cum se aştepta, nu fusese tras de revolverul lui american, ceea ce ar fi fost de altfel imposibil, deoarece arma, în momentul crimei, era încă la el acasă, ci de un pistol de calibru mic, un 6,35, care n-ar fi făcut mari stricăciuni dacă proiectilul, lovind ochiul stâng, n-ar fi intrat în cap.

— Altceva... Stomacul?

Acesta conţinea resturile unei cine copioase, iar digestia abia începuse. Ceea ce situa crima, după spusele doctorului Paul, pe la ora unsprezece seara, deputatul Delteil nefiind dintre cei care cinau devreme.

— Mulţumesc, bătrâne. Nu, problemele pe care le mai am de rezolvat nu sunt de resortul tău.

Maigret începu să mănânce, singur în biroul său, unde domnea aceeaşi lumină verzuie. Era frământat, încurcat.

Berea i se păru călduță. Nu se gândise să comande cafea şi, ştergându-se la gură, se duse să ia sticla de coniac pe care o ținea în dulap şi îşi umplu un pahar.

— Alo! Dă-mi infirmeria.

Auzi cu surprindere vocea lui Journe. Profesorul se deranjase personal.

— Ați avut timp să-mi examinați clientul? Ce părere aveți?

Un răspuns categoric l-ar fi făcut să se simtă puțin mai uşurat, dar bătrânul Journe nu era omul răspunsurilor categorice. îi ținu la telefon un discurs împănat cu termeni tehnici, din care rezulta că existau şaizeci la sută şanse ca Lagrange să simuleze şi că, dacă nu greşea, ar fi putut să treacă şi câteva săptămâni până să obțină o dovadă ştiințifică.

— Doctorul Pardon mai e acolo?

— Tocmai vrea să plece.

— Ce face Lagrange?

— E cât se poate de docil. S-a lăsat culcat în pat şi a început să-i vorbească infirmierei cu o voce de copil. I-a mărturisit, plângând, că era să fie bătut, că toată lumea e pornită împotriva lui, că aşa a fost toată viața...

— Pot să-l vizitez mâine dimineață?

— Când doreşti.

— Aş schimba o vorbă cu Pardon.

Apoi, către prietenul lui;

— Ce-ai descoperit?

— Nimic nou. Nu sunt de acord întru totul cu părerea profesorului, dar e mai competent ca mine şi n-am mai făcut psihiatrie de ani de zile.

— Dar care e ideea ta?

— Aş prefera să mă mai gândesc câteva ore înainte de a vorbi despre asta. E ceva prea grav ca să emiți o părere puțin chibzuită. Nu te duci la culcare?

— Încă nu. E puțin probabil să dorm în noaptea asta.

— Mai ai nevoie de mine?

— Nu, bătrâne. Mulțumesc. Scuză-mă față de soția ta.

— E obişnuită.

— Şi a mea la fel, din fericire.

Maigret se ridică, având de gând să dea o raită pe strada Popincourt ca să vadă ce găsiseră oamenii lui. ştiind că în cămin fuseseră arse documente, nu prea spera în descoperirea unui indiciu, dar simțea nevoia să cerceteze fiecare colțișor al locuinței.

Când să-şi ia pălăria, sună telefonul.

— Alo! Comisarul Maigret? Aici postul din foburgul Saint-Denis. Mi s-a spus să telefonez pentru orice eventualitate. Sunt agentul Lecoeur.

Se simțea că agentul era foarte emoționat.

— În legătură cu tânărul din fotografie. Am aici un individ...

Apoi se corectă:

— ...o persoană căreia i s-a furat portofelul pe strada Maubeuge...

Probabil că păgubaşul era acolo şi asculta, deoarece agentul Lecceur îşi căuta cuvintele.

— E vorba de un industriaş din provincie... staţi puţin... din Clermont-Ferrand... Trecea pe strada Maubeuge, în urmă cu aproximativ o jumătate de oră, când un bărbat a ieşit din umbră şi l-a amenințat cu un revolver mare... mai exact un tânăr...

Lecoeur vorbi cu cineva din spatele lui.

— Spune că era un bărbat foarte tânăr, aproape un puştan... Se pare că buzele îi tremurau şi i-a fost tare greu să spună: „Dați-mi portofelul...".

Maigret se încruntă. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, un atacator spune: „Dă-mi portofelul!".

Şi chiar după asta se putea recunoaşte că era vorba de

un amator, un începător.

— Când păgubaşul mi-a vorbit despre un tânăr, continuă Lecoeur, nu fără o uşoară nuanţă de satisfacţie, m-am gândit imediat la fotografia pe care am primit-o ieri şi i-am arătat-o. L-a recunoscut fără ezitare... Poftim?

Vorbea industriaşul din Clermont-Ferrand şi Maigret îi auzea vocea puternică:

— Sunt absolut sigur!

— Ce-a făcut după aceea? întrebă Maigret.

— Cine?

— Agresorul.

Din nou două voci, ca atunci când un post de radio este prost reglat, două voci rostind aceleaşi cuvinte:

— A luat-o la fugă.

— În ce direcţie?

— Spre Boulevard de la Chapelle.

— Câţi bani erau în portofel?

— Vreo treizeci de mii de franci. Ce fac? Vreţi să-l vedeţi?

— Pe păgubaş? Nu. înregistrează-i declaraţia. O clipă! Dă-mi-l la telefon.

Bărbatul spuse imediat:

— Mă numesc Grimal, Gaston Grimal, dar aş prefera ca numele meu...

— Bineînţeles. Vreau să vă întreb doar dacă nu v-a frapat ceva în atitudinea agresorului. Gândiţi-vă bine.

— De o jumătate de oră mă gândesc. Toate actele mele...

— Există mari şanse să le găsim. Dar agresorul?

— Mi s-a părut un tânăr de familie bună, nu un răufăcător.

— Eraţi departe de un felinar?

— Nu foarte departe. Ca de aici în cealaltă încăpere. Părea la fel de speriat ca mine, încât am fost gata...

— ...Să vă apăraţi?

— Da. Apoi mi-am zis că un accident se produce uşor

şi...

— Altceva? Ce costum purta?

— Unul de culoare închisă, probabil bleumarin.

— Şifonat?

— Nu ştiu.

— Mulţumesc, domnule Grimal. Sunt aproape sigur că, până mâine dimineaţă, o patrulă o să vă găsească portofelul pe trotuar. Fără bani, evident.

Era un detaliu la care nu se gândise şi asta îl irita. Alain Lagrange îşi procurase un revolver, dar probabil că avea foarte puţini bani în buzunar, judecind după cum se trăia la el acasă.

Ieşi brusc din birou şi intră la serviciul radio, unde se aflau doar doi oameni care erau de serviciu.

— Vreau să-mi transmiteţi un apel general către posturile de poliţie şi maşinile de patrulare.

După nici o jumătate de oră, toate posturile din Paris erau pe recepţie:

„Semnalaţi comisarului Maigret orice atentat cu mână armată sau tentativă de atentat care a avut loc în ultimele douăzeci şi patru de ore. Urgent.”

Repetă şi dădu semnalmentele lui Alain Lagrange.

Probabil că încă se mai află în zona Gara de Nord şi Boulevard de la Chapelle.

Nu reveni imediat în birou, ci trecu pe la cei de la supravegherea hotelurilor.

— Vedeţi dacă nu găsiţi undeva numele Alain Lagrange. Probabil într-un hotel modest.

Merita osteneala. Alain nu-i spusese doamnei Maigret cum îl cheamă. Existau şanse să fi dormit undeva noaptea trecută. Deoarece nu i se cunoştea identitatea, era posibil

să-şi fi scris pe fişă adevăratul nume.

— Aşteptaţi, domnule comisar?

— Nu. Trimite-mi răspunsul sus.

Specialiştii se întorseseră de la domiciliul lui Lagrange cu aparatele lor, dar inspectorii rămăseseră acolo. La douăsprezece şi jumătate noaptea, Maigret primi un telefon de la prefect.

— Nimic nou?

— Nimic pozitiv până acum.

— Ziarele?

— Vor publica doar comunicatul. Dar, după ce va ieşi prima ediţie, mă aştept la asaltul reporterilor.

— Ţi-ai făcut o părere, Maigret?

— Încă nu. Fratele lui Delteil ţinea morţiş că e o crimă politică. L-am convins cu vorbă bună că nu are dreptate.

Directorul Poliţiei Judiciare telefonă şi el, ba chiar şi judecătorul Rateau. Nici unul nu putea să doarmă în noaptea aceea. Cât despre Maigret, acesta nici măcar nu intenţiona să se culce.

La unu şi un sfert, primi un telefon surprinzător. Nu venea din preajma Gării de Nord, nici măcar din centrul oraşului, ci de la comisariatul din Neuilly.

Unui agent, întors din patrulare, îi fusese transmis apelul lui Maigret, iar agentul, scărpinându-se în cap, mormăise:

— Poate că mai bine i-aş da un telefon.

Îi povestise tot brigadierului de serviciu. Brigadierul îl încurajase să se adreseze comisarului. Era un agent tânăr, care îmbrăcase uniforma doar de câteva luni.

— Nu ştiu dacă o să vă intereseze, spuse el, mult prea aproape de receptor, astfel că vocea vibra. Dimineaţă, mai bine zis ieri dimineaţă, pentru că a trecut de miezul nopţii... Eram de serviciu pe bulevardul Richard Wallace, lângă Bois de Boulogne, aproape în faţă la Bagatelle, pen-

tru că doar din seara asta fac de serviciu noaptea... E acolo un şir de imobile toate la fel... Era aproape ora zece... Mă oprisem să mă uit la o maşină mare de marcă străină, care avea o placă de înmatriculare pe care nu o cunoşteam... în spatele meu, un tânăr a ieşit dintr-un imobil, cel cu numărul 7 bis... Nu mi-a atras atenţia, pentru că mergea normal spre colţul străzii... Apoi am văzut-o pe portăreasă ieşind cu un aer ciudat...

Întâmplarea face că o cunosc puţin, deoarece am schimbat câteva vorbe într-o zi când am dus o convocare unui locatar din imobil... şi m-a recunoscut... „Păreţi îngrijorată", i-am spus. Iar ea mi-a răspuns: „Mă întreb ce căuta ăsta în casă". Se uita spre tânăr, care tocmai dădea colţul. „A trecut prin faţa cămăruţei mele fără să întrebe nimic", a continuat ea. „S-a îndreptat spre ascensor, a ezitat, apoi a urcat pe scară. Nu-l mai văzusem niciodată, aşa că am alergat după el. L-am întrebat pe cine caută. Urcase deja câteva trepte. A întors capul, surprins, parcă speriat, şi n-a răspuns imediat. Apoi a spus doar că probabil greşise imobilul."

Agentul continuă:

Portăreasa pretinde că se uita la ea atât de ciudat, încât n-a îndrăznit să insiste. Dar, când a ieşit, s-a luat după el. Intrigat, m-am îndreptat şi eu spre colţul străzii Longchamps, unde nu era nimeni. Probabil că tânărul o luase la sănătoasa. Abia acum mi s-a arătat fotografia. Nu sunt sigur, dar aş jura că el e. Poate că nu trebuia să vă telefonez. Dar brigadierul mi-a spus...

— Ai făcut foarte bine.

Iar tânărul agent, fără să se tulbure, adăugă:

— Numele meu este Emile Lebraz.

Maigret îl sună pe Lapointe.

— Eşti obosit?

— Nu, şefule.

— Te instalezi în biroul meu şi preiei toate apelurile telefonice. Sper să fiu înapoi peste trei sferturi de oră. Dacă intervine ceva urgent, mă suni pe bulevardul Richard Wallace. la Neuilly, numărul 7 bis, la portăreasă, care trebuie să aibă telefon. Apropo, am câştiga timp dacă i-ai telefona ca s-o anunţi că vin să schimb două vorbe cu ea. Va avea astfel răgazul să se scoale şi să-şi pună halatul de casă până sosesc.

Traseul, pe străzile pustii, dură foarte puţin şi, când sună, găsi cămăruţa luminată, iar portăreasa era îmbrăcată de-a binelea ca să-l primească.

Era un imobil luxos, iar portăreasa avea un fel de salon. In încăperea vecină, a cărei uşă rămăsese întredeschisă, se zărea un copil dormind.

— Domnul Maigret? murmură ea, foarte emoţionată că primea un personaj atât de celebru.

— Îmi pare rău că v-am trezit din somn. Vreau doar să vă uitaţi la aceste fotografii şi să-mi spuneţi dacă tânărul pe care l-aţi surprins ieri dimineaţă pe scară seamănă cu unul dintre ei.

Avusese grijă să ia cu el câteva fotografii ale unor tineri cam de aceeaşi vârstă. Portăreasa nu ezită nici ea, asemenea industriaşului din Clermont.

— El e! exclamă ea, arătând fotografia lui Alain Lagrange.

— Sunteţi sigură?

— N-am cum să mă înşel.

— Când aţi ajuns la el, a făcut vreun gest de ameninţare?

— Nu! E ciudat că întrebaţi asta, pentru că m-am gândit şi eu. E mai mult o impresie. înţelegeţi? N-aş vrea să spun ceva de care nu sunt sigură. Când a întors capul spre mine, nu s-a mişcat, dar am simţit în piept ceva ciudat. Vreau să spun că mi s-a părut că ezita să mă bruscheze...

— Câți locatari sunt în imobil?

— Avem două apartamente la fiecare etaj. Asta înseamnă paisprezece apartamente pentru cele şapte etaje. Dar două sunt goale în acest moment. O familie a plecat acum trei săptămâni în Brazilia e adevărat că erau brazilieni de la ambasadă, iar domnul de la cinci a murit în urmă cu douăsprezece zile.

— Mi-ați putea da o listă a locatarilor?

— E simplu. Am una gata făcută.

Apa clocotea pe un aragaz şi, după ce întinse o foaie de hârtie dactilografiată comisarului, portăreasa începu să prepare cafeaua.

— Mi-am zis că poate vreți să beți o ceaşcă. La ora asta... Soțul meu, pe care am avut nenorocirea să-l pierd anul trecut, nu era chiar din poliție, ci din gărzile republicane.

— Văd două nume la parter, familiile Delval şi Trelo.

Femeia râse.

— Da, soții Delval. Sunt importatori, au birourile în Piața Victoriilor. Dar domnul Trelo e singur. Nu-l cunoaşteți? E comicul din filme.

— Oricum, nu cu ei avea ceva tânărul, pentru că, după ce a ezitat în fața ascensorului, s-a îndreptat spre scară.

— La primul etaj, în stânga, domnul Desquins, pe care îl vedeți pe listă, lipseşte în acest moment. E plecat în vacanță la copii, care au o proprietate în Sud.

— Cu ce se ocupă?

— Cu nimic. E bogat. E un văduv, foarte amabil, liniştit.

— În dreapta, Rosetti.

— Nişte italieni. Ea e o femeie frumoasă. Au trei servitori, plus o guvernantă pentru bebeluşul care abia a trecut de un an.

— Profesia?

— Domnul Rosetti lucrează în domeniul automobilelor. Chiar la maşina lui se uita agentul când am ieşit după tâ-

năr.

— La doi? îmi cer scuze că vă țin atât în picioare.

— Nu face nimic. Două bucățele de zahăr? Lapte?

— Fără lapte. Mulțumesc. Mettetal. Cine sunt?

— Tot nişte oameni bogați, dar la ei servitoarele nu rezistă prea mult, pentru că doamna Mettetal, care e bolnavă, se ceartă cu toată lumea.

Maigret făcea însemnări pe marginea listei.

— La acelaşi etaj, văd numele Beauman.

— Nişte misiți de diamante. Sunt în călătorie. Asta e perioada. Le trimit corespondența în Elveția.

— La etajul trei, în dreapta, Jeanne Debul. O femeie singură?

— Da, o femeie singură.

Portăreasa rostea aceste cuvinte pe un ton pe care femeile îl folosesc în general când vorbesc despre o alta contra căreia au un dinte.

— Ce gen e?

— Greu de spus. A plecat ieri pe la prânz în Anglia. Chiar am fost destul de surprinsă că n-a spus nimic.

— Cui?

— Servitoarei sale, o fată de treabă şi care îmi spune totul.

— Servitoarea e sus?

— Da. A stat o parte a serii la mine. Se codea să meargă la culcare, pentru că e fricoasă şi îi e groază să doarmă singură în apartament.

— Spuneți că a fost mirată?

— Servitoarea? Da. Noaptea trecută, doamna Debul s-a întors acasă spre dimineață, cum face deseori. Vedeți că îi spun „doamnă", dar sunt sigură că n-a fost niciodată căsătorită.

— Ce vârstă are?

— Vârsta adevărată sau cea pe care pretinde că o are?

— Amândouă.

— O cunosc pe cea adevărată, pentru că i-am văzut actele când a închiriat apartamentul.

— Cam când a fost asta?

— Să fie vreo doi ani de atunci. înainte, locuia pe strada Notre-Dame-de-Lorette. Pe scurt, are patruzeci şi nouă de ani şi pretinde că are patruzeci. Dimineața arată de vârsta ei, dar seara, zău aşa...

— Are un amant?

— Nu e totuşi ceea ce ați putea crede. Altfel n-ar fi acceptată în imobil. Administratorul e sever în privința asta. Nu ştiu cum să vă spun.

— Încercați.

— Nu-i din aceeaşi lume ca restul locatarilor. Totuşi, nu-i o persoană care dă rău. înțelegeți? Nu-i o femeie întreținută, de exemplu. Are bani. Primeşte scrisori de la bancă, de la agentul ei de schimb. Ar putea fi o văduvă sau o femeie divorțată care vrea să se distreze.

— Primeşte vizite?

— Nu gigolo, dacă la asta vă gândiți. Vin din când în când omul ei de afaceri, prietene, uneori câteva cupluri. Dar mai mult iese decât primeşte. Dimineața, stă în pat până la prânz. După-amiaza i se întâmplă să plece în oraş, întotdeauna foarte bine îmbrăcată, dar destul de discret. Apoi se întoarce acasă să-şi pună o rochie de seară, iar eu îi deschid uşa de la intrare mult după miezul nopții. De altfel, e ciudat ce spune Georgette, servitoarea. Cheltuieşte mulți bani. Numai blănurile sunt o adevărată avere, iar pe deget are întotdeauna ditamai diamantul. Totuşi, Georgette susține că e zgârcită şi îşi petrece o bună parte din timp verificând cheltuielile casei.

— Când a plecat?

— Pe la unsprezece şi jumătate. Asta a şi surprins-o pe Georgette. La ora aceea, stăpâna ei ar fi trebuit să fie încă

în pat. Dormea când a primit un telefon. Apoi, imediat, a cerut să i se aducă un mers al trenurilor.

— Asta s-a întâmplat la puțin timp după ce tânărul a încercat să pătrundă în casă?

— Da, puțin după. N-a aşteptat micul dejun şi şi-a făcut bagajele.

— Bagaje mari?

— Doar valize. Nu şi cufere. A călătorit mult.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că valizele ei sunt pline de etichete, numai de la marile hoteluri din Deauville, Nisa, Napoli, Roma şi alte oraşe străine.

— N-a spus când se va întoarce?

— Mie nu. Georgette nu ştie nici ea.

— Nu i-a cerut să-i trimită undeva corespondența?

— Nu. Doar a telefonat la Gara de Nord să rețină un loc în expresul de Calais.

Insistența cu care reveneau de la începutul acestui caz cuvintele „Gara de Nord" îl frapă pe Maigret. La biroul de bagaje din Gara de Nord dusese Franpois Lagrange cufărul în care se afla cadavrul deputatului. şi tot în preajma Gării de Nord îl agresase fiul său pe acel industriaş din Clermont-Ferrand.

Acelaşi Alain se strecurase pe scara unui imobil de pe bulevardul Richard Wallace şi, puțin mai târziu, o locatară din acel imobil pleca cu trenul din Gara de Nord. Coincidentă?

— Dacă vreți să aflați ceva de la Georgette, să ştiți că va fi încântată să-i puneți întrebări. îi e atât de teamă să stea singură, încât îi va face mare plăcere să schimbe două vorbe cu dumneavoastră.

Apoi adăugă:

— Mai ales cu cineva ca dumneavoastră!

Înainte de orice, Maigret voia să termine cu lista locatari-

lor şi îi bifa cu răbdare unul după altul. La patru locuia un producător de film, unul adevărat, al cărui nume putea fi văzut pe toate zidurile Parisului. Exact deasupra lui stătea un regizor, cunoscut şi el, şi, parcă din întâmplare, la şapte locuia un scenarist care făcea în fiecare dimineaţă exerciţii fizice pe balcon.

— Vreţi s-o anunţ pe Georgette?

— Aş vrea mai înainte să dau un telefon.

Sună la Gara de Nord.

— Sunt Maigret, de la Poliţia Judiciară. Spuneţi-mi, pleacă un tren spre Calais în jur de douăsprezece noaptea?

Industriaşul fusese agresat pe strada Maubeuge pe la unsprezece şi jumătate.

— La douăsprezece şi treisprezece minute.

— Expres?

— Cel care, la cinci şi jumătate, asigură legătura cu vasul care merge la Dover. Trenul merge fără oprire.

— ştiţi cumva dacă un tânăr singur a cumpărat un bilet?

— Cei care se aflau la ghişee în acel moment au plecat la culcare.

— Mulţumesc.

Sună la poliţia portului, la Calais, şi transmise semnalmentele lui Alain Lagrange.

— E înarmat! adăugă el, pentru orice eventualitate.

Apoi, fără să spere cine ştie ce, spuse după ce-şi goli ceaşca de cafea:

— Urc să vorbesc cu Georgette. Anunţaţi-o.

La care portăreasa răspunse cu vin zâmbet maliţios:

— Aveţi grijă! E o fată foarte frumoasă!

şi adăugă imediat:

— Căreia îi plac bărbaţii frumoşi!

Capitolul 5

Unde servitoarea e mulțumită de ea, dar unde Maigret, pe la şase dimineața, e mai puțin mândru de el

Era trandafirie la față, avea sânii mari şi purta o pijama din crepon roz-bombon atât de des spălată, încât se puteau vedea umbrele prin ea. Ai fi spus că trupul ei, prea rotund peste tot, era incomplet şi, cu tenul ei prea proaspăt pentru Paris, te ducea cu gândul la un boboc de gâscă ce încă nu şi-a pierdut puful. Când îi deschisese uşa, simțise un iz de aşternut, de subsuori.

O lăsase pe portăreasă să-i telefoneze ca s-o trezească şi s-o anunțe că urca la ea. Probabil că aceasta nu obținuse imediat legătura, deoarece, când ajunsese la etajul trei, telefonul încă mai suna în apartament.

Maigret aşteptase. Telefonul era prea departe de palier ca să audă vocea. Dar auzise paşi pe mochetă şi servitoarea, deloc jenată, îi deschisese fără să-şi dea osteneala să îmbrace un halat de casă. Poate că nu avea? Când se trezea dimineața, se şi apuca de treabă, iar când se dezbrăca seara, o făcea ca să se culce. Era blondă, cu părul desfăcut, iar pe buze încă mai avea urme de ruj.

— Stați aici.

Traversaseră anticamera şi tânăra aprinsese în salon doar o lampă mare cu picior. Ea alesese o canapea mare de un verde plăcut, unde se lungise pe jumătate. Aerul intra

pe ferestrele înalte şi umfla perdelele. II privea pe Maigret cu acea seriozitate a copiilor care examinează un adult despre care li s-a vorbit foarte mult.

— Nu vă vedeam deloc aşa, recunoscu ea.

— Cum mă vedeai?

— Nu ştiu. Arătaţi mai bine.

— Portăreasa mi-a spus că n-ai să te superi dacă urc să-ţi pun câteva întrebări.

— Despre stăpâna mea?

— Da.

Nu era deloc surprinsă, probabil că nimic n-o surprindea.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi unu, dintre care şase i-am petrecut la Paris. Puteţi începe.

Pentru început, Maigret îi întinse fotografia lui Alain Lagrange.

— Îl cunoşti?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Eşti sigură că n-a venit niciodată în vizită la stăpâna ta?

— În orice caz, nu de când m-a luat la ea. Tinerii nu sunt genul ei, indiferent ce s-ar putea crede.

— De ce s-ar putea crede contrariul?

— Din cauza vârstei.

— Eşti de mult la ea?

— De când s-a mutat aici. Adică de aproape doi ani.

— N-ai lucrat pentru ea şi când locuia pe strada Notre-Dame-de-Lorette?

— Nu. M-am prezentat în ziua în care se muta.

— O mai avea încă pe fosta servitoare?

— Nici măcar n-am întâlnit-o. Cum s-ar zice, toate erau noi: mobilele, obiectele...

Asta părea să aibă un sens pentru ea, şi Maigret crezu

că înțelege la ce se gândea.

— Nu ții la ea?

— Nu e genul de femeie la care să poți ține. De altfel, îi e indiferent.

— Ce vrei să spui?

— Că n-are nevoie de nimeni. Nu-şi dă osteneala să fie amabilă. Când vorbeşte, n-o face pentru tine, ci pentru că vrea ea să vorbească.

— Nu ştii cine i-a telefonat când a hotărât brusc să plece la Londra?

— Nu. Ea a răspuns. şi n-a rostit nici un nume.

— A părut surprinsă, necăjită?

— Dacă ați cunoaşte-o, ați şti că nu arată niciodată ce simte.

— Nu ştii nimic despre trecutul ei?

— Doar că locuia pe strada Notre-Dame-de-Lorette, că e familiară cu mine şi că verifică toate cheltuielile.

După cum vorbea, asta explica totul, şi Maigret avu din nou impresia că o înțelegea.

— Pe scurt, crezi că nu-i o adevărată femeie de lume?

— Sigur că nu. Am lucrat la o adevărată femeie de lume şi cunosc diferența. Am lucrat şi în cartierul Pieței Saint-Georges, la o femeie întreținută.

— Jeanne Debul a fost întreținută?

— Dacă a fost, acum nu mai e. Pentru că e cu siguranță bogată.

— Veneau bărbați la ea?

— Masorul ei, o dată la două zile. şi lui îi vorbea cu familiaritate şi îi spunea Ernest.

— Nimic între ei?

— N-o interesează asta.

Bluza ei de pijama era dintre acelea pe care le tragi pe cap, foarte scurtă, şi, pentru că Georgette stătea tolănită pe perne, i se vedea pielea deasupra mijlocului.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Îmi cer scuze, spuse el, dar n-am ţigări.

— Sunt pe gheridon...

Tinerei i se păru normal ca el să se ridice şi să-i întindă un pachet de ţigări egiptene al lui Jeanne Debul. în timp ce comisarul ţinea chibritul, servitoarea trăgea cu stângăcie din ţigară şi sufla fumul ca o începătoare.

Era mulţumită de sine, mulţumită că fusese trezită de un bărbat atât de important ca Maigret, care o asculta cu atenţie.

— Are mulţi prieteni şi prietene, dar vin rareori aici. Vorbeşte cu ei ia telefon, le spune de cele mai multe ori pe numele mic. Se întâlnesc seara la cocteiluri sau la restaurante şi în cabarete. M-am întrebat deseori dacă nu cumva înainte conducea o casă din aia... înţelegeţi ce vreau să spun?

— Şi ce bărbaţi vin aici?

— Îndeosebi omul ei de afaceri. îl primeşte în birou. E un avocat, maestrul Gibon, care nu e din cartier, ci locuieşte în arondismentul IX. Asta înseamnă că îl cunoştea dinainte, când locuiau în acelaşi cartier. Mai vine un bărbat ceva mai tânăr, care lucrează la bancă şi discută cu ea despre plasamente. Lui îi telefonează când are de dat ordine referitoare la Bursă.

— Nu vine niciodată un anume Francois Lagrange?

— Cizmă?

Şi preciză, râzând:

— Nu eu îl spun aşa, ci stăpâna mea. Când o anunţ că a venit, bombăne: „Iar cizma aia veche!". şi ăsta e un semn, nu vi se pare? El, când se anunţă, spune întotdeauna: „întreab-o pe doamna Debul dacă poate să-l primească pe baronul Lagrange".

— Şi îl primeşte?

— Aproape întotdeauna.

— Adică deseori?

— Să spunem o dată pe săptămână. Sunt săptămâni în care nu vine şi altele în care vine de două ori. Săptămână trecută a venit de două ori într-o singură zi.

— Pe la ce oră?

— Întotdeauna dimineaţa, pe la unsprezece. În afară de Ernest, masorul, e singurul pe care îl primeşte stând în pat.

Apoi adăugă:

— Nu e ce credeţi. Se îmbracă şi când vine avocatul. Recunosc că se îmbracă bine, foarte sobru. Asta m-a şi frapat imediat: felul de a fi când e în pat, în camera ei, şi când e îmbrăcată. Sunt două personaje diferite. Nu vorbeşte în acelaşi fel, ai zice că şi vocea i se schimbă.

— E mai vulgară în pat?

— Da. Nu numai vulgară. Nu găsesc cuvântul potrivit.

— Francois Lagrange e singurul pe care îl primeşte astfel?

— Da. Indiferent în ce ţinută e, îi strigă: „Hai, mă, intră!", de parcă ar fi vechi camarazi...

— ...sau vechi complici?

— Dacă vreţi. Până ies eu din încăpere, nu vorbesc despre nimic important. El se aşează timid pe marginea berjerei, ca şi cum i-ar fi frică să nu şifoneze satinul.

— Are la el documente, o servietă?

— Nu. E un bărbat frumos. Nu e genul meu, dar consider că are prestanţă.

— N-ai auzit niciodată ce vorbesc?

— Nu se poate cu ea. Ghiceşte totul. Are urechea fină. Mai degrabă ea ascultă pe la uşi. Când se întâmplă să dau un telefon, pot să fiu sigură că mă spionează. Dacă duc o scrisoare la poştă, mă întreabă: „Cui îi mai scrii?". Şi sunt sigură că se uită la adresă. înţelegeţi ce fel de femeie e?

— Înţeleg.

— Există ceva ce n-ați văzut încă şi care poate o să vă uimească.

Se ridică dintr-un salt şi aruncă chiştocul în scrumieră.

— Veniți cu mine. Acum cunoaşteți salonul. E mobilat în acelaşi stil ca restul saloanelor din imobil. Totul a fost făcut de cel mai bun decorator din Paris. Iată sufrageria, tot în stil modern. Stați să aprind lumina.

Deschise o uşă, apăsă pe un comutator şi se trase într-o parte ca să-l lase să vadă un dormitor numai în satin alb.

— Acum, iată cum se îmbracă seara...

Într-o încăpere vecină, Georgette deschise câteva dulapuri, trecându-şi mâna peste mătasea rochiilor frumos rânduite.

— Bun. Ia veniți acum!

O luă înaintea lui pe un culoar, iar creponul pijamalei i se prinsese bine între fese. Deschise altă uşă şi apăsă pe un alt comutator.

— Ia uitați!

În celălalt capăt al apartamentului se afla un mic birou, care ar fi putut fi cel al unui om de afaceri. Nu găseai acolo nici cea mai mică urmă de feminitate. Un fişet metalic era vopsit în verde şi, în spatele fotoliului rotativ, se afla un seif enorm de un model destul de recent.

— Aici îşi petrece o parte din după-amieze şi îi primeşte pe avocat şi pe omul de la bancă. Uitați...

Arătă spre un teanc de ziare: Le Courrier de la Bourse. Este adevărat că, alături, Maigret remarcă un ziar de curse.

— Poartă ochelari?

— Doar în această încăpere.

Pe sugativa cu margini din piele se putea vedea o pereche de ochelari cu lentile mari, rotunde, şi ramă de baga.

Comisarul încercă maşinal să deschidă fişetul, dar era încuiat.

— În fiecare noapte, când se întoarce acasă, îşi pune bi-

juteriile în seif.

— Şi ce mai e înăuntru? Ai văzut cumva?

— Mai ales titluri. Documente, şi un carneţel roşu, în care se uită destul de des.

Maigret luă de pe birou o agendă dintre acelea în care sunt notate numerele de telefon cel mai des apelate şi cercetă cu atenţie paginile. Citea numele cu glas scăzut, iar Georgette explica:

— Lăptarul... Măcelarul... Magazinul de feronerie de pe bulevardul Neuilly... Pantofarul stăpânei...

Când era trecut doar numele mic, servitoarea zâmbea, satisfăcută.

— Olga... Nadine... Marcelle...

— Ce vă spuneam?

Erau şi prenume masculine, dar mai puţine. Apoi, nume pe care Georgette nu le cunoştea. La rubrica „bănci" erau trecute nu mai puţin de cinci, printre care şi o bancă americană din Piaţa Vendome.

Căută numele lui Delteil, dar nu-l găsi. Pe undeva apăreau un Andre şi un Pierre. Să fi fost vorba de deputat şi de fratele lui?

— După ce aţi văzut restul apartamentului şi garderoba, v-aţi fi aşteptat la asta?

El răspunse că nu, ca să-i facă plăcere.

— Vă e sete?

— Portăreasa a avut amabilitatea să-mi facă o cafea.

— N-aţi bea ceva tare?

Tânăra îl conduse în salon, stingând luminile în urma ei şi, ca şi cum conversaţia lor ar fi trebuit să mai dureze mult timp, îşi reluă locul pe canapea, deoarece comisarul refuzase păhărelul de alcool.

— Jeanne Debul bea?

— Ca un bărbat.

— Adică mult?

— N-am văzut-o beată decât o dată sau de două ori, când s-a întors acasă spre ziuă. Dar îşi toarnă un pahar de whisky imediat după cafeaua cu lapte şi mai bea încă trei-patru în cursul după-amiezii. De aceea spun că bea ca un bărbat. şi whisky-ul e aproape sec.

— Nu ți-a spus la ce hotel din Londra va sta?

— Nu.

— Nici cât timp intenționează să lipsească?

— Nu mi-a spus nimic. S-a îmbrăcat şi şi-a făcut şi bagajele în nici o jumătate de oră.

— Cum era îmbrăcată când a plecat?

— Cu taiorul ei gri.

— A luat cu ea rochii de seară?

— Două.

— Cred că nu mai am alte întrebări să-ți pun şi te voi lăsa să dormi.

— Aşa repede? Sunteți grăbit?

Îşi descoperea înadins încă puțin pielea dintre cele două părți ale pijamalei şi încrucişa picioarele într-un anumit fel.

— Faceți deseori anchete noaptea?

— Uneori.

— Chiar nu vreți să serviți nimic?

Georgette oftă.

— Acum, dacă m-am trezit, n-o să mă mai ia somnul. Cât e ceasul?

— Aproape trei.

— La patru se luminează şi păsările încep să ciripească.

Comisarul se ridică, indispus că o dezamăgea, şi poate că servitoarea mai avu o mică speranță că el nu ținea să plece, ci doar să se apropie de dânsa. Abia când îl văzu că se îndreaptă spre uşă se ridică şi ea.

— Mai veniți?

— Posibil.

— Să ştiți că nu mă deranjați. Sunați de două ori scurt

şi o dată lung. Voi şti cine e şi voi deschide. Când sunt singură, nu deschid întotdeauna.

— Mulţumesc, domnişoară.

Simţea din nou izul de aşternut, de subsuori. Unul dintre sânii ei mari îi atinse uşor mâneca hainei cu o oarecare insistenţă.

— Succes! îi ură ea cu glas scăzut, când comisarul ajunse pe scară.

Şi se aplecă peste balustradă să-l privească coborând.

La Poliţia Judiciară îl găsi pe Janvier care îl aştepta, după ce petrecuse câteva ore în apartamentul din strada Popincourt. Inspectorul părea epuizat.

— Gata, şefule? A vorbit?

Maigret făcu din cap semn că nu.

— L-am lăsat acolo pe Houard, pentru orice eventualitate. Am răscolit tot apartamentul, fără să găsim mare lucru. Dar am vrut să vă arăt asta.

Maigret îşi turnă mai întâi un pahar de coniac şi îi dădu sticla şi inspectorului.

— Veţi vedea, e destul de ciudat.

Între nişte coperte de carton, smulse de la un caiet de şcolar, se aflau tăieturi din ziare, unele ilustrate cu fotografii.

Maigret, încruntat, citea titlurile, îşi arunca ochii pe texte, în timp ce Janvier îl privea cu un aer ciudat.

Toate articolele vorbeau despre comisar, iar unele datau de şapte ani. Erau relatările unor anchete, apărute de pe o zi pe alta, însoţite uneori şi de rezumatul şedinţelor de judecată.

— Nu remarcaţi nimic, şefule? Aşteptându-vă, le-am citit în întregime.

Maigret remarca ceva despre care prefera să nu vorbească.

— Ai putea jura că a ales cazurile în care pare mai mult

sau mai puțin că ați luat apărarea vinovatului.

Unul dintre articole avea chiar titlul: „Comisarul e om cumsecade".

Altul era consacrat unei declarații a lui Maigret, la Curtea cu Juri, declarație în cursul căreia toate răspunsurile sale indicau simpatia pentru tânărul judecat.

Şi mai clar era un alt articol, apărut cu un an înainte într-un săptămânal, care nu se referea la un caz anume, ci la vinovăție în general şi care avea titlul: „Omenia lui Maigret".

— Ce părere aveți? Acest dosar dovedeşte că omul vă urmăreşte de mult timp, fiind interesat de tot ce faceți, de caracterul dumneavoastră.

Unele cuvinte erau subliniate cu creion albastru, printre altele indulgență şi înțelegere.

În sfârşit, un pasaj era în întregime încercuit, cel în care un ziarist povestea ultima dimineață a unui condamnat la moarte şi dezvăluia că, după ce refuzase preotul, acesta ceruse favoarea unei ultime conversații cu comisarul Maigret.

— Nu vă amuză?

Maigret devenise mai grav, mai împovărat, ca şi cum această descoperire îi deschidea noi orizonturi.

— Ai mai găsit şi altceva?

— Facturi. Neachitate, evident. Baronul datora bani peste tot. Negustorul de cărbuni n-a mai fost plătit de iarna trecută. Iată o fotografie a soției sale cu primul copil.

Poza era proastă. Rochia părea învechită, la fel şi coafura. Tânăra din fotografie avea un zâmbet melancolic. Poate că aşa era moda pe atunci, ca să arăți distins. Totuşi, Maigret ar fi jurat că, numai văzând poza, toată lumea ar fi înțeles că femeia aceea nu va avea un destin fericit.

— Într-un şifonier am găsit una dintre rochiile ei, din satin albastru pal, precum şi o cutie de carton plină cu haine

de bebeluş.

Janvier avea trei copii, iar ultimul nu împlinise încă un an.

— Soția mea nu păstrează decât primii pantofiori.

Maigret ridică receptorul telefonului.

— Infirmeria! spuse el cu glas scăzut. Alo! Cine e la telefon?

Era infirmiera, o roşcată pe care o cunoştea.

— Sunt Maigret. Cum se simte Lagrange? Cum? Nu te aud bine.

Infirmiera spunea că bolnavul, căruia i se făcuse o injecție, adormise aproape imediat după plecarea profesorului. După o jumătate de oră, auzise un zgomot uşor şi, în vârful picioarelor, se dusese să vadă ce era.

— Plângea.

— ți-a spus ceva?

— M-a auzit şi am aprins lumina. Lacrimile încă îi mai luceau pe obraji. M-a privit un moment în tăcere şi am avut impresia că ar fi vrut să-mi mărturisească ceva.

— Părea întreg la minte?

Ea ezită.

— Asta nu judec eu, răspunse ea, bătând în retragere.

— Şi după aceea?

— A făcut un gest să mă prindă de mână.

— Şi te-a prins?

— Nu. A început să se tânguie şi să repete aceleaşi cuvinte: „N-o să-i lăsați să mă bată, nu-i aşa?... Nu vreau să fiu bătut...".

— Asta e tot?

— La sfârşit, s-a agitat. Am crezut că va sări din pat şi a început să strige: „Nu vreau să mor!... Nu vreau!... Nu trebuie să mă lăsați să mor...".

Maigret închise şi se întoarse spre Janvier, care se lupta cu somnul.

— Poți să mergi la culcare.

— Şi dumneavoastră?

— Aştept ora cinci şi jumătate. Trebuie să ştiu dacă puştiul a luat trenul spre Calais.

— De ce l-ar fi luat?

— Ca să ajungă la cineva în Anglia.

Miercuri dimineață, Alain îi furase revolverul şi cumpărase cartuşe. Joi, se dusese pe bulevardul Richard Wallace şi, o oră mai târziu, Jeanne Debul, care îl cunoştea pe tatăl lui, primea un telefon şi pleca în grabă cu trenul din Gara de Nord.

Ce făcuse tânărul în cursul după-amiezii? De ce nu plecase imediat? Se putea presupune că nu avea bani?

Ca să facă rost, uzând de singurul mijloc pe care îl avea la dispoziție, trebuia să aştepte venirea nopții.

şi atacase un industriaş din Clermont-Ferrand, nu departe de Gara de Nord, cu puțin timp înainte de plecarea unui tren spre Calais.

— Apropo, am uitat să vă spun că am primit un telefon în legătură cu portofelul. A fost găsit pe stradă.

— Care stradă?

— Strada Dunkerque.

Tot lângă gară.

— Fără bani, fireşte.

— Înainte să pleci, dă un telefon la serviciul de paşapoarte. Întreabă-i dacă au eliberat un paşaport pe numele Alain Lagrange.

În acest timp, Maigret se opri în fața ferestrei, încă nu se făcuse ziuă, ci era acel ceas cenuşiu şi rece dinaintea răsăritului de soare. Sena, aproape neagră, curgea năpădită de un fel de pulbere verde-albăstruie şi un marinar spăla cu apă din belşug puntea unei ambarcațiuni legate la chei. Un remorcher se deplasa fără zgomot în sensul curentului, ca să-şi ia de undeva şiragul de şlepuri.

— A cerut un paşaport acum unsprezece luni, şefule. Dorea să meargă în Austria.

— Aşadar, paşaportul e încă valabil. Pentru Anglia nu se cere viză. Nu l-ai găsit printre lucrurile lui?

— N-am găsit nimic.

— Nici haine de schimb?

— Probabil că are doar un costum bun şi pe acela îl poartă. Am mai dat de unul în şifonier, foarte uzat. Toate şosetele pe care le-am găsit sunt rupte.

— Du-te la culcare.

— Sunteți sigur că nu mai aveți nevoie de mine?

— Sigur. şi mai sunt doi inspectori la birou.

Maigret nu-şi dădu seama că ațipise în fotoliu şi, când deschise brusc ochii, remorcherul de adineauri lua curentul în piept şi şuiera înainte de a intra sub pod, urmat de şapte şlepuri, cerul era roz şi pe colțurile unor acoperişuri puteai zări sclipiri luminoase. Se uită la ceas şi ridică receptorul telefonului.

— Calais, poliția portului!

Dură ceva timp. Poliția portului nu răspundea. Inspectorul care veni în cele din urmă la telefon gâfâia.

— Sunt Maigret, de la Poliția Judiciară din Paris.

— Ştiu.

— Şi?

— Tocmai terminăm examinarea paşapoartelor. Vasul e încă la chei. Colegii mei sunt şi acum acolo.

Maigret auzi sirena ambarcaţiunii care urma să plece.

— Şi tânărul Lagrange?

— Nu am găsit pe nimeni care să semene cu el. Au fost puțini pasageri. Verificarea a fost uşoară.

— Mai aveți lista celor care s-au îmbarcat ieri?

— O aduc din biroul vecin. Aşteptați? Când vorbi din nou, inspectorul spuse:

— Nu văd nici un Lagrange nici la plecările de ieri.

— Nu e vorba de Lagrange. Căutați o anume Jeanne Debul.

— Debul... Debul... D... D... Am găsit... Daumas... Dazergues... Debul, Jeanne Louise Clementine, patruzeci şi nouă de ani, domiciliată la Neuilly-sur-Seine nr. 7 bis, bulevardul...

— ştiu. Ce adresă de destinație a dat?

— Londra, hotelul Savoy...

— Mulțumesc. Sunteți siguri că Lagrange...

— Puteți avea încredere, domnule comisar. Maigret simțea că îl lua cu călduri, poate pentru că nu dormise. Era prost dispus şi apucă sticla de coniac ca si cum ar fi vrut să se răzbune pe cineva. Apoi, brusc, ridică din nou receptorul şi mormăi:

— Le Bourget.

— Poftim?

— Am cerut legătura cu Le Bourget.

Avea o voce arogantă; telefonista făcu o grimasă şi se grăbi să-i dea legătura.

— Sunt Maigret, de la Poliția Judiciară.

— Inspectorul Mathieu.

— A plecat un avion spre Londra în cursul nopții?

— A plecat unul la zece seara, altul la douăsprezece şi patruzeci şi cinci, iar primul avion de dimineață a decolat acum câteva clipe. încă îl mai aud luând altitudine.

— Vrei să faci rost de lista pasagerilor?

— De la care zbor?

— Cel de la miezul nopții.

— O clipă...

Rareori se întâmpla ca Maigret să fie atât de puțin amabil.

— Ai reuşit?

— Da.

— Caută-l pe Lagrange.

— Bun... Lagrange, Alain Franțois Mărie...

— Mulțumesc.

— Asta e tot?

Maigret închisese deja. Din pricina acelei afurisite Gări de Nord care îl hipnotizase, nu se gândise la avion, aşa că la ora aceea Alain Lagrange, cu revolverul încărcat, se afla deja la Londra.

Mâna îi rătăci un moment pe birou înainte de a apuca receptorul telefonului.

— Hotelul Savoy din Londra.

Obținu legătura aproape imediat.

— Hotelul Savoy. Recepția. Vă ascult.

Deşi îl obosea, repetă cine era şi de unde.

— Ați putea să-mi spuneți dacă o anume Jeanne Debul s-a cazat ieri la dumneavoastră la hotel?

Lucrurile merseră mai repede decât cu poliția. Recepționerul avea lista la zi a clienților la îndemână.

— Da, domnule. Apartamentul 605. Vreți să vorbiți cu ea?

Maigret ezită.

— Nu. Vedeți dacă ați primit în noaptea asta un anume Alain Lagrange.

Răspunsul veni destul de repede.

— Nu, domnule.

— Presupun că le cereți paşapoartele călătorilor la sosire?

— Bineînțeles. Respectăm regulamentul.

— Alain Lagrange n-ar putea deci să stea la hotel sub alt nume?

— Doar dacă are un paşaport fals. Dar să ştiți că sunt verificate în fiecare noapte de poliție.

— Mulțumesc.

Mai avea de dat încă un telefon, care îi displăcea în mod deosebit, mai ales că trebuia să apeleze la engleza lui din

liceu.

— Scotland Yard.

Ar fi fost un adevărat miracol ca inspectorul Pyke, pe care îl primise în Franța, să fie de serviciu la ora aceea. Se văzu nevoit să se mulțumească cu un necunoscut, care înțelese greu despre ce era vorba şi îi răspunse cu o voce fornăită;

— O anume Jeanne Debul, în vârstă de patruzeci şi nouă de ani, s-a cazat la Savoy, apartamentul 605... Aş vrea ca, în următoarele câteva ore, să fie supravegheată în mod discret...

Interlocutorul îndepărtat avea mania să repete ultimele cuvinte ale lui Maigret, dar cu accentul bun, vrând parcă să-l corecteze.

— E posibil ca un tânăr să încerce s-o viziteze sau să-i aţină calea. Vă dau semnalmentele lui...

Apoi adăugă:

— E înarmat cu un Smith & Wesson special. Asta vă permite să-l arestaţi. Vă trimit fotografia lui prin belinograf[6] în câteva minute.

Dar englezul nu era mulțumit doar cu atât, voia neapărat detalii de la Maigret şi îl făcu să repete de trei-patru ori acelaşi lucru.

— În fond, ce ne cereţi să facem?

În faţa unei astfel de încăpăţânări, Maigret regreta că telefonase la Scotland Yard şi mai că ar fi răspuns; „Absolut nimic!".

Era lac de transpiraţie.

— Voi ajunge acolo cit pot de repede, spuse el în cele din urmă.

---

[6] Aparat de telecopiere cu cilindru, utilizând la recepţie un procedeu fotografic (n.t.).

— Vreți să spuneți că veniți la Scotland Yard?

— Da, vin la Londra.

— La ce oră?

— Nu știu, n-am în față orarul avioanelor.

— Veniți cu avionul?

Maigret închise, exasperat, trimițându-l la toți dracii pe acel funcționar pe care nu-l cunoştea şi care poate că era un om de toată isprava. Ce i-ar fi răspuns Lucas unui inspector de la Yard care i-ar fi telefonat la şase dimineața să-i istorisească o poveste de acelaşi fel într-o franceză stricată?

— Tot eu sunt! Fă-mi din nou legătura cu Le Bourget.

Un avion decola la opt şi cincisprezece minute. Avea timp să treacă pe acasă, să se schimbe şi chiar să se bărbierească, apoi să ia micul dejun. Doamna Maigret se feri să-i pună întrebări.

— Nu știu când mă voi întoarce, spuse el, ursuz, cu vaga intenție de a o înfuria, ca să-şi poată vărsa nervii pe cineva. Plec la Londra.

— Ah!

— Pregăteşte-mi valiza mică cu lenjerie de schimb şi trusa de toaletă. Cred că au mai rămas câteva lire sterline prin sertar.

Telefonul sună în timp ce îşi lega cravata.

— Maigret? Aici Rateau.

Judecătorul de instrucție, care, după cum se cuvenea, îşi petrecuse noaptea în patul lui, probabil era încântat că fusese trezit de un soare cald şi, în timp ce lua micul dejun, voia să afle noutățile.

— Ce spui?

— Spun că n-am timp, că plec cu avionul la Londra peste treizeci şi cinci de minute.

— La Londra?

— Exact.

— Dar ce-ai descoperit ca să...?
— Îmi cer scuze că închid; avionul nu aşteaptă.
Şi, în starea de spirit în care era, adăugă:
— O să-ți trimit o vedere!
Evident, în acel moment receptorul se afla deja în furcă.

Capitolul 6

Unde Maigret face sacrificiul să poarte o garoafă la butonieră, dar asta nu-i ajută la nimic

Când se apropiară de coasta franceză, întâlniră nori şi zburară deasupra lor. Puțin mai târziu, printr-o spărtură enormă în masa noroasă, Maigret avu norocul să zărească marea care scânteia ca nişte solzi de peşte şi vase de pescuit lăsând în urma lor o dâră înspumată.

Vecinul se aplecă spre el cu amabilitate să-i arate falezele de culoarea cretei, explicându-i;

Dover... Douvres...

Mulțumi cu un zâmbet şi, curând, totul se transformă într-un abur aproape transparent între pământ şi avion. Uneori traversau câte un nor mare luminos, din care ieşeau aproape imediat ca să descopere dedesubt păşuni presărate cu pete minuscule.

În sfârşit, întreg peisajul se schimbă brusc şi apăru Croydon. Dar şi domnul Pyke. Pentru că domnul Pyke se afla acolo, aşteptându-şi colegul din Franța. Nu pe terenul de aterizare, cum ar fi avut probabil dreptul, nu în afara mulțimii, ci cu aceasta, cuminte, în spatele barierelor care despărțeau pasagerii de rudele sau prietenii care aşteptau.

Nu făcu gesturi mari, nu flutură batista. Când Maigret se uită în direcția lui, se limită să-i facă un semn din cap, aşa cum probabil făcea în fiecare dimineață când îşi întâlnea colegii la birou.

Nu se mai văzuseră de ani de zile şi comisarul nu mai

pusese piciorul în Anglia de vreo doisprezece-treisprezece ani.

Îi urmă pe ceilalți călători şi intră, cu valiza în mână, într-o clădire unde trebuia să treacă pe la controlul imigrației, apoi pe la vamă, iar domnul Pyke stătea nemişcat, în spatele unui geam, în costumul lui gri închis care părea puțin cam strâmt pentru el, cu pălăria de fetru negru pe cap şi o garoafă la butonieră.

Dar ar fi putut să intre aici şi să-i spună ofițerului de la imigrație: „E comisarul Maigret, a venit la mine...".

Aşa ar fi făcut Maigret pentru el la Le Bourget. Totuşi, nu era supărat, înțelegând că, de fapt, era un fel de tact din partea lui. Acum se ruşina puțin de furia care îl cuprinsese dimineață față de funcționarul de la Yard. Pentru că, dacă Pyke se afla acolo, însemna că omul nu-şi făcuse chiar atât de rău treaba, ba chiar că avusese inițiativă. Era abia zece şi jumătate. Ca să ajungă la timp la Croydon, Pyke părăsise Londra aproape imediat după ce intrase în birou.

Maigret ieşi din încăpere. Englezul îi întinse mâna uscățivă şi fermă:

— Ce mai faci?

Pyke continuă să i se adreseze în franceză, ceea ce era pentru el un sacrificiu, deoarece vorbea cu greu şi suferea din pricina greşelilor pe care le făcea:

— Sper să te... enjoy... Cum traduci?... Da, să te bucuri de ziua asta splendidă.

În realitate, era prima dată când Maigret se afla în Anglia vara şi se întreba dacă văzuse vreodată Londra luminată de un soare adevărat.

— M-am gândit că vei prefera să mergi cu maşina, nu cu autocarul companiei.

Nu-i vorbea despre ancheta lui, nu făcea aluzie la ea, şi asta făcea parte tot din tactul său. Urcară într-un Bentley al Yard-ului, condus de un şofer în livrea, iar acesta, res-

pectând cu scrupulozitate viteza, nu trecu nici măcar o dată pe roşu.

— Drăguț, nu?

Pyke îi arăta şirurile de case mici de culoare roz care, pe timp mohorât, ar fi părut triste, dar acum, în bătaia soarelui, erau cochete, fiecare cu un pătrat de gazon puțin mai mare decât un cearşaf de pat între uşă şi poarta de la intrare. Simțeai că englezul savura acest spectacol al periferiei londoneze unde locuia şi el.

După casele roz urmară case galbene, apoi case maronii şi iar case roz. Începea să se facă foarte cald şi, în unele grădinițe, funcționa câte o stropitoare automată.

Am uitat să-ți dau asta.

Îi întinse lui Maigret o hârtie cu câteva însemnări în franceză.

„Alain Lagrange, nouăsprezece ani, funcționar, s-a cazat la patru dimineața la hotelul Gilmore, în fața gării Victoria, fără bagaje.

A dormit până la opt, a ieşit.

S-a prezentat întâi la hotelul Astoria şi a întrebat de doamna Jeanne Debul.

După care a intrat la hotelul Continental, apoi la hotelul Claridge, unde a pus aceleaşi întrebări.

Pare că foloseşte lista telefonică a marilor hoteluri.

Nu a mai fost niciodată la Londra. Nu vorbeşte engleza."

Maigret se limită şi el la un semn de mulțumire şi îi părea rău mai mult ca niciodată pentru supărarea lui de dimineață pe inspectorul de la Yard.

După o tăcere lungă şi câteva şiruri de case asemănătoare, Pyke spuse:

— Mi-am permis să-ți rețin o cameră la hotel, deoarece avem mulți turişti în acest moment.

Îi întinse colegului său o fişă care purta numele hotelului Savoy şi numărul apartamentului. Maigret o privi distrat, dar imediat îl frapă numărul: 604.

Prin urmare, se gândiseră să-l instaleze exact în faţa apartamentului în care locuia Jeanne Debul.

— Această persoană e încă acolo? întrebă el.

— Era când am plecat din Croydon. Am primit un raport telefonic în timp ce avionul ateriza.

Nimic altceva. Era mulţumit, nu atât pentru că îi dovedea lui Maigret că poliţia engleză era eficientă, cit pentru că îi arăta Anglia sub un soare indubitabil.

Când intrară în Londra şi trecură pe lângă marile autobuze roşii, când văzură femeile cu rochii în culori deschise pe trotuare, nu se putu abţine să nu murmure:

— E ceva, nu?

Şi, pe când se apropiau de Savoy:

— Dacă nu eşti ocupat, aş putea să te iau la masă pe la unu. Până atunci, voi fi la birou. Poţi să mă suni.

Asta era tot. îl lăsă să intre singur în hotel, în timp ce şoferul în livrea dădea valiza unuia dintre portari.

Oare recepţionerul îl mai recunoştea după doisprezece ani? Îl cunoştea măcar din fotografii? Sau era doar comportament profesional? Sau poate la mijloc era faptul că cei de la Scotland Yard reţinuseră camera? Fără să-l lase să vorbească, recepţionerul îi întinse cheia.

— Aţi călătorit bine, domnule Maigret?

— Foarte bine, mulţumesc.

Holul imens, unde, la orice oră din zi şi din noapte, vedeai clienţi aşezaţi în fotolii adânci, îl impresiona întotdeauna. Din dreapta puteai cumpăra flori. Fiecare bărbat avea una la butonieră şi, probabil din pricina dispoziţiei lui Pyke, Maigret cumpără o garoafă roşie.

Îşi aminti că barul era în stânga. îi era sete. Se îndreptă spre uşa din sticlă, încercând zadarnic s-o deschidă.

— La unsprezece şi jumătate, sir[

Se posomori. Aşa se întâmpla întotdeauna în străinătate. Detalii care îl încântau, apoi, imediat, un alt detaliu care îl enerva. De ce naiba nu putea să bea un păhărel înainte de unsprezece şi jumătate? Nu dormise toată noaptea. Era înfierbântat şi soarele îi provocase o uşoară amețeală. Poate şi din cauza avionului?

Pe când se îndrepta spre ascensor, un bărbat pe care nu-l cunoştea se apropie de el.

— Doamna a comandat adineauri micul dejun. Domnul Pyke mi-a cerut să vă țin la curent. Vreți să rămân la dispoziția dumneavoastră?

Era un om de la Yard. Maigret constată că era elegant, deloc deplasat în hotelul acela luxos, şi avea şi el o floare la butonieră, una albă.

— Tânărul n-a apărut?

— Până în prezent nu, sir.

— Vreți să supravegheați holul şi să mă anunțați imediat ce soseşte?

— Până va ajunge la litera S, va mai trece ceva timp, sir. Cred că inspectorul Pyke l-a postat pe unul dintre colegii mei la hotelul Lancaster.

Camera era mare, având alături un salon gri-perle, iar ferestrele dădeau spre Tamisa, pe care tocmai trecea o ambarcațiune în genul vaporaşelor de pe Sena, cu amândouă punțile pline de turişti.

Lui Maigret îi era atât de cald, încât hotărî să facă un duş şi să se schimbe. Vru să sune la Paris ca să afle ce mai făcea Baronul, dar se răzgândi.

Se reîmbrăcă şi întredeschise uşa camerei. 605 era exact în față. Se vedea soare pe sub uşă, ceea ce însemna că perdelele fuseseră date în lături. Când să bată, auzi zgomot de apă în cadă şi începu să se plimbe pe culoar trăgând din pipă. O cameristă care trecea îl privi curioasă. Apoi vorbi

probabil în oficiu despre el, pentru că un băiat de etaj în livrea veni şi el să-l privească. Atunci, văzând pe ceasul de la mână că era unsprezece şi douăzeci şi patru, luă ascensorul şi ajunse la uşa barului exact în momentul în care se deschidea. De altfel, şi alţi gentlemeni aşteptaseră acest moment în fotoliile din hol şi acum se grăbeau să intre.

— Scotch?

— Dacă vreţi.

— Sifon?

După expresia feţei sale se văzu probabil că băutura nu prea avea gust, fiindcă barmanul îi propuse:

— Dublu, sir?

Era deja mai bine. Nu bănuise niciodată că la Londra putea fi atât de cald. Ieşi să ia aer câteva minute în faţa uşii mari de la intrare, se uită iar la ceas şi se îndreptă spre ascensor.

Când bătu la uşa cu numărul 605, o voce de femeie îi răspunse dinăuntru:

— Intră!

Apoi, presupunând pesemne că era băiatul de etaj venit să strângă masa:

— Come in!

Maigret apăsă pe clanţă şi intră într-o cameră plină de soare, unde o femeie în capot stătea în faţa măsuţei de toaletă. Aceasta nu se uită la el imediat. Continua să-şi pieptene părul negru şi ţinea agrafe între dinţi. Îl văzu însă în oglindă şi se încruntă.

— Ce doriţi?

— Sunt comisarul Maigret de la Poliţia Judiciară.

— Şi asta vă dă dreptul să intraţi peste oameni?

— Dumneavoastră m-aţi rugat să intru.

Era greu să-i dai o vârstă. Probabil că fusese foarte frumoasă şi încă mai păstra urme ale acestei frumuseţi. Seara, la lumina artificială, poate că mai crea iluzia frumuseţii,

mai ales dacă gura nu făcea cuta aceea dură pe care o avea acum.

— Ați putea începe prin a vă scoate pipa din gură.

Comisarul se supuse cu stângăcie. Nu se gândise la pipă.

— Apoi, dacă vreți să vorbiți cu mine, faceți-o repede. Nu văd ce treabă poate avea cu mine poliția franceză. Mai ales aici.

Nu se întorsese cu fața la el, şi faptul era jenant. Probabil că femeia ştia asta, zăbovea cu aranjatul părului şi îl urmărea în oglindă. Maigret, rămas în picioare, se simțea prea mare, prea masiv. Patul era desfăcut. Pe o tavă se vedeau resturile de la micul dejun, iar pe berjera care servea drept scaun Maigret nu ar prea fi putut să încapă.

Privind-o şi el în oglindă, spuse:

— Alain e la Londra.

Ori era foarte stăpână pe ea, ori acest nume nu-i spunea nimic, pentru că nu avu nici o reacție.

Maigret continuă pe acelaşi ton:

— E înarmat.

— Şi ați traversat Canalul Mânecii ca să-mi spuneți asta? Presupun că veniți de la Paris. Ce nume ați spus? Mă refer la al dumneavoastră.

Comisarul era convins că juca teatru, sperând să-l ofenseze.

— Sunt comisarul Maigret.

— Din ce cartier?

— De la Poliția Judiciară.

— Căutați un tânăr pe nume Alain? Nu-i aici. Scotociți în apartament ca să vă convingeți.

— El vă caută pe dumneavoastră.

— De ce?

— Asta voiam să vă întreb şi eu.

De data asta, femeia se ridică şi Maigret observă că era

aproape la fel de înaltă ca el. Purta un capot dintr-o mătase groasă de un roz-portocaliu care lăsa să se ghicească un corp încă armonios. Luă o țigară de pe gheridon, o aprinse şi îl sună pe şeful chelnerilor. Un moment, Maigret crezu că intenționa să-l dea afară pe uşă, dar, când sosi chelnerul, ea îi spuse doar:

— Un scotch. Fără gheață. Cu apă plată.

Apoi, după plecarea lui, se întoarse spre comisar.

— N-am nimic altceva să vă spun. îmi pare rău.

— Alain e fiul baronului Lagrange.

— Posibil.

— Lagrange e unul dintre prietenii dumneavoastră.

Ea dădu din cap de parcă i-ar fi fost milă de interlocutorul său.

— Ascultați, domnule comisar, nu ştiu ce căutați aici, dar vă pierdeți timpul. Cred că ați greşit persoana.

— Vă numiți Jeanne Debul, nu?

— E numele meu. Vreți să vă arăt paşaportul?

El îi făcu semn că era inutil.

— Baronul Lagrange obişnuieşte să vă viziteze la domiciliul dumneavoastră din bulevardul Richard Wallace şi probabil că o făcea şi când locuiați pe strada Notre-Dame-de-Lorette.

— Văd că sunteți informat. Acum aş vrea să-mi spuneți de ce faptul că l-am cunoscut pe Lagrange v-a făcut să veniți după mine la Londra?

— Andre Delteil a murit.

— Vă referiți la deputat?

— Se număra şi el printre prietenii dumneavoastră?

— Nu cred că l-am întâlnit. Am auzit de el, ca toată lumea, cu ocazia interpelărilor sale. Dacă l-am văzut, probabil că s-a întâmplat în vreun restaurant sau în vreun local de noapte.

— A fost asasinat.

— Având în vedere felul lui de a înțelege politica, probabil că şi-a făcut destui duşmani.

— Crima a fost comisă în locuința lui Frangois Lagrange.

Cineva bătea la uşă. Chelnerul îi adusese whiskyul. Femeia bău un pahar plin, simplu, ca şi cum ar fi obişnuit să înghită o tărie în fiecare zi la aceeaşi oră, apoi, cu paharul în mână, se aşeză în beijeră, picior peste picior, aranjându-şi capotul.

— Asta-i tot? întrebă ea.

— Alain Lagrange, fiul, a făcut rost de un revolver şi de cartuşe. A trecut ieri pe la domiciliul dumneavoastră, cu puțin timp înaintea plecării dumneavoastră precipitate.

— Repetați acest cuvânt.

— Pre-ci-pi-ta-te.

— Adică ştiți că nu aveam de gând cu o zi înainte să vin la Londra?

— Nu ați spus nimănui.

— Dumneavoastră obişnuiți să-i spuneți servitoarei ce aveți de gând să faceți? Se pare că ați interogat-o pe Georgette, nu-i aşa?

— N-are importanță. Alain a venit la domiciliul dumneavoastră.

— Nu mi s-a spus. N-am auzit sunând la uşă.

— Pentru că, pe scară, a fost prins din urmă de portăreasă şi a plecat.

— I-a spus portăresei că venise la mine?

— N-a spus nimic.

— Sunteți un om serios, domnule comisar? Ați făcut călătoria asta numai ca să-mi înşirați baliverne?

— Ați primit un telefon de la Baron.

— Serios?

— V-a informat ce s-a întâmplat. Sau poate că ştiați deja.

Lui Maigret îi era cald. Nu putea s-o apuce de nicăieri;

rămânea la fel de calmă şi netulburată în ţinuta ei de dimineaţă. Din când în când, îşi înmuia buzele în pahar, fără să-l servească şi pe el, şi îl lăsa să stea în picioare, stingherit de propriul gabarit.

— Lagrange a fost arestat.

— Asta e treaba lui şi a dumneavoastră, nu-i aşa? Ce-a declarat?

— Se preface că e nebun.

— Întotdeauna a fost puţin nebun.

— Era totuşi prietenul dumneavoastră?

— Nu, domnule comisar. Vă puteţi economisi ingeniozitatea. Nu mă veţi face să vorbesc, pur şi simplu pentru că n-am nimic de spus. Dacă vreţi să-mi vedeţi paşaportul, veţi constata că obişnuiesc uneori să petrec câteva zile la Londra. Stau întotdeauna la acest hotel, puteţi întreba. Iar pe bietul Lagrange îl cunosc de ani de zile.

— În ce împrejurări l-aţi întâlnit?

— Nu vă priveşte. Totuşi, vă spun că în împrejurările cele mai banale, cum se întâlnesc un bărbat şi o femeie.

— V-a fost amant?

— Vai, ce delicat sunteţi!

— A fost?

— Să presupunem că a fost, o seară, sau o săptămână, sau chiar o lună, au trecut de atunci doisprezece sau cincisprezece ani...

— Aţi rămas buni prieteni?

— Ar fi trebuit să ne certăm sau să ne batem?

— Îl primeaţi dimineaţa, în dormitor, pe când încă vă aflaţi în pat.

— Acum e dimineaţă, patul meu e nefăcut şi vă aflaţi în camera mea.

— Trataţi afaceri cu el?

Femeia zâmbi.

— Ce afaceri, Dumnezeule? Vasăzică nu ştiţi că toate

afacerile despre care vorbea această cizmă existau doar în imaginația sa? Nu v-ați informat despre el? Mergeți la Fouquet's, la Maxim's, la orice bar de pe Champs-Elysees şi o să vă lămuriți. Nu era nevoie să luați vaporul sau avionul pentru asta.

— Îi dădeați bani?

— E o crimă?

— Mulți?

— Vedeți cât de răbdătoare sunt! De un sfert de oră aş fi putut să vă dau afară, pentru că nu aveți nici un drept să vă aflați aici şi să-mi puneți întrebări. Totuşi, o dată pentru totdeauna, vreau să vă repet că ați apucat pe un drum greşit. L-am cunoscut pe baronul Lagrange, pe vremuri, când încă arăta bine şi mă puteam lăsa înşelată. L-am reîntâlnit mai târziu pe Champs-Elysees şi a făcut cu mine ce face cu toată lumea.

— Adică?

— M-a tapat de bani. Informați-vă. E omul căruia îi lipsesc veşnic câteva sute de franci ca să realizeze cea mai mirifică afacere şi să se îmbogățească în câteva zile. Ceea ce înseamnă că nu are cu ce să-şi plătească aperitivul pe care tocmai îl bea sau metroul ca să se întoarcă acasă. Am făcut şi eu ca şi ceilalți.

— Şi s-a ținut scai de dumneavoastră şi la domiciliu?

— Asta e tot.

— Totuşi, fiul lui vă caută.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Se află la Londra de astă noapte.

— La acest hotel?

A fost singura dată când vocea ei a sunat mai puțin ferm, lăsând să transpară o oarecare temere.

— Nu.

Maigret ezită. Avea de ales între două soluții şi o alese pe cea care i se păru mai bună:

— La hotelul Gilmore, în fața gării Victoria.

— Cum de sunteți sigur că pe mine mă caută?

— Pentru că, de azi-dimineață, a intrat deja în câteva hoteluri şi a întrebat de dumneavoastră. Pare să ia la rând hotelurile în ordine alfabetică. În mai puțin de o oră, va fi aici.

— Şi atunci vom afla ce vrea de la mine, nu-i aşa?

În vocea ei se simți un mic tremur.

— E înarmat.

Ea dădu uşor din umeri, se ridică şi se uită spre uşă.

— Presupun că trebuie să vă mulțumesc pentru bunătatea de a veghea asupra mea?

— Mai e încă timp.

— Pentru ce?

— Să vorbim.

— De o jumătate de oră numai asta facem. Acum vă rog să mă lăsați singură ca să mă îmbrac.

Apoi râse scurt şi adăugă, cu o voce care nu suna foarte sigură:

— Dacă acest tânăr chiar vine la mine, mai bine să fiu pregătită!

Maigret ieşi fără să mai spună nimic, cu umerii căzuți, nemulțumit de el şi de ea, pentru că nu aflase nimic şi avea impresia că, tot timpul, Jeanne Debul îşi păstrase superioritatea. După ce închise uşa, se opri pe culoar. Ar fi vrut să ştie dacă telefona sau se manifesta într-un mod intempestiv.

Din păcate, o cameristă, aceeaşi care îl văzuse mai devreme dând târcoale pe culoar, ieşi dintr-o încăpere vecină şi îl privi cu insistență. Jenat, Maigret se îndreptă spre ascensor.

în hol, îl regăsi pe agentul de la Yard, aşezat într-un fotoliu, cu privirea ațintită asupra uşii turnante. Se aşeză lângă el.

— Nimic?

— Deocamdată nu.

La ora aceea era mare vânzoleală. În fața hotelului se opreau întruna maşini, aducând nu numai turişti, ci şi londonezi care veneau să ia masa de prânz sau doar să bea un pahar la bar. Toți erau foarte veseli. Acea zi excepțională zugrăvea pe fețele lor aceeaşi încântare ca a lui Pyke. Se formau grupuri. La recepție erau permanent trei-patru persoane. Câteva femei, în fotolii, îşi aşteptau însoțitorii, pe care îi urmau apoi în restaurant.

Maigret îşi aminti de o altă ieşire a hotelului, care dădea spre Embankment. Dacă ar fi fost la Paris... Ar fi fost atât de uşor! Pyke fusese pus la dispoziția lui, dar nu voia să abuzeze. În fond, aici îi era întotdeauna teamă să nu fie ridicol. Oare inspectorul Pyke avusese aceeaşi impresie umilitoare în timpul şederii sale în Franța?

De exemplu, dacă ar fi fost în Franța, prezența cameristei pe culoar nu l-ar fi jenat deloc. I-ar fi îndrugat ceva, probabil că era de la poliție, şi şi-ar fi continuat supravegherea.

— Frumoasă zi, sir.

Chiar şi asta începea să-l agaseze. Oamenii aceia erau prea mulțumiți de soarele lor excepțional. Nimic altceva nu mai conta. Trecătorii mergeau pe stradă ca în vis.

— Credeți că va veni, sir?

— Probabil, nu? Savoy e pe lista lui.

— Mi-e puțin teamă să nu fi greşit Fenton cu ceva.

— Cine e Fenton?

— Colegul meu, pe care inspectorul Pyke l-a trimis la Lancaster. Trebuia să se instaleze ca mine în fața recepției şi să aştepte. Apoi, când tânărul ieşea, să-l urmărească.

— E nepriceput?

— Nu, sir. E un agent foarte bun. Doar că e roşcat şi are mustață. Aşa că, dacă l-ai văzut o dată, îl recunoşti imedi-

at.

Agentul se uită la ceas şi oftă.

Maigret supraveghea ascensoarele. Jeanne Debul ieşi dintr-unul, îmbrăcată într-un taior primăvăratic. Părea foarte în largul ei. Avea pe buze zâmbetul vag al unei femei care se ştie drăguță şi bine îmbrăcată. Câțiva bărbați o urmăriră cu privirea. Maigret remarcase diamantul mare pe care îl avea pe deget.

Femeia făcu câțiva paşi în hol, cât se poate de natural, privi fețele celor din jurul ei, apoi lăsă cheia şi ezită.

Îl văzuse pe Maigret. Oare pentru el juca această scenă?

Masa de prânz putea fi luată în două locuri: marea sală a restaurantului, care se afla în capătul holului, cu ferestrele dând spre Tamisa, şi, de cealaltă parte, rotiseria, mai mică, mai puțin solemnă, unde era lume mai multă şi ale cărei ferestre îți permiteau să vezi intrarea hotelului.

Se îndreptă în cele din urmă spre rotiserie. Spuse câteva cuvinte şefului de sală, care se grăbi să o conducă spre o masă mică de lângă fereastră.

În acelaşi moment, agentul de lângă Maigret zise:

— El e...

Comisarul se uită imediat în stradă prin uşa turnantă, nu văzu pe nimeni care să semene cu Alain Lagrange aşa cum arăta în fotografie şi deschise gura să pună o întrebare.

Apoi înțelese. Un bărbat mic de statură, cu părul şi mustața foarte roşcate, se apropia de uşă.

Nu era vorba de Alain, ci de agentul Fenton. Intră în hol, îşi căută cu privirea colegul, se apropie de el şi întrebă, fără să-i dea atenție lui Maigret:

— N-a venit?

— Nu.

— A intrat la Lancaster. Pe urmă l-am urmărit. A intrat la Montreal. Mă întreb dacă nu cumva m-a zărit. A întors

capul de două-trei ori. Apoi, brusc, a sărit într-un taxi. Am pierdut un minut până să găsesc şi eu unul. Am verificat la alte cinci hoteluri. N-a...

Unul dintre gromi se aplecă spre Maigret.

— Şeful recepţiei ar dori să vă spună câteva cuvinte, îi şopti el.

Maigret îl urmă. şeful recepţiei, în redingotă, cu o floare la butonieră, ţinea în mână receptorul unui telefon. îi făcu cu ochiul lui Maigret, un semn pe care comisarul crezu că îl înţelege. Apoi spuse în receptor:

— Vi-l dau pe angajatul nostru care este la curent.

Maigret luă receptorul.

— Alo!

— Vorbiţi franceza?

— Da... Yes... Vorbesc franceza...

— Aş vrea să ştiu dacă doamna Jeanne Debul stă la hotelul dumneavoastră.

— Cine întreabă?

— Unul dintre prietenii ei.

— Doriţi să-i vorbiţi? Pot să vă dau legătura în apartamentul ei.

— Nu. Nu...

Vocea părea foarte îndepărtată.

— Cheia nu e la recepţie. Probabil că e în apartament. Presupun că va coborî curând...

— Mulţumesc.

— Aş putea...?

Alain închisese deja. In concluzie, nu era deloc prost. Probabil observase că era urmărit. şi, în loc să meargă personal la hoteluri, luase hotărârea să telefoneze de la o cabină publică sau dintr-un bar.

Şeful recepţiei avea acum în mână alt receptor.

— Tot pentru dumneavoastră, domnule Maigret.

De data asta era Pyke, care îl întreba dacă lua masa de

prânz cu el.

— E preferabil să rămân aici.

— Au reuşit oamenii mei?

— Nu chiar. Nu e vina lor.

— Ai pierdut pista.

— Va veni cu siguranță aici.

— În orice caz, îți stau amândoi la dispoziție.

— Îl voi păstra pe cel care nu se numeşte Fenton, dacă-mi dai voie.

— Păstrează-l pe Bryan. Foarte bine. E inteligent. Poate diseară?

— Poate diseară.

Maigret se întoarse la cei doi agenți, care îşi întrerupseră conversația la sosirea lui. Probabil că Bryan îi spusese lui Fenton cine era Maigret şi roşcovanul se arătă abătut.

— Mulțumesc, domnule Fenton. Am dat de urma tânărului. Nu voi mai avea nevoie de dumneata astăzi. Bei un păhărel?

— Niciodată în timpul serviciului.

— Dumneata, domnule Bryan, aş vrea să mergi să iei masa la rotiserie, în apropierea acelei doamne care poartă un taior cu floricele albastre. Dacă iese, încearcă s-o urmăreşti.

Bryan schiță un zâmbet, privindu-şi colegul cum se îndepărta.

— Contați pe mine.

— Treci totul în contul meu.

Lui Maigret îi era sete. îi fu sete mai bine de o jumătate de oră. Deoarece fotoliile prea adânci îl încălzeau, se ridica, rătăcea prin hol, stânjenit în mijlocul unor oameni care vorbeau engleza şi care aveau cu toții un motiv să se afle acolo.

De câte ori văzu uşa rotindu-se şi reflectând de fiecare dată lumina soarelui pe unul dintre pereți? Mai mult: acolo

era un permanent du-te-vino. Maşinile se opreau, plecau, vechile taxiuri confortabile şi pitoreşti din Londra, Rolls-Royce sau Bentley, cu şoferi impecabili sau automobile mici de forma unor maşini de curse.

Setea îi ardea gâtlejul şi, de unde se afla, putea să vadă barul plin de clienți, bând Martini sau whisky care, de departe, păreau foarte reci în paharele aburite.

Dacă se ducea acolo, nu mai vedea uşa de la intrare. Se apropie, apoi renunță, regretând că îi dăduse liber lui Fenton, care ar fi putut să stea în locul lui câteva minute.

Iar Bryan mânca şi bea. Lui Maigret începea să-i fie şi foame.

Se aşeză iar în fotoliu, oftând. Atunci văzu cum un bătrân gentleman cu părul alb, din fotoliul vecin, apasă pe un buton electric pe care Maigret nu-l zărise. După câteva clipe, un chelner în haină albă se apropia de el.

— Un scotch dublu cu gheață.

Ia uite! Era foarte simplu! Nu-i trecuse prin minte că putea fi servit în hol.

— Şi pentru mine unul. Presupun că nu aveți bere?

— Ba da, sir. Ce bere doriți?

Barul avea bere de toate felurile, olandeză, daneză, germană şi chiar o bere franțuzească de export, de care Maigret nu ştia.

În Franța, ar fi comandat două pahare odată, atât îi era de sete. Aici însă nu îndrăznea. şi era furios că nu îndrăznea. Faptul că se simțea intimidat îl umilea.

Oare chelnerii, şefii lor, hamalii, portarii erau mai impresionanți decât cei dintr-un mare hotel din Paris? I se părea că toată lumea se uita la el, că bătrânul domn, vecinul lui, îl studia cu o privire critică.

Alain Lagrange venea odată sau nu?

Nu era prima oară când i se întâmpla asta: brusc, fără vreun motiv plauzibil, Maigret îşi pierdea încrederea în si-

ne. De fapt, ce făcea el acolo?

Nu dormise toată noaptea. Băuse o cafea cu o portăreasă, apoi ascultase poveştile unei grăsane în pijama roz, care îi arătase o parte din pântece şi se străduise să pară interesantă.

Altceva? Alain Lagrange îi şterpelise revolverul, amenințase un trecător pe stradă şi îi furase portofelul, după care luase avionul spre Londra. Iar la infirmerie, Baronul se prefăcea că e nebun.

Şi dacă într-adevăr era nebun?

Presupunând că Alain venea la hotel, ce avea să facă Maigret? Să-l abordeze cu amabilitate? Să-i spună că dorea o explicație?

Dacă încerca să scape, dacă se zbătea? Ce figură va face, luptându-se cu un puşti, în fața tuturor acelor englezi care zâmbeau soarelui lor? Poate că vor tăbărî pe el să-l imobilizeze!

I se mai întâmplase o dată, la Paris, când încă era tânăr şi lucra la ordinea publică. în momentul în care pusese mâna pe umărul unui hoț de buzunare, la ieşirea din metrou, tipul începuse să strige: „Ajutor!". şi mulțimea îl imobilizase pe Maigret până la sosirea agenților de poliție.

Setea nu-i trecuse. Ezită, apoi apăsă din nou pe butonul alb, convins că vecinul lui cu părul ca neaua îl considera un om prost-crescut care bea pahare de bere unul după altul.

— Un...

I se păru că recunoaşte afară o siluetă şi rosti fără să se gândească:

— Whisky and soda...

— Bine, sir.

Nu era Alain. De aproape, nu semăna deloc şi, de altfel, o tânără îl aştepta la bar.

Maigret era tot în fotoliu, amorțit, cu un gust rău în gu-

ră, când Jeanne Debul, în plină formă, ieşi din rotiserie şi se îndreptă spre uşa turnantă.

Afară, aşteptă puţin ca unul dintre portari să cheme un taxi. Bryan ieşi după ea, voios şi el, făcându-i cu ochiul lui Maigret când trecu pe lângă dânsul. Părea că spune: „Nu vă fie teamă!". Apoi urcă în al doilea taxi.

Dacă Alain Lagrange ar fi fost un tânăr amabil, ar fi sosit chiar atunci. Jeanne Debul plecase. Nu mai exista pericolul de a se repezi la ea, descărcându-şi revolverul. Holul era mai calm decât cu o jumătate de oră mai înainte. Oamenii terminaseră masa. Mai îmbujorați, plecau unii după alții la treburile lor sau să se plimbe în Piccadilly şi pe Regent Street.

— Încă unul, sir?

— Nu, de data asta aş dori un sendviş.

— Îmi cer scuze, sir. Nu avem voie să servim mâncare în hol.

Îi venea să plângă de necaz.

— Atunci, dă-mi ce vrei. Fie, tot scotch!

La urma urmelor, n-avea ce face! Nu era vina lui!

Capitolul 7

Despre o ciocolată cu lapte actuală şi un motan de altădată care a adunat un întreg cartier

La trei, la trei şi jumătate, apoi la patru, Maigret se afla tot acolo, simțindu-se la fel de rău ca atunci când, după zile şi zile de căldură prevestitoare de furtună, oamenii se privesc cu arțag, atât de copleşiți, încât te aştepți să-i vezi deschizând gura să respire precum peştii scoşi din apă.

Numai că el era singurul în această stare, iar în văzduh nu era nici urmă de furtună. Trecătorii de pe ştrand aveau deasupra capului un cer de un albastru rarefiat, fără urmă de violet, ici-colo cu un norişor alb care plutea în spațiu ca o pană scăpată dintr-o plapumă de puf

Din când în când, se surprindea examinându-şi vecinii, ca şi cum ar fi avut față de ei o ură personală. Alteori, un complex de inferioritate îi sfredelea stomacul şi îi dădea un aer prefăcut.

Erau prea ireproşabili, prea siguri de ei. Cel mai exasperant dintre toți era şeful recepției, cu redingota lui perfectă şi gulerul fals pe care sudoarea nu-l înmuia. Se uita la Maigret cu prietenie sau poate cu milă şi, din când în când, îi adresa un zâmbet complice şi totodată încurajator.

Părea că-i spune, pe deasupra vânzolelii călătorilor anonimi: „Amândoi suntem victimele datoriei profesionale. Nu pot să fac nimic pentru dumneata?".

Iar Maigret probabil că i-ar fi. răspuns: „Să-mi aduci un sendviş".

Îi era somn, îi era cald, îi era foame. La câteva minute după ora trei, când sunase pentru încă un pahar cu bere, chelnerul se arătase la fel de şocat ca şi cum s-ar fi dezbrăcat în cămaşă într-o biserică.

— Îmi pare rău, sir. Barul e închis până la cinci şi jumătate, sir!

Comisarul bombănise ceva de genul:

— Sălbaticilor!

Şi, zece minute mai târziu, se apropiase, jenat, de un hamal, cel mai tânăr şi mai puțin impresionant.

— Ai putea să-mi cumperi o ciocolată?

Nu mai putea să stea fără să mănânce ceva şi astfel înghiți pe bucățele o ciocolată cu lapte ținută în buzunar. Oare nu semăna, în holul acela de mare hotel, cu polițistul francez din caricaturi, pe care jurnaliştii parizieni îl numeau „ciorap cu ținte"? Se surprindea trăgând cu ochiul în oglinzi şi se vedea greoi şi prost îmbrăcat. Pyke, în schimb, nu avea aspectul unui polițist, ci al unui director de bancă. Mai curând al unui director adjunct. Sau al unui funcționar de încredere, al unui funcționar meticulos.

Oare Pyke ar fi aşteptat, aşa cum aştepta Maigret, fără măcar să ştie dacă se va întâmpla ceva?

La patru fără douăzeci, şeful recepției îi făcu un semn.

— Vă sună de la Paris. Presupun că vreți să vorbiți de aici?

Cabinele telefonice se aliniau într-o încăpere din dreapta holului, dar de acolo n-ar fi putut supraveghea intrarea.

— Şefu'?

Ce reconfortant era să audă vocea vajnicului Lucas!

— Ce mai e nou pe-acolo, bătrâne?

— A fost găsit revolverul. Am crezut că e preferabil să vă anunț.

— Spune tot.

— Cu puțin înainte de prânz, m-am dus să dau o raită pe la bătrân.

— Pe strada Popincourt?

— Da. şi, pentru orice eventualitate, m-am apucat să scotocesc prin colțuri. N-am găsit nimic. Apoi, pentru că auzeam un bebeluş plângând în curte, m-am aplecat pe fereastră. Apartamentul, după cum vă amintiți, e la ultimul etaj, având tavanul destul de jos. O cornişă adună apa de pe acoperiş şi am remarcat că puteai ajunge cu mâna la această cornişă.

— Revolverul era în cornişă?

— Da. Exact deasupra ferestrei. Un revolver mic de fabricație belgiană, foarte simpatic, care are gravate inițialele A.D.

— Andre Delteil?

— Exact. M-am interesat la prefectură. Deputatul avea permis de portarmă. Numărul coincide.

— E arma cu care a fost împuşcat?

— Expertul mi-a transmis adineauri un raport telefonic. L-am aşteptat ca să vă telefonez. Răspunsul e afirmativ.

— Amprente?

— Ale mortului şi ale lui Francois Lagrange.

— Altceva nu s-a mai întâmplat?

— Ziarele de după-amiază au publicat câteva coloane. Culoarul e plin de reporteri. Cred că unul dintre ei, care a auzit unde-ați plecat, a luat avionul spre Anglia. Judecătorul Rateau a telefonat

de două-trei ori să vadă dacă avem vreo veste de la dumneavoastră.

— Asta e tot?

— E o vreme splendidă.

Şi el!

— Ai mâncat de prânz?

— Foarte bine, şefule.

— Eu, nu! Alo! Nu întrerupeți, domnişoară. Mă auzi, Lucas? Aş vrea să pui pe cineva să supravegheze, pentru orice eventualitate, imobilul cu numărul 7 bis de pe bulevardul Richard Wallace din Neuilly. Şi să vorbeşti cu şoferii de taxi ca să afli dacă unul dintre ei l-a dus pe Alain Atenție! E vorba de fiu, cel din fotografu;...

— Am înțeles.

— Ca să afli, ziceam, dacă vreunul dintre ei l-a dus joi dimineață la Gara de Nord.

— Credeam că a plecat în cursul nopții cu avionul.

— N-are importanță. Să-l anunți pe şef că îl voi suna imediat ce am noutăți.

— Nu l-ați găsit pe puşti?

Preferă să nu răspundă. Nu-i făcea plăcere să recunoască faptul că vorbise cu Alain la telefon, că mişcările acestuia pe străzile Londrei fuseseră urmărite ore în şir, dar că totul se oprise aici.

Alain Lagrange, în buzunar cu revolverul mare furat de la Maigret, se afla undeva, probabil nu foarte departe, iar comisarul nu putea decât să aştepte privind mulțimea agitându-se în jurul lui.

— Te las.

Pleoapele îl furnicau. Nu mai îndrăznea să se aşeze într-un fotoliu, de teamă să nu ațipească. Ciocolata îi făcuse greață.

Ieşi să ia aer în fața uşii turnante.

— Taxi, sir!

Nu avea dreptul nici să ia un taxi, nici să plece la plimbare, nimic, doar să stea acolo ca un idiot.

— Frumoasă vreme, sir!

Îndată ce reveni în hol, duşmanul lui intim, şeful recepției, îl chemă, cu zâmbetul pe buze, ținând receptorul în mână.

— Pentru dumneavoastră, domnule Maigret.

Era Pyke.

— Tocmai am primit veşti prin telefon de la Bryan şi ţi le transmit.

— Mulţumesc.

— Doamna a coborât în Piccadilly Circus şi a pornit pe jos pe Regent Street, oprindu-se în faţa vitrinelor. Nu părea grăbită. A intrat în două-trei magazine, a făcut câteva cumpărături şi a cerut să-i fie trimise la Savoy. Vrei lista?

— Ce-a cumpărat?

— Lenjerie, mănuşi, pantofi. Apoi a străbătut Old Bond Street ca să revină prin Piccadilly Circus, iar acum o jumătate de oră a intrat într-un cinematograf cu program permanent. încă mai e acolo. Bryan continuă s-o supravegheze.

Alt detaliu care, în altă ocazie, nu l-ar fi frapat, dar care îl indispunea: în loc să-i telefoneze lui, Maigret, Bryan îşi sunase şeful ierarhic.

— Cinăm împreună?

— Nu sunt sigur. Ba chiar încep să mă îndoiesc.

— Fenton regretă cele întâmplate.

— N-a fost vina lui.

— Dacă ai nevoie de unul dintre oamenii moi sau de mai mulţi...

— Mulţumesc.

Ce naiba făcea animalul ăla de Alain? Oare Maigret se înşelase pe toată linia?

— Puteţi să-mi daţi hotelul Gilmore? întrebă el, după ce termină convorbirea cu Pyke.

După expresia de pe faţa şefului recepţiei, înţelese că nu era un hotel select. De data asta, Maigret se văzu nevoit să vorbească în engleză, deoarece omul de la celălalt capăt al firului nu înţelegea franceza.

— Domnul Alain Lagrange, care s-a cazat acolo azi-

dimineață foarte devreme, a mai trecut pe la hotel în cursul zilei?

— Cine e la telefon?

— Comisarul Maigret de la Poliția Judiciară din Paris.

— Nu închideți, vă rog.

Chemă pe altcineva, cu o voce mai gravă, care probabil că avea o funcție mai importantă.

— Alo! Sunt directorul hotelului Gilmore.

Maigret repetă aceleaşi cuvinte ca mai înainte.

— Pentru care motiv puneți această întrebare?

Comisarul se lansă într-o explicație încurcată, negăsind cuvintele englezeşti potrivite. Şeful recepției îi luă în cele din urmă receptorul din mână.

— Îmi dați voie?

Avu nevoie doar de două fraze, în care era vorba de Scotland Yard. Când închise, era încântat de el însuşi.

— Cei de acolo sunt întotdeauna cam suspicioşi față de străini. Directorul de la Gilmore chiar se întreba dacă trebuie să anunțe poliția. Tânărul a luat cheia şi a urcat în camera lui pe la unu. N-a stat mult timp. Mai târziu, o cameristă, care făcea curat într-un apartament de la acelaşi etaj, a semnalat că şperaclul ei, lăsat în uşă, dispăruse, înțelegeți ceva?

— Da.

Povestea asta chiar schimba puțin ideea pe care şi-o făcuse despre Alain. Mintea puştiului lucrase bine. Acesta îşi spusese că, dacă şperaclul unei cameriste deschide toate camerele unui hotel, ar putea să deschidă şi uşile camerelor din alt hotel.

Maigret se duse să se aşeze în fotoliu. Când se uită la ceas, se făcuse cinci. Se întoarse brusc la recepție.

— Credeți că un şperaclu de la hotelul Gilmore deschide şi camerele de aici?

— E improbabil.

— Vreți să verificați dacă vreuna dintre cameristele de aici şi-a pierdut şperaclul?

— Presupun că ar fi anunțat directoarei de etaj, iar ea ar fi... O clipă...

Termină cu un domn care dorea să schimbe apartamentul pentru că în al lui era prea mult soare, apoi intră într-un birou vecin, unde se auziră câteva sonerii de telefon.

Când reveni, nu mai avea o atitudine atât de protectoare şi era încruntat.

— Aveți dreptate. Un set de chei a dispărut, la etajul şase.

— La fel ca la Gilmore?

— La fel. în timp ce fac curat în camere, cameristele au mania, în pofida regulamentului, să lase cheile în uşă.

— Cât timp a trecut de atunci?

— O jumătate de oră. Credeți că vom avea necazuri?

Şi bărbatul privi holul cu acelaşi aer preocupat ca al unui căpitan responsabil de soarta unei nave. Nu trebuia oare să evite cu orice preț cel mai mic incident care ar fi ştirbit strălucirea unei zile atât de frumoase?

În Franța, Maigret i-ar fi spus: „Dă-mi alt şperaclu. Mă duc sus. Dacă Jeanne Debul se întoarce, reține-o un moment şi anunță-mă".

Aici nu. Era sigur că nu i s-ar fi permis să intre fără mandat într-un apartament închiriat unei alte persoane.

Din prudență, se plimbă un timp prin hol. Apoi hotărî să aştepte deschiderea barului, deoarece mai erau doar câteva minute, şi, neglijând supravegherea uşii turnante, se aşeză la bar şi bău două beri.

— Vă e sete, sir.

— Da.

Tonul pe care răspunse comisarul alungă zâmbetul de pe buzele barmanului.

Se mişcă în aşa fel încât să părăsească holul fără să fie

văzut de la recepție şi urcă în ascensor, neliniştit la gândul că planul lui depindea acum de dispoziția vreunui servitor.

Când intră pe culoarul lung, acesta era gol; încetini pasul, apoi se opri până când văzu o uşă deschizându-se. îşi făcu apariția un valet în vestă dungată, ținând în mână o pereche de pantofi de damă.

Atunci, cu siguranța unui călător fără nici un gând ascuns, fluierând uşor, se îndreptă spre camera 605, se scotoci prin buzunare şi se arată încurcat.

— Valet, please!

— Yes, sir.

Se scotocea mai departe prin buzunare. Nu era acelaşi valet ca dimineață. Probabil că se schimbaseră.

— N-ai vrea să-mi deschizi uşa, ca să nu mai cobor după cheie?

Celălalt nu se gândi la nimic rău.

— Cu plăcere, sir.

După ce deschise uşa, nu se uită înăuntru, unde ar fi văzut un capot de mătase.

Maigret închise uşa cu grijă, îşi şterse sudoarea de pe frunte, merse până în mijlocul camerei şi spuse cu o voce normală, ca şi cum s-ar fi adresat unui interlocutor:

— Am sosit!

Nu intrase în baie, a cărei uşă era întredeschisă, nici nu se uitase în dulapuri. în fond, era mult mai emoționat decât lăsa să se vadă şi decât se putea simți din vocea lui.

— Suntem amândoi, băiete. În sfârşit vom putea sta de vorbă liniştiți.

Se lăsă greoi în berjeră, puse picior peste picior, scoase pipa din buzunar şi o aprinse. Era convins că Alain Lagrange stătea ascuns undeva, poate într-un dulap de haine, poate sub pat.

Şi mai ştia că tânărul era înarmat, că era un tip imprevizibil, că avea probabil nervii întinşi la maximum.

— Îți cer doar să nu te prosteşti.

I se păru că aude un zgomot uşor dinspre pat. Nu era însă sigur şi nu se aplecă să vadă.

— Odată, continuă el ca şi cum ar fi povestit ceva, am asistat la o scenă ciudată, aproape de imobilul meu, pe bulevardul Richard Lenoir. Tot vara, într-o seară foarte călduroasă când toți din cartier ieşiseră din casă.

Vorbea domol, iar dacă cineva ar fi intrat atunci, l-ar fi luat în cel mai bun caz drept un original.

— Nu ştiu cine a văzut primul motanul. Parcă a fost o fetiță, care ar fi trebuit să fie în pat la ora aceea. începea să se înnopteze. A arătat o formă întunecată într-un copac. Ca întotdeauna în astfel de situații, nişte trecători s-au oprit să vadă. De la fereastra mea, unde stăteam cu coatele pe pervaz, îi vedeam gesticulând. Alții s-au alăturat primului grup. La sfârşit, se adunaseră vreo o sută de persoane lângă copac şi în cele din urmă m-am dus si eu.

Se întrerupse ca să remarce:

Aici suntem singuri; asta face ca totul să fie mai uşor. Toți acei gură-cască de pe bulevard erau atraşi de un motan, unul mare şi maroniu, ghemuit în vârful unei crengi. Părea speriat că se afla acolo. Probabil nu-şi dăduse seama că urcase atât de sus. Nu îndrăznea să mişte ca să se întoarcă. Nici să sară nu avea curaj. Femeile, cu capul în sus, îl plângeau. Bărbații căutau un mijloc să-l ajute. „Mă duc să aduc o scară dublă", a spus un meşter care locuia vizavi. A aşezat scara ... Mai avea un metru ca să ajungă la creangă, văzându-i brațul întins, motanul a început să mârâie şi a încercat să-l zgârie. Un puşti a propus: „Mă urc în pom". „Nu poți. Creanga nu-i destul de groasă." „O scutur şi întindeți un cearşaf."

Probabil că văzuse pompierii la cinematograf. Întâmplarea devenise un eveniment pasionant. O portăreasă a adus un cearşaf. Puştiul a scuturat creanga, iar bietul animal, în

vârful ei, se ținea cu ghearele, privind în jos cuprins de panică. Tuturor le era milă. „Dacă am avea o scară mai înaltă..." „Atenție! Poate că e turbat. Are sânge pe la gură." Aşa era. Oamenilor le era milă şi teamă totodată, înțelegi? Nimeni nu voia să plece la culcare fără să afle cum se sfârşeşte povestea cu motanul. Cum să-i bagi în cap că putea să-şi dea drumul fără nici un pericol în cearşaful întins? Sau că era de ajuns să facă imediat cale-ntoarsă?

Maigret aproape că se aştepta să audă o voce întrebând: „şi ce s-a întâmplat?".

Dar nu urmă nici o întrebare şi el continuă singur:

— Până la urmă l-au dat jos. Un tip înalt şi slab s-a întins pe creangă şi, cu un baston, a reuşit să-l facă să cadă în cearşaf. Când l-au desfăcut, animalul a sărit atât de repede, încât abia dacă l-au văzut trecând strada, şi a dispărut într-o deschizătură de aerisire la nivelul solului. Asta e tot.

Acum era sigur că cineva mişcase sub pat.

— Motanului îi era teamă deoarece nu ştia că nimeni nu-i voia răul.

Urmă un moment de tăcere. Maigret trăgea din pipă.

— Nici eu nu-ți vreau răul. Nu tu l-ai ucis pe Andre Delteil. Cât priveşte revolverul, nu e ceva foarte grav. Cine ştie? La vârsta ta, în starea în care erai, poate că şi eu aş fi făcut la fel. In fond, e vina mea. Da, da. Dacă în ziua aceea nu m-aş fi dus să beau un păhărel, aş fi ajuns acasă cu o jumătate de oră mai devreme, când încă mai erai acolo.

Maigret vorbea cu o voce domoală, aproape adormitoare.

— Ce s-ar fi întâmplat? Mi-ai fi spus pur şi simplu ce voiai să-mi spui. Căci pentru asta ai venit la mine. Nu ştiai că pe cămin se afla un revolver. Voiai să-mi spui adevărul şi să-mi ceri să-ți salvez tatăl.

Păstră un moment mai lung de tăcere, ca să-i dea timp tânărului să reflecteze la tot ce-i spusese.

— Încă nu ieşi de acolo. Nu-i necesar. Stăm foarte bine aşa. îți recomand doar să fii atent la revolver. E un model special, de care poliția americană e foarte mândră. Trăgaciul e atât de sensibil, încât e de ajuns să-l atingi ca să pornească glonțul. Nu l-am folosit niciodată. E o amintire. Înțelegi?

Comisarul oftă.

— Acum, ia să vedem noi ce mi-ai fi spus dacă aş fi venit mai devreme acasă. Ar fi trebuit să-mi vorbeşti despre cadavru. Stai aşa... Nu ne grăbim... Întâi, presupun că nu erai acasă marți seara, când Delteil l-a vizitat pe tatăl tău... Dacă ai fi fost acolo, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Probabil că ai ajuns când totul se terminase. Cadavrul era ascims probabil în camera care serveşte drept debara, poate deja în cufăr. Tatăl tău nu ți-a spus nimic. Pun prinsoare că nu prea vorbiți imul cu altul. Nu-i aşa?

Maigret se surprinse aşteptând un răspuns.

— Bun! Poate că ai bănuit ceva, poate nu. Fapt e că, dimineața, ai descoperit cadavrul. N-ai suflat

O vorbă. E greu să abordezi un astfel de subiect cu propriul tată. Al tău zăcea, era bolnav. Atunci te-ai gândit la mine, pentru că ai citit tăieturile din ziare colecționate de tatăl tău. Ia să vedem! Cred că mi-ai fi spus cam aşa: „în apartamentul nostru se află un cadavru. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar îmi cunosc tatăl. Mai întâi, în casa noastră n-a existat niciodată o armă". şi pun prinsoare că n-a existat niciodată, aşa e? Nu-l cunosc prea bine pe tatăl tău, dar sunt sigur că îi e foarte teamă de revolvere. şi ai fi continuat: „E un om care nu-i în stare să facă rău cuiva. Totuşi, el va fi acuzat. Nu va spune adevărul pentru că e vorba de o femeie". Dacă aşa s-ar fi petrecut lucrurile, te-aş fi ajutat, bineînțeles. Am fi căutat împreună adevărul. La ora asta, e aproape sigur că această femeie ar fi ajuns la închisoare.

Spera că se va întâmpla imediat? îşi şterse sudoarea,

pândind o reacție care nu venea.

Am avut o discuție destul de lungă cu sora ta. Cred că nu prea ții la ea. E o egoistă, se gândeşte numai la ea însăşi. N-am avut timp să-l întâlnesc şi pe fratele tău Philippe, dar probabil că e şi mai dur decât ea. Amândoi sunt supărați pe tatăl tău pentru copilăria pe care au avut-o, deşi tatăl tău a făcut în fond tot ce a putut. Nu toți suntem tari. Tu ai înțeles asta...

Iar în gând îşi spunea: „Fă, Doamne, ca Jeanne Debul să nu se întoarcă tocmai în momentul ăsta!".

Fiindcă atunci s-ar fi întâmplat la fel ca în povestea cu motanul de pe bulevardul Richard Lenoir, cu toată populația de la Savoy în jurul unui adolescent ajuns la capătul răbdării.

Acuma, sunt lucruri pe care tu le ştii şi eu nu, dar sunt şi altele pe care eu le ştiu, iar tu n-ai habar de ele. La ora asta, tatăl tău se află In infirmeria arestului prefecturii. Asta înseamnă că e arestat, dar nu se ştie dacă e întreg la minte. Până la urmă, ca de obicei, psihiatrii au păreri diferite. întotdeauna e aşa. Probabil că cel mai mult îl îngrijorează faptul că nu ştie ce s-a întâmplat cu tine, nici ce vei face. Te cunoaşte, ştie că eşti în stare să mergi până la capăt. Jeanne Debul e la cinematograf.

N-ar ajuta nimănui dacă ar fi ucisă când va intra în cameră. Ba chiar ar fi destul de supărător, mai întâi pentru că ar fi imposibil s-o interogăm, apoi pentru că tu ai ajunge în mâinile justiției engleze care, după toate probabilitățile, te-ar spânzura. Asta e, băiete. E îngrozitor de cald în încăperea asta şi o să deschid fereastra. Nu sunt înarmat, lumea îşi imaginează în mod greşit că inspectorii şi comisarii de la Poliția Judiciară sunt înarmați. În realitate, nu au în mai mare măsură decât ceilalți cetățeni dreptul să umble cu arma la ei. Nu mă uit sub pat. ştiu că eşti acolo. şi mai ştiu şi cam ce gândeşti. E greu, evident! E mai puțin spec-

taculos decât să tragi într-o femeie făcând pe justițiarul.

Se îndreptă spre fereastră, o deschise şi se sprijini cu coatele pe pervaz, trăgând cu urechea şi privind afară. In spatele lui, nici o mişcare.

— Nu te hotărăşti?

Îşi pierdea răbdarea. Se întoarse iar cu fața spre încăpere.

— O să mă faci să cred că eşti mai puțin inteligent decât credeam! Ce câştigi stând acolo? Răspunde, prostănacule! Pentru că, la urma urmelor, eşti doar un mic prostănac. N-ai înțeles nimic din povestea asta şi, dacă o ții tot aşa, vei contribui la condamnarea tatălui tău. Nu te atinge de revolverul meu! Auzi? îți interzic să te atingi de el. Pune-l pe podea. Acum, ieşi de acolo.

Părea cu adevărat furios. Poate chiar era. în orice caz, dorea să pună cât mai repede capăt acestei scene neplăcute.

Ca şi în cazul motanului, ar fi fost de ajuns o mişcare greşită, un gând necugetat al tânărului.

— Grăbeşte-te. Trebuie să sosească. Ar fi jalnic să ne găsească aşa, pe tine sub pat, pe mine străduindu-mă să te fac să ieşi de acolo. Număr până la trei... Unu... doi... Dacă la trei nu eşti în picioare, îl sun pe detectivul hotelului şi...

Atunci, în sfârşit, apărură două picioare, o pereche de pantofi scâlciați, apoi nişte şosete de bumbac şi crăcii pantalonilor ridicați pe gambe din cauza târâtului.

Ca să-l ajute, Maigret se reîntoarse la fereastră, de unde auzi o alunecare pe podea, apoi zgomotul uşor al cuiva care se ridică în picioare. Comisarul nu uita că tânărul era înarmat, dar voia să-i l;is(> timp să-şi vină în fire.

— Gata?

Se întoarse în loc. Alain se afla în fața lui, cu costumul albastru plin de praf, cravata strâmbă, părul ciufulit. Era foarte palid, cu buzele tremurânde, iar privirea lui părea că

vrea să străpungă obiectele.

— Dă-mi înapoi revolverul.

Maigret întinse mâna, iar interlocutorul lui scoase arma din buzunarul din dreapta şi întinse şi el mâna.

— Nu ți se pare că e mai bine aşa?

Tânărul răspunse fără vlagă:

— Da.

Apoi, imediat:

— Ce o să faceți?

— Mai întâi, voi bea şi voi mânca. ție nu ți-e foame?

— Ba da. Nu ştiu...

— Mie mi-e foarte foame, iar la parter e o rotiserie grozavă.

Maigret se îndreptă spre uşă.

— Unde ai pus şperaclul?

Tânărul scoase din buzunar nu unul, ci un set întreg.

— E mai bine să le dau la recepție, pentru că cei de aici ar fi în stare să facă din asta o dramă.

Pe culoar, Maigret se opri în fața uşii camerei sale.

— Ar fi mai bine să ne aranjăm puțin.

Nu voia să declanşeze o criză. ştia că putea să izbucnească în orice clipă. De aceea, ținea mintea interlocutorului său ocupată cu mici detalii materiale.

— Ai un pieptene?

— Nu.

— Poți să-l foloseşti pe al meu. E curat.

Asta îl făcu pe Alain aproape să zâmbească.

— De ce faceți toate astea?

— Ce anume?

— Ştiți bine.

— Poate pentru că şi eu am fost tânăr şi am avut un tată. Periază-te. Scoate-ți haina. N-au făcut de mult curat pe sub pat.

Maigret îşi spălă şi el fața şi mâinile cu apă rece.

— Aş fi tentat să-mi mai schimb o dată cămaşa. Tare rău am transpirat astăzi!

Îşi scoase cămaşa, astfel că Alain îl văzu cu pieptul gol şi bretelele atârnându-i pe coapse.

— Bineînțeles, n-ai bagaje?

— Nu cred că pot merge la rotiserie aşa cum sunt.

Maigret îl examină cu o privire critică.

— Lenjeria e cam mototolită. Ai dormit cu cămaşa pe tine?

— Da.

— Nu pot să-ți împrumut una de-a mea. Ar fi mult prea mare.

De data asta, Alain zâmbi cu adevărat.

— Să le fie de bine şefilor de sală dacă vor strâmba din nas. Ne vom retrage într-un colțişor şi vom încerca să ni se servească un vinişor alb şi rece. Poate că au.

— Eu nu beau.

— Niciodată?

— Am făcut-o o dată şi mi-a fost atât de rău, încât n-am mai încercat de atunci.

— Ai O prietenă?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Eşti timid?

— Nu ştiu.

— Nu ți-ai dorit niciodată?

— Poate. Cred că da. Dar nu e pentru mine. Maigret nu insistă. Înțelesese. Şi, ieşind din încăpere, îşi puse mâna lui mare pe umărul însoțitorului său.

— Să ştii că m-ai speriat, puştiulică!

— De ce?

— Ai fi tras?

— În cine?

— În ea.

— Da.

— Şi în tine?

— Poate. Cred că pe urmă aş fi făcut-o.

Se intersectară cu valetul, care întoarse capul după ei. Poate îi văzuse ieşind de la 604, pe când Maigret intrase la 605.

Ascensorul îi duse la parter. Maigret avea cheia în mână, ca şi legătura de şperacle. Se îndreptă spre recepție. Sconta pe un mic triumf față de inamicul lui intim cu redingotă prea bine croită.

Ce mutră avea să facă şeful recepției văzându-i pe amândoi şi primind legătura de chei?

Din păcate, nu el era de serviciu, ci un tânăr înalt şi blond, palid, care purta o redingotă şi o garoafa identică la butonieră. Nu-l cunoştea pe Maigret.

— Am găsit cheile astea pe culoar.

— Vă mulțumesc, spuse celălalt cu indiferență. Când Maigret întoarse capul, îl văzu pe Bryan în mijlocul holului. Inspectorul îl întreba din priviri pe comisar dacă putea să-i vorbească.

— Scuză-mă, te rog, i se adresă el lui Alain. Apoi se apropie de polițistul englez.

— L-ați găsit? El e?

— El.

— Doamna s-a întors la hotel.

— A urcat în cameră?

— Nu. E la bar.

— Singură?

— Flecăreşte cu barmanul. Ce fac?

— Ai curajul să mai stai cu ochii pe ea o oră-două?

— Nu-i greu.

— Dacă vrea să iasă, anunță-mă imediat. Sunt la rotisserie.

Alain nu încercase să fugă. Aştepta, puțin stângaci, puțin jenat, departe de mulțime.

— Poftă bună, sir.

— Mulțumesc.

Se întoarse la tânăr şi îl trase spre rotiserie, spunând:

— Am o foame de lup.

Şi se surprinse adăugând, în timp ce trecea printr-o rază de soare care intra oblic prin fereastra mare:

— E o vreme splendidă.

Capitolul 8

Unde Maigret ar vrea să fie Dumnezeu pentru câteva zile şi unde avionul nu le prieşte tuturor

— Homarul îți place?

Numai ochii lui Maigret apăreau deasupra meniului imens pe care şeful de sală i-l pusese în mână, în timp ce Alain, din discreție, nu-şi arunca privirea pe meniul său.

— Da, domnule, răspunse el ca la şcoală.

— Atunci ne vom delecta cu un homar d l'americaine, dar, mai înainte, am poftă de o mulțime de gustări. Chelner!

Apoi, după ce dădu comanda:

— Când aveam vârsta ta, preferam homarul la conservă şi, când mi se spunea că era o erezie, răspundeam că are mai mult gust aşa. Nu deschideam o cutie cu homar la fiecare şase luni, ci doar la marile ocazii, pentru că nu eram bogați.

Maigret se lăsă puțin pe spetează.

— Tu ai suferit că nu erai bogat?

— Nu ştiu, domnule. Aş fi vrut ca tatăl meu să nu aibă atâtea griji cu noi.

— Chiar nu vrei să bei nimic?

— Doar apă.

Maigret comandă totuşi o sticlă de vin pentru el, un vin de Rin, şi chelnerul le aşeză în față pahare de culoarea ab-

sintului, cu picior înalt având o tentă mai intensă.

Lumina era aprinsă în rotiserie, chiar dacă afară încă mai era puțin soare. Sala se umplea repede, plină de chelneri în costum negru care circulau fără zgomot printre mese. Alain era fascinat de cărucioare. Unul, plin cu gustări, fusese adus lângă masa lor, şi erau şi altele, mai ales cu prăjituri şi deserturi. Şi mai era şi căruciorul enorm din argint, în formă de dom, care se deschidea ca o cutie.

— Înainte de război, înăuntru era un sfert de vită friptă, îi explică Maigret. Cred că aici am mâncat cel mai bun rosbif. în orice caz, cel mai impresionant. Acum, înăuntru pun un curcan. Îi place friptura de curcan?

— Cred că da.

— Dacă îți mai e foame după homar, vom putea comanda friptură de curcan.

— Nu mi-e foame.

Aşa cum stăteau la mica lor masă, probabil că dădeau impresia unui unchi bogat din provincie care oferă o cină de gală nepotului său la sfârşitul anului şcolar.

— Şi eu mi-am pierdut mama de foarte tânăr şi am fost crescut de tatăl meu.

— Vă ducea la şcoală?

— N-ar fi putut. Trebuia să muncească. Locuiam la țară.

— Când eram mic, tata mă ducea la şcoală şi venea să mă ia. Era singurul bărbat între toate femeile care aşteptau la poartă. Când ne întorceam acasă, el pregătea masa pentru toți.

— N-au fost perioade când ați avut şi servitori?

— V-a spus el? Ați vorbit cu el?

— Am vorbit.

— E îngrijorat din cauza mea?

— Voi telefona puțin mai târziu la Paris ca să-l liniştesc.

Alain nu-şi dădea seama că mânca cu poftă şi i se întâmplă şi să bea o gură de vin din cel servit din oficiu de

chelner. şi îi plăcu.

— Da, dar n-au stat niciodată mult timp.

— Cine?

— Servitorii. Tatăl meu dorea atât de mult ca totul să se schimbe, încât lua uneori dorința lui

drept realitate. „De acum înainte, copii, vom trăi ca toată lumea. Mâine ne mutăm."

— Şi vă mutați?

— Se întâmpla. Intram în alt apartament, unde încă nu era mobilă. O aduceau pe când noi ne aflam deja acolo. Vedeam fețe noi, femei angajate de tatăl meu de la biroul de plasare şi cărora le spuneam pe numele mic. Apoi, aproape imediat, începeau să se perinde furnizorii, iar portăreii aşteptau ore întregi, crezând că tata era plecat de acasă, în timp ce el se ascundea în una dintre încăperi. Până la urmă, ne tăiau gazul, curentul. Nu era vina lui. E foarte inteligent. Are o mulțime de idei. Uitați!

Maigret îşi apleca uşor capul ca să-l audă mai bine, cu fața destinsă, cu privirea plină de simpatie.

— Sunt ani de atunci... îmi amintesc că, mult timp, poate doi ani, a prezentat prin toate birourile un proiect pentru mărirea şi modernizarea unui port marocan. I s-a răspuns cu promisiuni. Dacă i-ar fi reuşit, ne-am fi dus să locuim acolo şi am fi fost foarte bogați. Când planul a ajuns la autoritățile superioare, acestea au dat din umeri. Puțin a lipsit să nu spună că tatăl meu era nebun dacă voia să creeze un mare port în acel loc. Acum l-au făcut americanii.

— Înțeleg!

Maigret cunoştea atât de bine acel gen de om! Dar putea oare să i-l zugrăvească fiului său aşa cum era? La ce bun? Ceilalți doi, fiul cel mare şi fiica, pricepuseră de mult adevărul şi plecaseră, fără pic de recunoştință pentru grăsanul molâu care totuşi îi crescuse. De la ei nu se putea aştepta nici măcar la un pic de milă.

Numai Alain mai credea în el. Era ciudat, pentru că expresia de pe fața lui semăna atât de mult cu cea a surorii sale, încât era jenant

— Mai vrei ciuperci?

— Mulțumesc.

Maigret privea uneori afară fascinat, la fel ca la prânz, maşinile soseau una după alta, îşi aşteptau rândul ca să oprească un moment sub marchiză, unde un portar în livrea cenuşie se grăbea să deschidă portiera.

Acum, spre deosebire de ora prânzului, aproape toți cei care coborau din maşini erau în ținută de seară. Erau multe cupluri tinere şi familii întregi. Cele mai multe femei purtau o orhidee la corsaj. Bărbații purtau smoching, unii costum, şi puteau fi văzuți prin geam trecând prin hol înainte de a lua loc în restaurantul de lux, de unde se auzeau zvonuri de orchestră.

Ziua era până la capăt minunată, cu un apus de soare prelungit, care dădea feţelor o nuanță ireală.

— Până la ce vârstă ai mers la şcoală?

— Cincisprezece ani şi jumătate.

— Ai fost la liceu?

— Da. Am terminat clasa a noua şi am plecat.

— De ce?

— Voiam să câştig bani ca să-mi ajut tatăl.

— Ai fost bun la carte?

— Destul. Mai puțin la matematică.

— Ai găsit de lucru?

— Pe la birouri.

— Sora ta dădea în casă banii pe care îi câştiga?

— Nu. îi dădea tatălui meu o anumită sumă. Calculase la centimă, fără să pună la socoteală chiria, încălzirea, iluminatul. Ea folosea cel mai mult curentul electric, citind până la o bucată din noapte în pat.

— Tu îi dădeai tot?

— Da.

— Nu fumezi?

— Nu.

Sosirea homarului îi întrerupse ceva timp. Alain părea şi el destins. Totuşi, i se întâmpla, deoarece stătea cu spatele la uşă, să întoarcă din când în când capul în acea direcţie.

— La ce te uiţi?

— Mă uit dacă nu vine.

— Crezi că o să vină?

— Am văzut că aţi vorbit cu cineva şi că aţi aruncat o privire spre bar. Am tras concluzia că e acolo.

— O cunoşti?

— N-am vorbit niciodată cu ea.

— Dar ea te cunoaşte?

— Mă va recunoaşte.

— Unde te-a văzut?

— Acum două săptămâni pe bulevardul Richard Wallace.

— Ai urcat în apartamentul ei?

— Nu. Stăteam în faţă, de cealaltă parte a porţii de fier.

— Ţi-ai urmărit tatăl?

— Da.

— De ce?

Maigret îl luase prea repede. Alain dădea înapoi.

— Nu înţeleg de ce faceţi asta.

— Care asta?

Tânărul arăta cu privirea rotiseria, masa, homarul, acel lux cu care îl trata un om care ar fi trebuit, în mod logic, să-l vâre la închisoare.

— Trebuia să mâncăm, nu? N-am pus nimic în gură de dimineaţă. Tu?

— Un sendviş, într-un milk-bar.

— Prin urmare, luăm masa de seară. Pe urmă, vom vedea.

— Ce veţi face?

— Ne vom întoarce după toate probabilitățile cu avionul la Paris. îți place în avion?

— Nu cine ştie ce.

— Ai mai fost în străinătate?

— Nu. Anul trecut trebuia să petrec două săptămâni în Austria, într-o tabără de vacanță. O organizație se ocupă cu schimbul de tineri între cele două țări. Mă înscrisesem şi eu. Mi s-a spus să fac cerere de paşaport. Apoi, când mi-a venit rândul, făcusem o sinuzită şi zăceam la pat.

Urmă un moment de tăcere. Tânărul revenea de la sine la preocuparea lor.

— Ați vorbit cu ea?

— Cu cine?

— Cu ea.

— Dimineață, în camera ei.

— Şi ce-a spus?

— Nimic.

— Ea a adus nenorocirea pe capul tatălui meu. Dar veți vedea că nu se va putea face nimic contra ei.

— Crezi asta?

— Recunoaşteți că n-ați îndrăzni s-o arestați.

— De ce?

— Nu ştiu. Aşa e întotdeauna. şi-a luat măsuri de precauție.

— Ştii ce treburi avea cu tatăl tău?

— Nu chiar. Abia acum câteva săptămâni am aflat cine e.

— O cunoaşte totuşi de mult timp.

— A cunoscut-o la puțin timp după moartea mamei mele. Atunci nu a ascuns-o de noi. Eu nu-mi aminteam, pentru că eram mic de tot, dar mi-a povestit Philippe. Tata l-a anunțat că se recăsătoreşte, ceea ce va fi mai plăcut pentru toți pentru că va exista o femeie care să se ocupe (io noi. Dar nu s-a întâmplat aşa. Acum când am văzut-o, când

ştiu ce gen de femeie e, sunt sigur că îşi bătea joc de el.

— Probabil.

— Philippe susține că tata a fost nefericit din cauza asta, că i s-a întâmplat de multe ori să plângă seara în pat. N-a mai văzut-o ani de zile. Poate că părăsise Parisul? Sau îşi schimbase adresa fără să-i spună? Acum aproape doi ani, am băgat de seamă că tatăl meu devenea alt om pe zi ce trecea.

— Cum?

— E greu de precizat. Nu mai avea aceeaşi dispoziție. Era mai abătut şi, mai ales, mai îngrijorat. Când cineva urca scara, tresărea şi părea că se liniştește când era un furnizor, chiar dacă venea să ceară bani. Fratele meu deja nu mai locuia cu noi. Sora mea ne anunțase că ne va părăsi în ziua în care va împlini douăzeci şi unu de ani. Nu s-a întâmplat brusc. Înțelegeți? Doar din când în când îmi dădeam seama de diferență, înainte, chiar şi în baruri, pentru că mi s-a întâmplat să merg pe acolo după el ca să-i fac un serviciu, nu bea decât apă minerală. A început să bea alcool şi, în unele seri, se întorcea mahmur, pretinzând că îl durea capul. Nu se mai uita la mine ca înainte, părea jenat, îmi vorbea cu iritare.

— Mănâncă.

— Îmi cer scuze; m-am săturat.

— Desert?

— Dacă vreți.

— Atunci ai început să-l urmăreşti?

Tânărul ezită să răspundă, se uită la Maigret cu atenție, încruntat, şi în acel moment semăna atât de mult cu sora lui, încât Maigret întoarse privirea.

— E normal să fi încercat să te informezi.

— Nu ştiu totuşi nimic!

— Am înțeles. ştii doar că se ducea deseori la această femeie, mai ales spre sfârşitul dimineții. L-ai urmărit până

pe bulevardul Richard Wallace, ai recunoscut adineauri. Te aflai jos, în spatele porții de fier de la Bois de Boulogne. Tatăl tău şi gazda lui, aflați în apartament, s-au apropiat probabil de fereastră. Ea te-a remarcat?

— Da. M-a arătat cu degetul. Probabil pentru că mă uitam spre fereastră.

— Tatăl tău i-a destăinuit cine erai. ți-a spus pe urmă?

— Nu. Mă aşteptam să-mi spună, dar n-a făcut-o.

— Şi tu?

— N-am îndrăznit.

— Ai găsit bani?

— De unde ştiți?

— Recunoaşte că, seara, ai căutat uneori în portofelul tatălui tău, nu ca să iei bani, ci ca să vezi.

— Nu în portofel. îi punea sub cămăşile lui, în sertar.

— Mulți?

— Uneori o sută de mii de franci, alteori mai mulți, iar alteori şi doar cincizeci de mii.

— Des?

— Depindea. O dată sau de două ori pe săptămână.

— Şi, a doua zi după acele seri, se ducea la ea?

— Da.

— Pe urmă banii nu mai erau acolo?

— Îi lăsa şi lui câteva bancnote.

Alain văzu o strălucire în ochii lui Maigret, care se uita spre uşă, dar avu destulă stăpânire de sine ca să nu se întoarcă. ştia că intra Jeanne Debul.

În spatele ei, Bryan îi adresă un semn întrebător comisarului, care îi dădu de înțeles că putea să pună capăt supravegherii.

Venise atât de târziu pentru că, după bar, urcase să se schimbe. Deşi nu era în rochie de seară, purta o rochie destul de elegantă de la o mare casă de modă. La încheietura mâinii avea o brățară lată cu diamante, la fel ca şi cer-

ceii.

Nu-l văzuse pe Maigret, nici pe Alain şi îl urma pe şeful de sală, în timp ce majoritatea femeilor o observau cu atenție. I se dădu o masă mică la nici şase metri de ei, aproape față în față, iar ea se aşeză, aruncă o privire în jur şi, în timp ce i se oferea meniul, întâlni privirea lui Maigret şi, imediat, se uită fix la tânăr.

Maigret zâmbi, ca un om care a mâncat bine, cu cugetul împăcat. Alain se roşise tot şi nu îndrăznea să întoarcă privirea spre ea.

— M-a văzut?

— Da.

— Ce face?

— Mă sfidează.

— Ce vreți să spuneți?

— Se preface că e în largul ei, aprinde o țigară şi se apleacă să examineze gustările de pe un cărucior de lângă ea. Acum discută cu şeful de sală şi îşi arată diamantele.

— N-o veți aresta! spuse el cu amărăciune şi un vag accent provocator.

— N-o voi aresta astăzi pentru că, dacă aş face imprudența asta, ar scăpa.

— Ea va scăpa întotdeauna. în timp ce tatăl meu...

— Nu. Nu întotdeauna. Aici, în Anglia, am mâinile legate, pentru că ar trebui să dovedesc c;i a comis una dintre crimele pentru care legile prevăd extrădarea. N-o să stea veşnic la Londra. Are nevoie de Paris. Se va întoarce acolo şi voi avea timp să mă ocup de ea. şi chiar dacă nu imediat, va sosi şi rândul ei. Se întâmplă să-i lăsăm pe unii în libertate, cu impresia că ne înşeală luni de zile, ba chiar ani. Poți să te uiți la ea. N-are de ce să-ți fie ruşine. Bravează. Dar ar prefera să fie în locul tău. Să presupunem că te-aş fi lăsat sub pat. Ar fi urcat în cameră şi la ora asta...

— Nu continuați.

— Ai fi tras?

— Da.

— De ce?

Alain mormăi printre dinți:

— Aşa!

— Regreți?

— Nu ştiu. Nu există dreptate.

— Ba da, există o justiție, dar face şi ea ce poate. Evident că, dacă aş fi Dumnezeu în seara asta, în loc să fiu şeful Brigăzii Speciale şi să am obligația să dau socoteală superiorilor, judecătorului, procurorului, ba chiar şi jurnaliştilor, aş aranja altfel lucrurile.

— Cum?

— Mai întâi, aş uita că mi-ai şterpelit revolverul. Asta o pot face totuşi. Apoi, aş face astfel încât un anume industriaş, de nu mai ştiu unde, să uite că nu şi-a pierdut portofelul, ci că a fost forțat să-l dea sub amenințarea unei arme.

— Nu era încărcată.

— Eşti sigur?

— Avusesem grijă să scot cartuşele. Aveam nevoie de bani ca să vin la Londra.

— Ştiai că Jeanne Debul se afla aici?

— O urmărisem dimineață. Întâi, am încercat să urc la ea. Dar portăreasa...

— Ştiu.

— Când am ieşit din imobil, afară era un agent, şi mi-am închipuit că pe mine mă căuta. Am dat ocol cvartalului şi, când m-am întors, agentul nu mai era acolo. M-am ascuns în parc, aşteptând ca ea să părăsească locuința.

— Ca să tragi?

— Poate. Probabil că a telefonat după taxi. N-am putut să mă apropii de ea. Am avut noroc să găsesc alt taxi care venea de la Puteaux. Am urmărit-o până la gară. Am văzut-

o urcând în trenul de Calais. Nu mai aveam destui bani să cumpăr un bilet.

— De ce n-ai ucis-o când era în fața portierei? Alain tresări, îl privi ca să vadă dacă vorbea serios, apoi murmură:

— N-am îndrăznit.

— Dacă n-ai îndrăznit să tragi când vă aflați în mulțime, probabil că n-ai fi tras nici în camera ei. L-ai urmărit pe tatăl tău câteva săptămâni la rând?

— Da.

— Ai o listă cu indivizii pe care i-a întâlnit?

— Aş putea să o fac din memorie. S-a dus de câteva ori la o bancă mică de pe strada Chauchat şi la sediul unui ziar, unde se întâlnea cu directorul adjunct. Dădea multe telefoane şi întorcea mereu capul să se asigure că nu era urmărit.

— Ai înțeles?

— Nu imediat. Am citit întâmplător un roman unde se vorbea despre asta.

— Despre ce anume?

— Ştiți foarte bine.

— Despre şantaj?

— Asta făcea ea.

— Bineînțeles. De aceea va fi nevoie de timp ca s-o prindem. Nu ştiu ce viață a dus înainte de a se muta în casa de pe bulevardul Richard Wallace. După toate aparențele, a avut o existență agitată şi a cunoscut oameni de tot felul. O femeie poate descoperi mai bine decât un bărbat micile secrete, mai ales cele ruşinoase. Când n-a mai fost îndeajuns de tânără să ducă o astfel de viață, i-a venit ideea să-şi valorifice cunoştințele.

— S-a folosit de tatăl meu.

— Exact. Nu ea îşi vizita victimele ca să le ceară bani. Ci un bărbat, care era văzut peste tot şi nu avea o profesie precisă. Nu era foarte de mirare. Aproape că te aşteptai.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că trebuie să priveşti adevărul în față. Poate că tatăl tău mai era îndrăgostit. Aşa cred. E omul care păstrează cu fidelitate o astfel de pasiune. Jeanne Debul îi asigura mai mult sau mai puțin întreținerea materială. El trăia cu teama de a fi prins. îi era ruşine de el însuşi. Nu mai îndrăznea să te privească în față.

Alain se uită cu duritate, cu ochii plini de ură, spre femeie, care îi răspunse cu un mic zâmbet disprețuitor.

— O tartă cu căpşuni, comandă Maigret.

— Doar pentru mine? protestă Alain.

— Rareori iau desert. Mie să-mi aduceți o cafea şi un coniac.

Îşi împinse scaunul puțin în spate şi scoase pipa din buzunar. în timp ce o umplea, şeful do sală se aplecă spre el, îi şopti câteva cuvinte şi făcu un gest de regret.

Maigret îşi puse pipa la loc în buzunar şi opri un cărucior cu țigări de foi care trecea.

— Nu fumați pipă?

— Aici e interzis! Ia spune, ți-ai plătit camera de la hotel?

— Nu.

— Mai ai şperaclul? Dă-mi-l mie.

Tânărul i-l întinse lui Maigret peste masă.

— E bună tarta?

— Da...

Avea gura plină. Era încă un copil, incapabil să reziste în fața dulciurilor, şi, în acel moment, se gândea numai la tartă.

— S-a întâlnit des cu Delteil?

— L-am văzut de două ori ducându-se la biroul lui.

Oare era indispensabilă descoperirea întregului adevăr? Mai mult decât probabil că deputatul, a cărui soție cerea divorțul şi care avea să rămână fără bani, obligat să-şi părăsească reşedința particulară de pe bulevardul Henri Mar-

tin, îşi vindea influența. Pentru el era mai grav decât pentru altul, deoarece îşi asigurase cariera politică denunțând scandaluri şi fraude.

Oare Jeanne Debul forțase nota? Maigret avea în privința asta altă idee.

— Tatăl tău nu mai spunea că ar dori să pună capăt felului vostru de viață?

Deşi era ocupat cu tarta, Alain ridică imediat capul, bănuitor.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai demult, anunța periodic că „asta se va schimba". Apoi a venit o vreme când credința în steaua lui a părut că l-a părăsit.

— Spera totuşi.

— Mai puțin, nu?

— Da.

— Şi în ultimul timp?

— A pomenit de două-trei ori că ar vrea să se mute în Sud.

Maigret nu insistă. Asta îl privea pe el. Era inutil să-i explice fiului ce deducea de aici.

Francois Lagrange, care lucra de doi ani pentru Jeanne Debul şi nu primea decât firimituri, nu cumva se hotărâse să lucreze pentru el?

Presupunând că Jeanne Debul îi comandase să-i ceară o sută de mii de franci lui Delteil, care era un peşte mare... şi că Baronul ceruse un milion sau mai mult... Era un om care pomenea cu uşurință cifre mari, care îşi petrecuse viața jonglând cu averi imaginare...

Iar Delteil hotărâse să nu plătească...

— Unde te aflai în noaptea de marți spre miercuri?

— Am fost la cinema.

— Tatăl tău te-a sfătuit să ieşi din casă?

Tânărul se gândi. Asta nu-i mai trecuse prin cap până

atunci.

— Cred că da... Mi-a spus... Mi se pare că mi-a vorbit despre un film care rula doar la un cinematograf de pe Champs-Elysees şi...

— Când te-ai întors, se culcase?

— Da. M-am dus să-l sărut, ca în fiecare seară; nu se simțea bine. Mi-a promis că va merge la medic.

— Asta ți s-a părut normal?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu. Eram îngrijorat. Cu greu m-a luat somnul. În apartament stăruia un miros ciudat. Mirosul de țigări americane. Dimineață, m-am trezit când abia se crăpase de ziuă. Am intrat în toate încăperile. Tata dormea. Am remarcat că debaraua, care era camera mea când eram eu mic, avea uşa încuiată şi cheia nu era în broască. Am deschis.

— Cum?

— Cu un cârlig. E o şmecherie pe care am învățat-o de la colegii de şcoală. Îndoi o sârmă groasă într-un anumit fel şi...

— Ştiu. Am făcut şi eu asta.

— Aveam întotdeauna unul în sertar. Am văzut cufărul în mijlocul încăperii şi am ridicat capacul.

Acum era mai bine să lucreze repede.

— I-ai spus tatălui tău?

— N-am putut.

— Ai plecat imediat?

— Da. Am mers pe străzi. Voiam să mă duc acasă la ea.

Exista o scenă căreia nu i se vor cunoaşte niciodată detaliile, în afară de cazul în care Baronul va renunța într-o zi să se mai prefacă nebun, şi anume scena care avusese loc în apartament între Francois Lagrange şi Andre Delteil. Asta nu-l privea pe Alain. Era inutil să distrugă imaginea pe care-i o păstra tatălui său.

Era puțin probabil ca avocatul să fi venit cu intenția de a ucide. Mult mai verosimil era să fi vrut, la nevoie chiar prin amenințare, să intre în posesia documentelor cu care era şantajat.

Nu fusese o înfruntare inegală? Delteil era pornit rău de tot. Un om obişnuit cu lupta care avea în fața lui un grăsan timorat ce tremura pentru viața lui.

Documentele nu erau în locuință. Chiar dacă ar fi vrut, Lagrange n-ar fi putut să le înapoieze.

Ce făcuse? Probabil că plânsese, implorase, ceruse iertare. şi promisese...

În tot acest timp, fusese hipnotizat de revolverul cu care era amenințat. Până la urmă, el câştigase înfruntarea, prin însăşi slăbiciunea lui. Cum pusese mâna pe armă? Prin ce şiretlic abătuse atenția deputatului?

Fapt e că nu mai tremurase. Venise rândul lui să vorbească ferm, să amenințe... Probabil că nu apăsase înadins pe trăgaci. Era prea laş, prea obişnuit, din liceu, să meargă cu capul în jos şi să primească lovituri de picior în spate.

Până la urmă am mers la dumneavoastră acasă. Alain întoarse capul spre Jeanne Debul, care încerca zadarnic să audă câte ceva din ceea ce vorbeau. Rumoarea din rotiserie, zgomotul făcut de veselă, cuțite, furculițe, murmurul conversațiilor, râsetele şi muzica ce venea dinspre sala restaurantului o împiedicau să audă ceva.

— Ce-ar fi să plecăm?

Privirea lui Alain protesta:

— O lăsați aici?

Femeia se arăta şi ea surprinsă când Maigret trecu pe lingă masa ei fără să-i adreseze vreun cuvânt. I se părea prea simplu. Poate sperase într-un scandal care ar fi avantajat-o.

În hol, unde îşi scoase în sfârşit pipa din buzunar şi înfipse victorios țigara de foi în nisipul unei scrumiere mo-

numentale, Maigret murmură:

— Mă aştepți un moment?

Se îndreptă spre portar.

— La ce oră am un avion spre Paris?

— E unul peste zece minute, dar, evident, nu-l puteți prinde. Următorul e la şase şi jumătate dimineața. Vă rețin un loc?

— Două.

— Pe ce nume?

I le spuse. Alain nu se mişcase din loc şi contempla luminile de pe ştrand.

— Încă o clipă. Am de dat un telefon.

Nu mai era nevoie să sune de la recepție; putea să intre într-o cabină.

— Pyke? îmi cer scuze că n-am putut lua nici cina, nici prânzul împreună. Nu ne putem vedea nici mâine. Plec în zori.

— Cu avionul de şase şi jumătate? Te voi conduce...

— Păi...

— Ne vedem mai târziu.

Era mai bine să nu se opună; altfel, s-ar fi supărat. Lucru ciudat, în acel moment lui Maigret nu-i mai era somn.

— Facem câțiva paşi pe afară?

— Dacă vreți.

— Altfel, aş putea spune că în această călătorie nici n-am pus piciorul pe trotuarele Londrei.

Şi era adevărat. Oare pentru că se ştia în străinătate avea impresia că felinarele aveau o altă strălucire decât la Paris, noaptea o altă culoare şi chiar aerul un gust diferit?

Mergeau amândoi fără grabă, priveau intrările cinematografelor, ale barurilor. După Charing Cross, urmă o piață imensă, cu o coloană în mijloc.

— Ai trecut pe aici dimineață?

— Cred că da. Mi se pare că o recunosc.

— Trafalgar Square.

Îi făcea plăcere ca, înainte de plecare, să revadă câteva locuri pe care le cunoştea şi îl conduse pe Alain până la Piccadilly Circus.

— Acum nu ne mai rămâne decât să mergem la culcare.

Alain ar fi putut să fugă. Maigret n-ar fi mişcat un deget ca să-l împiedice. Dar ştia că tânărul nu va face asta.

— Parcă aş bea totuşi o bere. îmi dai voie? Maigret nu simțea atât nevoia de bere, cât de atmosfera unui pub. Alain nu bău nimic, aşteptă în tăcere.

— Îți place Londra?

— Nu ştiu.

— Te vei putea întoarce probabil peste câteva luni. Pentru că nu va dura mai mult de câteva luni.

— Îmi voi vedea tatăl?

— Da.

Puțin mai departe, îşi trase nasul, dar Maigret se prefăcu că nu observă.

Se întoarseră la hotel. Comisarul puse o bancnotă şi şperaclul într-un plic pe care scrise adresa hotelului Gilmore.

— Era să-l iau cu mine în Franța! Apoi, către Alain, care nu ştia ce să facă:

— Vii?

Luară ascensorul. La Jeanne Debul era lumină. Poate aştepta vizita lui Maigret. Ar fi avut de aşteptat mult şi bine.

— Intră! E un pat dublu.

Apoi, întrucât tânărul părea jenat, îi spuse:

— Poți să te culci îmbrăcat, dacă vrei. Ceru să fie trezit la cinci şi jumătate ! Şi adormi adânc, fără vise. Iar Alain nici măcar nu auzi soneria telefonului.

— Sus, băiete!

Francois Lagrange obişnuia oare să-şi trezească fiul?

Până la urmă, nu fusese o anchetă ca oricare alta.

— Sunt totuşi foarte mulțumit.

— De ce?

— Că n-ai tras. Să nu mai vorbim despre asta... Pyke îi aştepta în hol, arătând la fel ca în ajun,

şi aveau iar parte de o dimineață splendidă.

— Frumoasă zi, nu-i aşa?

— Splendidă!

Maşina aştepta la uşă. Maigret îşi dădu seama că uitase să facă prezentările.

— Alain Lagrange. Domnul Pyke, un prieten de la Scotland Yard.

Pyke făcu semn că înțelesese şi nu puse nici o întrebare. Tot drumul, vorbi despre florile din grădina lui şi despre o nuanță uimitoare de hortensie, pe care o obținuse după ani mulți de trudă.

Avionul decolă spre un cer fără nori, străpungând doar un abur subțire matinal.

— Ce sunt astea? întrebă tânărul, arătând spre recipientele din carton puse la dispoziția pasagerilor.

— Pentru cei cărora li s-ar face rău.

Oare de aceea, câteva minute mai târziu, Alain păli, se înverzi şi, cu o privire disperată, se aplecă peste recipientul lui?

Ar fi vrut tare mult să nu-i fie rău, mai ales în fața comisarului Maigret!

Capitolul 9

Unde Maigret descoperă capul de vițel în sos tortue şi îi descrie Londra doamnei Maigret

Totul se petrecuse ca de obicei, doar că nu trecuse nici pe departe o lună de la ultima cină. Mai întâi, vocea lui Pardon la telefon:

— Eşti liber mâine seară?

— Probabil.

— Cu soția ta, bineînțeles.

— Da.

— Îți place capul de vițel în sos tortue?

— Nu cunosc.

— Îți place capul de vițel?

— Cum să nu!

— Atunci o să-ți placă şi în sos tortue. E o specialitate culinară pe care am descoperit-o cu ocazia unei călătorii în Belgia. Vei vedea. Numai că nu ştiu ce vin să servesc cu asta... Poate bere?

În ultimul moment, Pardon, cum a explicat apoi aproape ştiințific, alesese un Beaujolais uşor.

Maigret şi soția lui veniseră pe jos şi evitaseră să se privească în ochi când trecuseră prin fața străzii Popincourt. Jussieu, de la laboratorul ştiințific al poliției, era acolo, iar doamna Maigret pretindea că mirosea a celibatar.

— Am vrut să-l invit pe profesorul Journe. Mi-a spus că nu ia niciodată masa de seară în oraş. De douăzeci de ani nu a mai luat masa decât acasă.

Uşa de la balcon era deschisă, iar balconul din fier forjat îşi desena arabescurile în aerul care devenea albăstrui.

— O seară minunată, nu-i aşa?

Maigret schiță un zâmbet pe care ceilalți nu-l puteau înțelege. Se servi de două ori din capul de vițel. La cafea. Pardon, care aduse țigările de foi, îi întinse din neatenție cutia şi lui Maigret.

— Mulțumesc! Numai la Sauoy, răspunse comisarul.

— Ai fumat țigări de foi la Savoy? întrebă mirată soția lui.

— N-am avut încotro. Mi s-a şoptit la ureche că acolo e interzis să se fumeze pipă.

Pardon organizase cina doar ca să vorbească despre cazul Lagrange, şi fiecare avea grijă să nu îndrepte conversația spre acest subiect. Vorbeau despre tot felul de lucruri, leneş, numai despre el nu, deşi la el se gândeau toți.

— Ai dat o raită pe la Scotland Yard?

— N-am avut timp.

— În ce relații sunteți cu ei?

— Excelente. Sunt oamenii cei mai fini cu putință.

Chiar aşa credea, gândindu-se cu o oarecare tandrețe la domnul Pyke, care ridicase mâna în semn de rămas-bun în momentul decolării avionului şi care, în fond, poate că era emoționat.

— Ai mult de lucru la birou în momentul ăsta?

— Doar treabă de rutină. Mulți bolnavi în cartier?

— Tot rutină.

Vorbiră atunci puțin despre boli. Astfel încât se făcuse zece când Pardon se hotărî să murmure:

— Ai fost la el?

— Da. Ai fost şi tu?

— De două ori.

Femeile, din discreție, se prefăceau că nu ascultă. Iar Jussieu, cazul nemaifiind de resortul lui, privea pe fereas-

tră.

— A fost confruntat cu fiul lui?

— Da.

— N-a spus nimic?

Maigret dădu din cap în semn că nu.

— Acelaşi refren?

Francois Lagrange îşi păstrase atitudinea inițială, închizându-se în el ca un animal cuprins de teamă. Imediat ce te apropiai de el, se lipea de perete şi ridica un braț îndoit în fața ochilor ca să se apere de lovituri. „Nu mă bateți... Nu vreau să fiu bătut..."

Chiar se întâmpla să-i clănțăne dinții.

— Ce părere are Journe?

De data asta, întrebarea era pusă de Maigret.

— Journe e un savant, poate unul dintre cei mai buni psihiatri ai noştri. Dar e şi un om chinuit de teama responsabilităților.

— Îl înțeleg.

— În plus, întotdeauna a fost contra pedepsei cu moartea.

Maigret nu comentă, ci trase lent din pipă.

— Într-o zi când i-am vorbit de pescuit, m-a privit cu un aer şocat. Nu ucide nici măcar peştii.

— Astfel că...?

— Dacă Francois Lagrange rezistă încă o lună...

— Va rezista?

— Îi e destul de teamă ca să reziste. Doar dacă nu-l strânge cineva cu uşa...

Pardon se uita fix la Maigret. Era motivul acelei cine, întrebarea pe care aştepta de mult să o pună şi pe care o exprima acum prin privire.

— Pe mine cazul nu mă mai priveşte, murmură comisarul. Mi-am înaintat raportul. Judecătorul Rateau va hotărî în funcție de părerea experților.

De ce avea Pardon aerul că îi mulțumeşte? Era jenant. Maigret se simți oarecum deranjat de această indiscreție. Era adevărat că nu-l mai privea. Evident, ar fi putut...

— Acum am alte griji, spuse el, oftând şi ridicându-se. Printre altele, o anume Jeanne Debul. S-a întors ieri la Paris. Face în continuare pe grozava. În cel mult două luni, sper s-o am în biroul meu, la o discuție între patru ochi...

— S-ar zice că ție ți-a făcut ceva, murmură doamna Maigret, care nu părea totuşi că ascultă.

Apoi schimbară subiectul. Un sfert de oră mai târziu, în întunericul străzii, doamna Maigret îşi lua soțul de braț.

— E ciudat, spuse el. La Londra, felinarele, care sunt totuşi aproape identice...

Şi, mergând aşa, începu să-i descrie ştrand, Charing Cross, Trafalgar Square.

— Credeam că abia dacă ai avut timp să mănânci.

— Am ieşit câteva minute, seara, după cină.

— Singur?

— Nu, cu el.

Doamna Maigret nu întrebă despre cine era vorba. Pe când se apropiau de bulevardul Richard Lenoir, probabil că Maigret îşi aminti de pub, unde băuse un pahar cu bere înainte de culcare. şi i se făcu sete.

— Te-ar deranja dacă...

— Sigur că nu! Du-te să bei. Te aştept.

Era un mic bistrou, unde ea ar fi avut impresia că îl stânjeneşte. Când ieşi ştergându-se la gură, doamna Maigret îl luă din nou de braț.

— O noapte frumoasă...

— Da...

— Cu cerul plin de stele.

Oare de ce Maigret se încruntă o clipă când văzu o pisică neagră care, la apropierea lor, dispăru într-o gură de canal?

Shadow Rock Farm, Lakeville (Connecticut), iunie 1952.

Cuprins

Capitolul 1 Unde Maigret întârzie la prânz şi un comesean nu mai ajunge la cină ..... - 2 -

Capitolul 2 Unde e vorba de o portăreasă care nu e curioasă şi de un domn în vârstă care se uită prin gaura cheii ..... - 19 -

Capitolul 3 Unde e vorba despre un personaj la fel de stânjenitor mort ca şi viu şi despre noaptea albă a lui Maigret ..... - 39 -

Capitolul 4 Urmarea nopții albe şi a întrevederilor dezagreabile ..... - 56 -

Capitolul 5 Unde servitoarea e mulțumită de ea, dar unde Maigret, pe la şase dimineața, e mai puțin mândru de el ..... - 75 -

Capitolul 6 Unde Maigret face sacrificiul să poarte o garoafă la butonieră, dar asta nu-i ajută la nimic ..... - 93 -

Capitolul 7 Despre o ciocolată cu lapte actuală şi un motan de altădată care a adunat un întreg cartier ..... - 112 -

Capitolul 8 Unde Maigret ar vrea să fie Dumnezeu pentru câteva zile şi unde avionul nu le priește tuturor ..... - 129 -

Capitolul 9 Unde Maigret descoperă capul de vițel în sos tortue şi îi descrie Londra doamnei Maigret ..... - 147 -

www.polirom.ro

http://www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Garol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX l-728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
SIMENON, GEORGES Revolverul lui Maigret/Georges Simenon;
trad. de Nicolae Constantinescu. Iași: Polirom, 2009
ISBN 978-973-46-l385-4 I. Constantinescu, Nicolae (trad.)
821.133.1(493)-31=135.1 Printed in ROMAN IA
Georges Simenon
Revolverul lui Maigret
Traducere de Nicolae Constantinescu
POLIROM 2009

Al 37-lea volum din seria Maigret

În lipsa lui Maigret, un tînăr ce doreşte să-i vorbească îl caută acasă. Tînărul aşteaptă cîteva minute, apoi pleacă, luînd şi revolverul comisarului. În aceeaşi seară, Maigret trebuie să se întîlnească cu François Lagrange, zis Baronul; acesta vrea, se pare, să-i spună ceva foarte important, însă nu mai ajunge la întîlnire. A doua zi, Maigret îi face o vizită lui Lagrange, care este îngrijorat de dispariţia fiului său Alain. Deoarece comportamentul Baronului i se pare ciudat, comisarul demarează o anchetă. Dar cine este oare tînărul care l-a căutat în ajun pe Maigret?

În aceeaşi serie:

Umbra chinezească
Maigret şi flamanzii
Maigret se înfurie
Maigret şi bătrîna doamnă

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

Pe copertă: ilustraţie de Florin Pînzariu